

OBAVIJESTI VOJNOG ORDINARIJATA
Službeno glasilo Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj

Izdavač:

Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj
Zagreb, Ksaverska cesta, tel: 01/46 70 660, 46 70 659, (37 84 489-MORH)
faks: 01/46 70 662
www.vojni-ordinarijat.hr
e-pošta: vojni.ordinarijat@morh.hr

Odgovara:

Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij

Uredio:

Mladen Čobanović

USKRSNA PORUKA VOJNOG ORDINARIJA	5
SVETA STOLICA	
Predlagati zvanja u mjesnoj Crkvi	12
„S Kristom ste suukopani u krštenju, s njime ste i uskrsli“ (usp. Kol 2, 12)	14
HRVATSKA BISKUPSKA KONFERENCIJA	
Zajednička izjava o obitelji	17
Vama pak, braćo, neka ne dodija činiti dobro	20
Priopćenje sa sjednice Stalnog vijeća HBK	22
Poruka biskupa HBK povodom popisivanja stanovništva Republike Hrvatske	22
Priopćenje s 42. plenarnog zasjedanja Hrvatske biskupske konferencije	23
VOJNA BISKUPIJA	
DEKRETI I IMENOVANJA U VOJNOM ORDINARIJATU	24
IZVJEŠĆA I DOGAĐAJI	
Udruga dragovoljaca Narodne zaštite kod vojnog ordinarija	24
Alkarski vojvoda kod vojnog biskupa	25
Don Branimir u XVII. HRVCON-u za misiju ISAF	25
Reakcija na pisanje „Jutarnjeg lista“	26
20. godina od osnutka odreda Narodne zaštite u RH	27
Sastanak Koordinacijskog tijela za pripremu hodočašća u Lourdes	27
Susret s vojnim izaslanikom Republike Slovenije	28
Susret s ministrom Tomislavom Ivićem	29
Drugi sastanak Koordinacijskog tijela	29
Podjela nižih službi lektorata i akolitata	30
Križni put Vojne biskupije na zagrebačkom Ksaveru	31
LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA	32
PROPOVIJEDI VOJNOG ORDINARIJA	39
DOGAĐAJI IZ DRUGIH (NAD)BISKUPIJA	
Propovijed kardinala Josipa Bozanića u Beogradu	50
Biskupsko ređenje mons. Mate Uzinića	52
Propovijed nadbiskupa Marina Barišića	53
Biskupsko ređenje mons. Tome Vukšića, prvog vojnog ordinarija u BiH	56
Propovijed glavnog zareditelja kardinala Vinka Puljića	58

OBITELJ - PLOD VAZMENOG OTAJSTVA

1. Euharistijska skrovitost Crkve

U Kristovu vazmenom otajstvu uočavamo **prisutnost Crkve**. Crkvu prepoznajemo kao njegovu suputnicu i konačni smisao njegove patnje, muke i smrti. Evanđelist Matej uvodi nas u taj misterij suodnosa: „I kad završi sve te besjede, reče svojim učenicima: Znaete da je za dva dana Pasha, i Sin Čovječji predaje se da se razapne“ (Mt 26, 1). Situacija pokazuje da učenici dobro razumiju prvi dio rečenoga, pa ga zato pitaju o onom što su razumjeli: „Gdje hoćeš da ti pripravimo te blaguješ pashu?“. Nakon pomne upute kamo će otići, Isus im stavlja u usta i tekst kojeg će prilikom dogovaranja izreći: „Učitelj veli: vrijeme je moje blizu, kod tebe slavim pashu sa svojim učenicima“ (Mt 26, 17-18). Čini nam se da je Isus upravo ovim riječima učinio svoje učenike – Crkvu **sudionicom** i **suodgovornicom** svojih vazmenih otajstava, iako, za sada, samo na razini pripreme za događanje Vazmenog otajstva.

Uloga Crkve sudjelovateljice i suodgovornice postaje još očividnija, a otajstveno jasnija i dublja, ako ju promatramo u samom činu ustanovljenja Euharistije, u slavlju Isusove Pashalne večere sa svojim učenicima. Kako čin uspostave Euharistije nije izdvojen iz slavlja Pashalne večere, možemo reći da se u istom činu uspostavlja ne samo Euharistija nego i Crkva: „I dok su blagovali, uze Isus kruh, izreče blagoslov pa razlomi, dade svojim učenicima i reče im: uzmite i jedite! Ovo je tijelo moje! I uze čašu, zahvali i dade im govoreći: Pijte iz nje svi! Ovo je krv moja, krv Saveza koja se za mnoge proljeva na otpuštenje grijeha“ (Mt 26, 26-28). Vidljivo je, dakle, da ta okupljena apostolska Crkva tvori jedno tijelo sa svojim Učiteljem, te je ona zajedno s njim subjekt slavlja Vazmene večere; ona blaguje vazmenu hranu, ali ju također prima kao slavljenički kontinuitet Saveza i kao navjesticke zadatke Isusove novosti za ona vremena u kojima će Učitelj samo otajstveno biti prisutan. Ako je Crkva doista uspostavljena zajedno s Euharistijom, onda nam taj događaj otkriva bitnu povezanost ovih dvaju otajstava: jedno bez drugoga niti se razumije niti postoji. Crkva je stoga kao Gospodinova otajstvena prisutnost, u sadašnjoj ekonomiji spasenja, pravi subjekt Euharistije, a istovremeno Euharistija tvori Crkvu, jer nema uprisutnjenja otajstva Krista u Crkvi bez slavlja euharistijskog otajstva. Ako nema toga, onda

nema ni Crkve. Iz ovoga slijedi da je Crkva mnogo više od onoga što vidimo, pa makar ju nerijetko vrednovali isključivo mjerilima njezine „društvene“ korisnosti i učinkovitosti ili procjenjivali njezinu snagu mjerilima njezine organizacijske, povijesne ili koje druge moći.

1.1. Spasenjsko značenje otajstva Crkve

Za nas je važno prepoznati **ulogu Crkve** u Isusovoj spasenjskoj ekonomiji u odnosu na svijet. Ona je, prije svega, bitno obilježena *trajnošću* euharistijskog otajstva. Opisani događaj istovremene uspostave Euharistije i Crkve, a povjeren Crkvi snagom Isusove riječi, time zadobiva značaj **aktualizacije** spasenja. Drugim riječima: spasenje, kao život i život vječni, postaje svijetu dostupno u Crkvi. Ona je nositeljica spasenjskog naboja „krvi Saveza“. A što znači „krv saveza“, pomaže nam razumjeti tekst iz Knjige Postanka. Sveti pisac kaže: „...ne smijete jesti mesa u kojem je još **duša**, to jest njegova krv. A za vašu **krv**, za vaš **život** tražit ću obračun...“ (9, 4-6). „Krv“ – „duša“ – „život“ u ustima svetopisamskog čovjeka imaju isto značenje. Vjerujemo da je i Isus tako razmišljao kad je rekao da je njegova pashalnoeuharistijska krv „krv Saveza“. Razumijemo kolika je težina ove riječi samo ako razumijemo što znači „duša“, odnosno „život“ za živuću stvarnost.

Osim ove veličanstvene „aktualizacije“ spasenjskog naboja „krvi Saveza“, Crkva dobiva i karakter **trajnosti** Gospodinove spasenjske prisutnosti u svijetu, a sveti Pavao će tu poveznicu (spasenje – Crkva) izreći opet u kontekstu uspostave Euharistije: „Ovo činite meni na spomen (...) Ovo činite kad god pijete, meni na spomen“ (1 Kor 11, 24-25). Karakter „trajnosti“ još bolje je vidljiv iz Matejevog teksta koji slijedi odmah nakon riječi uspostave: „A kažem vam: ne, neću od sada piti od ovog roda trsova do onog dana kad ću ga – novoga – s vama piti u kraljevstvu Oca svojega“ (Mt 26, 29). Crkva, dakle, nastavlja slaviti Isusovo vazmeno otajstvo kao otajstvo spasenja svijeta samo snagom Gospodinove otajstvene prisutnosti koju je zadobila u onoj povijesnoj Vazmenoj večeri. I tu je sve u ovoj ekonomiji spasenja. Drugog mjesta na kojemu bismo možda htjeli tražiti spasenjski naboj Vazmene večere, odnosno Euharistije, izvan Crkve nema. Potrebno je, stoga, da Crkva sebi neprestance posvješćuje svoj jedinstveni karakter u svijetu: ona je u svojoj biti otajstvena stvarnost kako na razini egzistencije tako i na razini djelovanja. A njezina ljudska sastavnica odlična je i jedina poveznica tog otajstva spasenja s ljudskim rodnom, jer je Crkva postavljena u svijet kao „kvasac“ i kao „sol“ svijeta. Po toj svojoj sastavnici ona je u dinamičkom odnosu sa svi-

jetom: ne kao samodostatna stvarnost, nego kao spasenjska stvarnost koja svojim odnosom zahvaća svijet. Od ovog odnosa Crkve sa svijetom ovisi promjena svijeta. „Kvasac“, ako nije u tijestu, ne služi svojoj svrsi. Isto je i sa „soli“. Kristov otajstveni naboj nije u Crkvi zbog nje, nego je ona zbog njega da bi po njoj svijet zahvatila novost božanskoga. Odnosajnost Crkve sa svijetom biva osmišljena upravo tom poveznicom „ljudskoga“ u Crkvi koje „božansko“ uzima kao svoj put dossega čovjeka i svijeta.

1.2. Uskrsna Crkva očituje svoje zajedništvo u naravi Sina Božjega

Dok je Crkva u otajstvu Isusove muke i smrti važna kao fizički čimbenik zbivanja otajstva, ona u otajstvu Isusova uskrsnuća sudjeluje vjerom, ljubavlju i nekom potisnutom nadom. Da li je uskrsnuće Isusovo kao takvo bilo **predmet nade** učenika, nije nam dano izričito znati. Iz usta svećeničkih glavara i farizeja kod Pilata saznajemo „...da Isus za života kaza: Nakon tri dana uskrsnut ću“ (Mt 27, 62-63). Istina je da je Isus svojim učenicima izričito rekao (Mk 9, 30-32) da će „Sin Čovječji (...) nakon tri dana ustati“ pri čemu Marko odmah bilježi: „No, oni ne razumješe te besjede, a bojahu ga se pitati“ (Mk 9, 32). Kako je stanje učenika takvo da je slušanje pomiješano sa strahom, jer je uskrsnuće uvijek u uskom dosluhu sa Isusovom smrću, možemo se i mi pitati je li ta njegova riječ upamćena od učenika i da li je ona u njima rađala nadu? Sudeći po izvještajima evanđelista, čini se da su tu riječ ozbiljno shvatili jedino glavari svećenički i farizeji, jer je upravo u njima postojao veliki strah oko te mogućnosti. O tome govori atmosfera nastala oko Isusova ukopa gdje se tako nastojalo grob zatvoriti, „...da ne bi možda došli njegovi učenici, ukrali ga pa rekli narodu: Uskrsnuo je od mrtvih!“ (Mt 27, 64). Glede nade u učenicima, čini nam se da je ona nekako potisnuto življena, zajedno sa strahom za vlastiti život. Da postoji ova potisnuta nada u učenicima, govori nam upravo netom navedeni iskaz glavara svećeničkih i farizeja pred Pilatom: „da ne bi (...) rekli narodu: Uskrsnuo je od mrtvih“.

Sam Isus posve je svjestan stanja učenika i osobito njihove potrebe da ga „vide“. Stoga ide ususret ženama koje su se vraćale s praznog groba te im reče: „Ne bojte se! Idite, javite mojoj braći da pođu u Galileju! Ondje će me vidjeti“ (Mt 28, 10). A prije toga anđeo reče istim ženama: „...pođite žurno i javite njegovim učenicima da uskrsnu od mrtvih. I evo, ide pred vama u Galileju. Ondje ćete ga vidjeti“ (Mt 28, 7). Dobro je uočiti i razliku koja ovdje postoji u oslovljavanju Crkve u ta dva iskaza: anđeo ju naziva „učenici“, a Isus ju naziva „braća“. Ra-

zlika je u odnosu dvaju subjekata prema Crkvi: „učenik“ jest ljubitelj osobe i nauka; ima zajedništvo s učiteljem, ali nema srodstvo naravi s njime. „Braća“ to imaju. Upravo stoga, držimo, da se ova riječ ima razumjeti kao Isusovo očitovanje onoga što je Crkva, nakon što je sve dovršeno, u odnosu na njega. Ustvari, Isus nam skreće pozornost na ono što Crkvu tvori: odnos „srodnosti“ sa Sinom Božjim, jer je zajednica – obitelj onih koji snagom božanske vjere imaju udio u naravi Sina Božjega, pa će i oni postati sinovi u Sinu. Riječ je, dakle, o „rodbinskoj“ vezi sa Sinom Božjim. Riječ je o odnosu kakav je upravo u svakoj obitelji.

Isus Krist doista je uskrsnuo kako bi ljudski rod spasio za vječna vremena, a Crkvu svoju postavlja kao mjesto na kojemu je i kroz koje je dostupna snaga njegove novosti. To je smisao ovakve Crkve – obitelji. Zato su sva liturgijska otajstva predana i povjerena Crkvi da ih bogoslužno slaveći aktualizira i uprisutnjuje te tako čini dostupnima sebi i svijetu njihovu Tajnu. To je način kako Bog susreće svoju Crkvu – obitelj: on joj govori, a ona mu odgovara (usp. SC 33, 1). Da se u liturgijskoj stvarnosti, to jest u Božjem komuniciranju s Crkvom, doista nalazi božanska stvarnost i poruka te da ona nije puko skazanje, nego Božja djelotvorna prisutnost Crkvi i u Crkvi, izričito govori koncilska Konstitucija o svetoj liturgiji: „Radi izoršenja tako velikog djela, Krist je uvijek prisutan svojoj Crkvi, napose u bogoslužnim činima (...) On je prisutan u misnoj žrtvi, (...) Prisutan je svojom moći u sakramentima, (...) Prisutan je svojom riječi jer on govori kad se čitaju sveta Pisma, (...) I napokon, kad Crkva moli i psalmira, prisutan je...“ (SC 7, 1).

2. Crkva je obiteljska zajednica puna milosti

Iz već navedenih svetopisamskih tekstova razvidno je da je Isus sav naboj života položio u Zajednicu kojoj je povjerio poslanje svoje spasenjske prisutnosti u svijetu. Vidljivo je to kako iz fizičkog sudioništva Crkve u njegovoj Pashalnoj večeri i mucu, tako i u njezinom stanju Zajednice vjere, ufanja i ljubavi u vremenu završnice otkupljenja koje se zbilo u Isusovu uskrsnuću. Nije, stoga, važno tko je s Isusom jeo i pio, tko se s njime družio i bio sudionikom njegovih zahvata, koliko je važno tko je ostao do kraja sudionikom njegovog vazmenog otajstva, jer samo to otajstvo daje Isusov spasenjski naboj onima koji u vjeri ostadoše sudionici svega što Isus učini. Samo takvima on će očitovati onu Tajnu koju oni do tada nisu ni slutili: „I evo, ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta“ (Mt 28, 20). Važno je napomenuti da Isus nije rekao: vi ste sa mnom u sve dane..., nego je rekao: „...ja sam s vama u sve dane...“. Time

je izrečena duboka skrovitost Kristove otajstvene prisutnosti u Crkvi. A to znači da Crkvu valja tako graditi, promatrati i u njoj se međusobno odnositi. Njegova prisutnost u njoj nije plod naše dovitljivosti, nego njegove darovanosti. To joj daje mogućnost da u njoj bude život, ustvari da ona bude život, jer Crkva bez Krista nije Crkva nego skupina koja može imati izvrsno humanitarno značenje, ali bez snage Božje.

Tekst Poslanice Kološanima govori kako se Bogu svidjelo sve – kako ono naravno tako i ono vrhunaravno – u Kristu Isusu sabrati u jedno „da on u svemu ima prvenstvo“ (Kol 1, 18). Sve u jedno sabrano postaje povijesno vidljivo i u svijetu prisutno po Crkvi: ta ona je „prebivalište Božje u Duhu“ (Ef 2, 22). Upravo stoga, Crkva je obilježje života one novosti koju ima samo Bog. Zato glas Crkve nije glas hvalevrijedne društveno-političke zajednice. Njezin glas nije ni različit od toga glasa, jer ga u sebi Crkva ima i nosi ga kao potrebu da kaže svijetu da je Bog Bog života i da se ne svrstava s političkim „bojama“, nego blagoslivlja svakoga tko u sebi nosi sjeme života.

Crkva u tom svom intimnom bogatstvu postaje vidljiva najprije kroz obiteljsko zajedništvo u kojemu je najopipljivija sveukupna riznica božanskog i ljudskog blaga: u njoj postoji živa slika božanskog očinstva, Isusovog sinovskog odnosa i mnogostruka razmjena ljubavi koja je svojstvena Duhu. Ta „trinitarna“ prisutnost ujedno je i nutarnji smisao obitelji, ali i njezina međusobna poveznica. Kao mjesto nastanka života u njoj je na vrlo jednostavan način čitljiva božanska snaga stvaranja. Kao mjesto izrastanja života u njoj je dostupna stvarnost očinstva, majčinstva i sinovstva: sastavnice koje ljudsko biće u sebi nosi kao svoju temeljnu pretpostavku i potrebu. Kao mjesto u kojemu kvaliteta odnosa između tih različitih subjekata koji tvore obitelj, ona je pokazatelj nezaobilazne uloga božanske poveznice Oca sa Sinom, a ona je Duh Sveti. Ustvari velika duhovnost obitelji je trojstvena duhovnost: ona je u njezinom temelju i u njezinom konačnom ostvarenju kao zajednica osoba koju veže darivanje koje stvara i primanje koje postaje sposobno darivati se. A glede onog ljudskog blaga što ga obitelj u sebi ima, mislimo da nikome nije upitno kako je ona za ljudsko biće jedinstveno mjesto, naravno u pretpostavci da je zdrava, prirodne odnošajnosti, prepoznavanja specifičnih uloga, potrebne hrane ljubavi, hrane žrtve i hrane odgovornosti, značenja zajedničkog stola, sposobnosti slušanja i uvažavanja, potpore i razumijevanja u eventualnim klonućima. Nije potrebno mnogo mozgati da se primijeti kako upravo euharistija i Kristov spasenjski polog, svojstven za Crkvu – Otajstvo postaje prepoznatljiv upravo u Crkvi – Obitelji.

2.1. Nezaobilazna nutarnja dinamika obitelji

Euharistijska poveznica Crkve i života usmjeruje nas prema otkrivanju njezine prave obiteljske naravi. Htjeli bismo da nam ovaj aspekt ne promakne danas kada je središnja tema ove Poruke upravo obitelj i kada je sva Crkva angažirana molitvom i proučavanjem stvarnosti, stanja i važnosti obitelji. Crkva se živo nada da će skorašnji dolazak Svetog Oca pridonijeti ozbiljnom sagledavanju ove temeljne životne stanice, kako Crkve tako i društva. Mi kršćani, da bismo razumjeli sebe i svoj odnos sa svijetom i svoju ulogu u njemu, stalno se imamo propitki-vati o svojim ljudskim **izvorima** s kojih pijemo i o **nadahnućima** vjere što ih primamo za ovo naše vrijeme.

Crkva je u svojoj naravi obitelj. Ona ima Boga za Oca; ima Sina Božjega koji u njoj obitava, okuplja je kao Očevu obitelj te u njoj djeluje; ima Duha Svetoga kao onoga koji čini da ta Božja obitelj ima život u sebi i bude nositeljica života. Upravo taj način prisutnosti i odnosa Presvetog Trojstva govori nam kakvi odnosi tvore obitelj i koji joj je smisao. Čini se nezaobilaznim uočiti, prije svega, kako stvarna fizička i psihološka **različitost** osoba tvori obitelj, a potom uočiti kako nutarnja **povezanost i jedinstvo** tih osoba tvori tu obitelj. Ovo dvoje prethode mogućnosti uočavanja **bogatstva** obitelji. I na kraju postati svjesni da različitost, jedinstvo i bogatstvo djeluju **siner-**

gično. Ove zakonitosti nam jasno pokazuju kako danas, kao i u prethodnim vremenima, Crkva – obitelj može biti *jedna*, a tako različita; kako može biti jednako *plodna*, iako joj uvjeti života nisu uvijek skloni; kako može biti *svjetlo*, makar su tame svijeta vrlo različite i moćne.

2.2. Rane obitelji rane su Crkve

U našem hrvatskom vjerničkom narodu Crkva je, kao zajednica kršćana sa svojim pastirima, klerom i redovništvom, ne samo povijesno nego i biološki vezana uz obitelj. Crkva je kvalitetom i brojem rasla i umanjivala se ovisno o istovjetnom procesu unutar obitelji. Upravo zbog te svoje sudbinske poveznice s obitelji, Crkva je čuvala obitelj i kad god je mogla liječila je njezine rane. Pratila je njezinu muku u različitim povijesnim nevoljama brinući se za vrijednosti od kojih obitelj može živjeti i učiniti da sveukupno društvo s njome zaživi. Zato je razdor tkiva u suvremenoj obitelji velika rana suvremene Crkve.

Nedostatak svijesti da je **duhovno bogatstvo Crkve – obitelji** toliko da može suvremenom čovjeku pružiti odlična uporišta u njegovom “obiteljskom” izrastanju i tako na neki način nadoknaditi nedostatak prirodnog obiteljskog ozračja, još više otežava tu veliku i gotovo sveobuhvatnu krizu obitelji. U tom pravcu razmišljanja mislimo da bi Euharistija, koju slavimo u svojim vojnim i policijskim kapelanijama ili u

župnim zajednicama, i koja nas okuplja oko jednog stola, trebala više tvoriti i okupljati vjernike kao obitelj. Isto tako i župna zajednica, a svaki naš vjernik povjeren duhovnoj i pastoralnoj brizi Vojnog ordinarijata ne prestaje biti župljanin svoje župe, trebala bi više tvoriti i povezivati vjernike kao obitelj. Isto se pravilo može primijeniti na molitvene i karitativne skupine, koje okupljaju vjernike snagom Božjih darova i poslanjem služenja siromasima, mogu mnogo više učiniti na ojačanju „obiteljskog“ duha ranjenih obitelji i Crkve. Izostanak svijesti da su ovo „mjesto“ nastanka i izgradnje obitelji u našoj Crkvi još više pridonosi širenju slabosti Crkve.

2.2.1. Neke rane obitelji i mogući lijekovi

Osluškujući život suvremene vjerničke hrvatske obitelji, Crkva zamjećuje da su joj rane višestruke i duboke. Ako bismo htjeli barem nakratko i djelomično podsjetiti vas, draga braćo i sestre, na ovo stanje, nikako ne možemo zatvoriti oči pred prodorom mišljenja i ponegdje stavova da čovjek **može bez obitelji** te mu ona nije nužna za njegovo zdravo izrastanje i ostvarenje. Riječ je o rastakanju obitelji kao prirodne stanice nastanka i izrastanja ljudskog bića nudeći alternativne izlaze koji odnos prema čovjeku svode na njegovu materijalnu sigurnost i da se time obiteljski odnosi proglašavaju beznačajnim za njegovo ostvarenje. Tako, kroz razne alternativne skupine sve više traži prostora teza po kojoj tzv. istospolni brakovi ili zajednice mogu biti prikladno mjesto za kvalitetno i cjelovito izrastanje ljudskog bića. Rekli smo već kako je obitelj plodno zajedništvo izvorne i smislene složene različitosti. Upravo ta izvorna složena različitost temelj je i uvjet čovjekova identiteta. Maknuti mu to bitno izvorno uporište i zamijeniti ga s nečim što to nije i ni na koji način ne može biti, znači ponuditi čovjeku neprimjerene i nemoguće uvjete za njegovo svestrano izrastanje na što čovjek doista ima pravo i mi ga moramo poštivati. Sličilo bi to ponuditi i blagovati zatrovanu hranu, a ne očekivati posljedice njezine konzumacije. Kao vjernici ne možemo prihvatiti nasrtaje koji ruše izvorni Bogom uspostavljeni poredak što ga on sam utisnu u ljudsku narav u času stvaranja čovjeka s ciljem njegovog nastajanja i opstanka.

Isto tako, predbračni (spolni) život dvoje mladih ljudi postao je stvarnost, suvremeni način života, kojemu je najčešće opravdanje za boljim upoznavanjem dviju osoba koje su u vezi. Takav način života, premda se ne protivi naravi protivi se božanskoj ustanovi braka, jer pokazuje nerazumijevanje prema sakramentu ženidbe koji nastaje u trenutku u kojem se mladenci u zajednici

Crkve jedno drugome obećaju „dok ih smrt ne rastavi“. I zato ne može biti „braka prije braka“ i zato Crkva ne može odobriti takav način života.

Na roditeljima je velika odgovornost i njihova zadaća se čini sve težom jer je izazova sve više. Njihova dužnost je pratiti svoju djecu u ljubavi, a to pak ne znači da im moraju sve odobravati. Naprotiv, ni djeca ne vole „mlake odgovore“ te trebaju ozbiljne roditelje sa čvrstim stavovima koji jasno životom svjedoče ono što im govore.

Odgoj za obiteljski život zahtijeva odgoj za čistoću, gospodarenje sobom i svojim strastima. Suprotno tome, pornografija ima za cilj izbljediti božansku silu prisutnu u svakoj ljudskoj osobi, oslabiti osobni, bračni i obiteljski život i tako nanijeti velike rane pojedincu i društvu.

Osim spomenutih rana, ne možemo ne primijetiti kako je suvremena obitelj pogođena i ranom **biološke redukcije**. U krajevima s pretežitom kršćanskom svjetonazorom i kulturom, za sada se primjećuje gotovo nezaustavljiv proces svođenja obitelji na njezin biološki minimum: majka – otac – dijete. Ovakav daljnji hod može imati nesagledivo negativan ishod kako za Crkvu tako i za društvo u cjelini, a napose za hrvatski narod. Ovu ranu treba svestrano liječiti: duhovno, crkveno i društveno. Jasno je da su životni uvjeti suvremene obitelji, a posebice oni kulturološki, daleko zahtjevniji danas negoli su bili prije nekoliko desetljeća. Ta činjenica povlači za sobom posljedicu većih objektivnih potreba unutar obitelji kako s obzirom na kvalitetan život i zdravlje, tako i s obzirom na adekvatnu izobrazbu, na veću potrebu standarda, na slobodno vrijeme i rekreaciju kao sastavnicu cjelovitog ostvarenja. S druge strane, očividno je da današnja obitelj velikim dijelom nije u mogućnosti priuštiti si niti ono najnužnije da bi mogla udovoljiti navedenim i neizrečenim objektivnim potrebama. To je posebno područje za koje smijemo uvijek iznova prozivati one koji kroz obnašanje vlasti trebaju služiti narodu i obitelji te iznalazeći prikladne putove pomagati im da postignu svoje legitimne ciljeve. Istovremeno nije sva krivnja niti na pojačanim potrebama obitelji danas, a niti na nemoći javne vlasti da osigura kvalitetnu uslugu. Kao kršćani posebno smo osjetljivi na **solidarnost** kao put međusobne pomoći. Da bi solidarnost bila moguća, potrebno je njegovati osjećaj za drugoga i zamijetiti njegove potrebe i svoje mogućnosti. Ni to nije dovoljno, ako svoje srce ne otvorimo toliko da nam život ljudi u susjednoj sobi postane isto toliko važan koliko i naš vlastiti, teško ćemo prijeći prag sebičnosti. Kultura odnosa prema čovjeku kao meni istovrijednom biću ugrožena je raznim novim zamjenskim kulturama odnosa.

U kontekstu već naznačene oskudice, istovremeno postaje sve očitija prisutnost i osjetljivost na vrijednost i značenje „kućnih ljubimaca“ u životu mnogih ljudi. Pojedine osobe i cijele obitelji ne mogu se zamisliti bez te prisutnosti. Žrtvovati će, nerijetko, i ono što bi možda trebali iskoristiti za podizanje svoje kulture i životnog standarda. Ne treba ovo razumjeti kao govor mržnje prema tim Božjim stvorenjima. Nije nam ni nakana biti na strani onih koji diskriminiraju životinje. Ono što nije primjereno kršćanskom poretku vrijednosti, a može se odnositi na ovo područje, svakako je primarna briga za čovjeka i stvaranje uvjeta za njegov razvoj. Ništa ovo ne može zamijeniti. Stoga, taj ljudski i kršćanski zadatak ničim ne bismo smjeli dovesti u pitanje ili se tako prema njemu odnositi da vrijedna i plemenita životinjska bića postanu nadomjestak ljudskoj osobi i njezinim ljudskim životnim potrebama. Posve je svakome jasno i vrlo primjetljivo da ova osjetljivost ima i svoju emotivnu i materijalnu cijenu.

Htjeli bismo potaknuti imućnije kršćane da pomognu onima koji nemaju, a osobito onim brojnim obiteljima koje su dovedene na rub nade. Isto tako, htjeli bismo posvijestiti materijalno prosječnim obiteljima da se usredotoče na one izbore koji će prvenstveno biti u funkciji njihovog ljudskog i kršćanskog ostvarenja njegujući primjereni odnos i sklad sa svime što je Bog pozvao na život. Ako već ljubav treba biti žrtvovana neka bude žrtvovana za čovjeka kao neusporedivu vrijednost svega stvorenoga.

Ne možemo prešutjeti i veliku ranu koja sve više pogađa međuljudske odnose u kršćanskim obiteljima, a očituje se kao *nasilje*, alkoholizam i druge ovisnosti, ignoriranje partnerstva, spolna nadmoć, nekultura odnosa, ali i neizgrađena vjernička svijest o međusobnoj povezanosti u obitelji. Koliko je takav oblik odnosa tuđ evanđeoskom poimanju obitelji, govori nam mnoštvo Isusovih upozorenja, a osobito njegov život i život njegove obitelji kojeg nam Evanđelja prenose: međusobna pozornost i briga, međusobno uvažavanje i susretljivost, međusobno uočavanje i prihvaćanje onih životnih uloga koje Bog dodjeljuje svakom od njezinih članova (usp. Mt 1, 18-25; 2, 13-15; Lk 2, 41-52). Ovaj primjerni odnos unutar Svete Obitelji za nas koji smo kršteni ne može biti na razini „priče“. Naprotiv, on predstavlja konkretni poziv svima nama da se njime hranimo i da gradimo svoje obiteljske odnose snagom milosti koja iz njega dolazi. Zrelost odnosa uvelike ovisi o našem pristupu članovima obitelji i uočavanju njihovih međusobnih prava i dužnosti. Radit nam je na tome da sebe razumijemo kao čimbenike životnog tkiva od kojega nastaje i živi obitelj.

U kontekstu govora o „nasilju“ kao obliku napada na obitelj, suvremena razina medijske elektroničke komunikacije izložila je obitelj, a osobito one njezine članove koji su u razdoblju svoje cjelovite formacije. Za razliku od drugih „predvidivih“ oblika nasilja, ovo nam dolazi nečujno i nosi izazove kurioziteta kojemu se teško

oprijeti i u zreloj dobi. Ovo nasilje nudi iskrivljeni oblik užitka kroz seksualnost pretvarajući tu plemenitu ljudsku datost u porno užitak. Na taj način zaustavlja se u čovjeku zdravi proces uvažavanja drugoga na razini njegove spolne različitosti, komunije koja se time stvara i poštivanja diskrecije užitka što ga seksualnost u sebi ima i zahtijeva. Osim ovog oblika nasilja, poznat vam je čitav niz drugih oblika čija se snaga pokazuje u stvaranju ovisnika o ponudama virtualnog svijeta. Dok smo donedavna intenzivno razmišljali o velikom zlu droge koja uništava mladost ljudi, sada se tom problemu pridružuje novi oblik „opijuma“ što ga nudi već spomenuta suvremena elektronička komunikacija u raznim svojim oblicima. Ono što je važno ovdje spomenuti, svakako je neodgodiva briga Crkve i društva, a posebno same obitelji, za odgovornu formaciju svoje djece. Jedina snaga koja će se moći oduprijeti ovom obliku nasilja je odgovornost: poučiti svoje dijete da postoje ljudi koji ne žele njegovu sreću i koji koriste sve oblike „mreža“ da u njih ulove žrtve svoga zla. Otvoren i odgovoran razgovor sa svojom djecom najbolji je oblik osposobljavanja djece za zdravo izrastanje.

Nije bez svojih negativnih posljedica za život obitelji sve slabiji osjećaj značenja **svetoga** u životu ove zajednice. Uostalom, upravo „sveto“ stoji u izdanku ove stvarnosti. Knjiga Postanka ističe tu prisutnost svetoga kroz slijedeće izričaje: „*Načinimo čovjeka na svoju sliku, sebi slična (...) Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih. I blagoslovi ih Bog i reče im: plodite se i množite, i napunite zemlju, i sebi je podložite*“ (1, 26-28). Dva su velika naglasaka „svetoga“: struktura čovjekova je „božanska“ što je kazano „slikom“; i drugi naglasak se izriče kroz „blagoslovi ih“. Ovaj „blagoslov“ je u funkciji Božjeg zadatka dana čovjeku: „plodite se i množite“, ustvari: stvarajte obitelj. U samom korijenu čovjekova nastanka nalazi se prisutnost i potreba „svetoga“. Kršćanska obitelj ne može polučiti plodove svojeg zajedništva ako ih ne bude crpila iz one božanske poveznice koja jamči „blagoslov“: sakrament braka, euharistijski stol i molitveni odnos s Bogom.

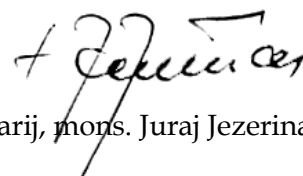
Draga braćo i sestre, u svojem razmišljanju o sebi kao crkvenoj stvarnosti – obitelji i u svojem traženju kvalitetnih putova za vaš napredak, posegnite za blagom zajedništva koje vaše obiteljske stvarnosti kriju u sebi. Stalo nam je, iznad svega, da se premisli sakramentalna snaga milosti koju ste primili na dan vašega vjenčanja, ali i svaka ona sakramentalna milost koju ste kao obitelj iskusili na dan krštenja, prve pričesti ili sakramenta svete potvrde svoje djece. To su putovi Božjeg pohoda vašoj kući i vašoj obitelji. Po-

trebno je, stoga, okrenuti se od komercijalizacije sakramentalnih događanja na njihovu milosnu učinkovitost, tako da sakramenti stvaraju u vašoj obitelji živo tkivo Crkve – obitelji.

U vremenu velike ugroženosti obiteljskog identiteta, pozivam sve svećenike i vjernike Vojnog ordinarijata da intenzivnije njeguju **molitvenu praksu** u kapelanijama i u obiteljima. Molitva je povlašteno mjesto obiteljskog susreta s Bogom u istini vlastitog života. Ona može pomoći nadići razmirice i povezati često razdvojena srca unutar zajednice obitelji. Jer, kada svatko od nas u istini vlastitog bića stoji pred Bogom time stvara odlične uvjete primanja Božje poruke u sebe za druge, osobito za one koji su vam manje po volji, jer su možda iznevjerili vaše pouzdanje i poljuljali vašu odanu ljubav prema njima. Obiteljska molitva je lječilište ranjenih nutrina, jer se svi u jednakim uvjetima nalazimo pred Bogom Ocem svijetu od kojega svi očekujemo oprost i dar kvalitetnijeg pomaka. U toj obiteljskoj molitvi nemojte izbjegavati spomenuti ime članova svoje obitelji i moliti Gospodina da vam otkrije put kreativnog odnosa prema njima, osobito ako su nam putovi narušeni.

Braćo i sestre, pri završetku ove moje poslanice, želim vas iskreno zamoliti da se ne štedite u međusobnoj ljubavi, pažnji i odgovornosti. Svjesni da će naša crkvena i narodna budućnost biti onakva kakvu obiteljsku zajednicu sada gradimo, učinite sve da se vaša obitelj sačuva od onih pogubnih prodora koji razaraju njezino ljudsko i milosno tkivo. Međusobna povezanost, oprost, uvažavanje, nedjeljna Euharistija, slavlje svetih sakramenata, molitva i svaka druga zdrava ljudska pomoć neka vam bude pri ruci kako biste čvrsto stajali na ovoj obiteljskoj vjetrometini. Uskrslu Isus koji je kao čovjek imao iskustvo obiteljske ljubavi i koji je svojom ljubavlju slomio moć zla, neka vam pomogne da u Riječi Božjoj, u Crkvi Kristovoj, u svetim obredima Velikog tjedna dokučite milosnu snagu kojom ćete izdržati navale Zloga i oduprijeti se u zli čas.

Sretan Vam Uskrs!

Vaš ordinarij, mons. Juraj Jezerinac

U Zagrebu, 19. ožujka 2011., na blagdan sv.
Josipa, zaručnika BDM

Predlagati zvanja u mjesnoj Crkvi

Poruka pape Benedikta XVI. za Svjetski dan molitve za zvanja 2011.

48. svjetski dan molitve za zvanja, koji će se slaviti 15. svibnja 2011., na Četvrtu vazmenu nedjelju, poziva nas razmišljati o temi: „Predlagati zvanja u mjesnoj Crkvi“. Prije sedamdeset godina častni sluga Božji Pio XII. osnovao je Papinsko djelo za svećenička zvanja. Kasnije su slična djela biskupi osnivali u mnogim biskupijama. Vodili su ih svećenici i laici, kao odgovor na poziv Dobrog Pastira, koji „vidjevši mnoštvo, sažali mu se nad njim jer bijahu izmučeni i ophrvani kao ovce bez pastira“, i reče: „Žetve je mnogo, a radnika malo. Molite dakle gospodara žetve da pošalje radnike u žetvu svoju“ (Mt 9, 36-38).

Umijeće promicanja i brige za zvanja nalazi svijetlu referentnu točku na stranicama Evanđelja gdje Isus poziva svoje učenike da ga slijede te ih poučava s ljubavlju i brižnošću. Ono što posebno privlači našu pozornost jest način na koji je Isus pozvao svoje najbliže suradnike da naviještaju Kraljevstvo Božje (usp. Lk 10, 9). Prije svega, jasno dolazi do izražaja da je prvi čin molitva za njih: prije nego će ih pozvati, Isus je proveo noć u osami, u molitvi, u osluškivanju Očeve volje (usp. Lk 6, 12), u duhovnoj odvojenosti od svakodnevnih briga. Učenikov poziv rađa se upravo u prisnom razgovoru s Ocem. Poziv na svećeničku službu i posvećeni život je u prvom redu plod stalnog dodira s Bogom živim i ustrajne molitve koja se uzdiže „gospodaru žetve“ bilo u župnim zajednicama, bilo u kršćanskim obiteljima, bilo na molitvenim sastancima na kojima se moli za zvanja.

Gospodin je, na početku svoga javnog djelovanja, pozvao neke ribare, koji su se pripremali za ribolov na Galilejskom jezeru, obrativši im se riječima: „Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!“ (Mt 4, 19). Pokazao im je svoje misijsko poslanje brojnim „znacima“ koji su pokazatelj njegove ljubavi prema ljudima i dar Očeva milosrđa; učio ih je riječju i životom da budu spremni nastaviti njegovo djelo spasenja; na kraju, znajući „da je došao njegov čas da priđe s ovoga svijeta

Ocu“ (Iv 13, 1), povjerio im je spomen svoje smrti i uskrsnuća, i prije nego će biti uzdignut na Nebo poslao ih je u čitav svijet zapovjedi im: „Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga“ (Mt 28, 19).

Poziv koji Isus upućuje onome kojem kaže: „Slijedi me!“ je u isti mah zahtjevan i uzvišen: on ih poziva da budu njegovi prijatelji, da slušaju izbliza njegovu riječi i žive s njim; uči ih potpunom predanju Bogu i širenju Kraljevstva prema zakonu evanđelja: „ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod“ (Iv 12, 24); poziva ih da napuste vlastitu skućenu volju, svoju ideju o samoostvarenju i urone u drugu volju, Božju volju i puste da ih ona vodi i nadahnjuje život. Dao im je iskustiti bratstvo, koje se rađa iz te potpune otvorenosti za Boga (usp. Mt 12, 49-50) i koje je prepoznatljiv znak Isusove zajednice: „Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge“ (Iv 13, 35).

Nasljedovanje Krista i danas je zahtjevno: to znači naučiti trajno upirati pogled u Isusa, dobro ga upoznati, slušati ga u Riječi i susretati se s njim u sakramentima; to isto tako znači naučiti suobličiti svoju volju njegovoj. To je prava škola odgoja za sve koji se pripremaju za svećeničku službu i posvećeni život, pod vodstvom mjero-

davnih crkvenih vlasti. Gospodin neizostavno poziva, u svim razdobljima života, sudjelovati u njegovu poslanju i služiti Crkvi u zaređenoj službi i posvećenom životu, a Crkva „je pozvana čuvati taj dar poziva, cijeniti ga i njegovati: ona je odgovorna za rađanje i sazrijevanje svećeničkih i redovničkih zvanja“ (Ivan Pavao II., posinodska apostolska pobudnica *Pastores dabo vobis*, 41), naročito u naše doba kada se čini da je Gospodinov poziv zaglušen „drugim glasovima“ i da poziv na njegovo nasljedovanje dajući vlastiti život izgleda previše težak, svaka kršćanska zajednica i svaki vjernik moraju svjesno prihvatiti obvezu promicati duhovna zvanja. Važno je hrabriti i podupirati one koji pokazuju jasne znakove poziva na svećenički poziv i redovničko posvećenje, da osjete toplinu čitave zajednice dok budu davali svoj pristanak Bogu i Crkvi. I ja sam ih potičem kao što sam to učinio onima koji su odlučili ući u sjemenište i kojima sam napisao: „I to ste dobro učinili, jer će ljudi uvijek, pa i u ovom našem vremenu u kojem je tehnologija zavladała svijetom i dobu globalizacije, trebati Boga koji se pokazao u Isusu Kristu i koji nas okuplja u sveopćoj Crkvi, da bismo s njim i po njemu naučili živjeti u istini i sačuvali i svojim životom pokazali mjerila prave ljudskosti“ (Pismo sjemeništarima, 18. listopada 2010.).

Potrebno je da čitava mjesna Crkva bude sve osjetljivija i pozornija prema pastoralu zvanja, odgajajući na obiteljskoj i župnoj razini kao i na razini udruga, napose djevojčice, dječake i mlade ljude – kao što je Isus činio s apostolima – da sazrijevaju u istinskom i prisnom prijateljstvu s Gospodinom, njegovanom u osobnoj i liturgijskoj molitvi; da se nauče pomnom i plodonosnom slušanju Božje riječi, putem sve veće prisnosti sa Svetim pismom; da shvate da prihvaćanje Božje volje ne poništava i ne uništava osobu, već omogućuje čovjeku otkriti i slijediti najdublju istinu o samome sebi; da žive besplatnost i bratstvo u odnosima s drugima, jer se samo otvarajući Božjoj ljubavi nalazi prava radost i puno ostvarenje vlastitih težnji. „Predlagati duhovna zvanja u mjesnoj Crkvi“ znači imati hrabrosti pokazati, putem pomnog i primjerenog pastoralu zvanja, taj zahtjevn put nasljedovanja Krista, koje je, budući da ima duboki smisao, kadro obuhvatiti cio čovjekov život.

Obraćam se osobito vama, draga subraćo u episkopatu. Da bi poslanje spasenja u Kristu nastavili i sve više širili, važno je „(promicati) što je više moguće svećenička i redovnička zvanja, uz osobitu skrb za misijska zvanja“ (Dekr. *Christus Dominus*, 15). Gospodin treba vašu suradnju da bi njegovi pozivi mogli doprijeti do srca onih koje je izabrao. Pazite koga ćete izabrati za službu u

dijecezanskom centru za zvanja, koji predstavlja dragocjeno sredstvo promicanja i organiziranja pastoralu zvanja i molitve kojeg ovaj podupire i jamči njegovu djelotvornost. Želim vas također, draga subraćo biskupi, podsjetiti na brigu opće Crkve za pravednu razdiobu svećenika u svijetu. Vaša raspoloživost prema biskupijama koje oskudijevaju zvanjima, postaje Božji blagoslov za vaše zajednice, a za vjernike je svjedočanstvo svećeničke službe koja se velikodušno otvara potrebama čitave Crkve.

Drugi vatikanski koncil izrijeком je podsjetio da „dužnost promicanja svećeničkih zvanja pripada svoj kršćanskoj zajednici, a to joj valja činiti ponajprije punim kršćanskim životom“ (Dekr. *Optatum totius*, 2). Želim zato uputiti posebni bratski pozdrav i poticaj onima koji na razne načine surađuju u župama sa svećenicima. Na osobit se način obraćam onima koji mogu pružiti vlastiti doprinos pastoralu zvanja: svećenicima, obiteljima, katehistima, animatorima. Svećenicima poručujem da budu kadri dati svjedočanstvo zajedništva s biskupom i ostalom subraćom, da bi zajamčili plodno tlo na kojem će poniknuti svećenička zvanja. Neka obitelji budu „nadahnute duhom vjere, ljubavi i pobožnosti“ (isto), kadre pomoći svojim sinovima i kćerima da velikodušno prihvate poziv na svećeništvo i posvećeni život. Katehisti i animatori katoličkih udruga i crkvenih pokreta, uvjereni u svoje odgojno poslanje, neka se trude „da tako odgajaju mlade koji su im povjereni da bi mogli osjetiti Božji poziv i rado ga slijediti“ (isto).

Draga braćo i sestre, vaše zauzimanje u promicanju i u brizi za zvanja stječe puninu smisla i pastoralnu djelotvornost kada se ostvaruje u jedinstvu Crkve i upravljeno je k služenju zajednici. Zato je svaki moment života crkvene zajednice – kateheze, odgojni susreti, liturgijska molitva, hodočašća u svetišta – dragocjena mogućnost da se u Božjem narodu, osobito kod djece i mladeži, pobudi osjećaj pripadnosti Crkvi i odgovornost odgovora na poziv na svećeništvo i posvećeni život, izabran slobodno i svjesno.

Sposobnost njegovati zvanja je karakteristični znak vitalnosti neke mjesne Crkve. S pouzdanjem i ustrajno zazivajmo pomoć Djevice Marije, da se, primjerom njezina prihvaćanja Božjeg nauma spasenja i njezinim djelotvornim zagovorom, uzmogne širiti u svakoj zajednici raspoloživost reći „da“ Gospodinu, koji poziva uvijek nove radnike za svoju žetvu. S tom željom, svima od srca udjeljujem svoj apostolski blagoslov. ■

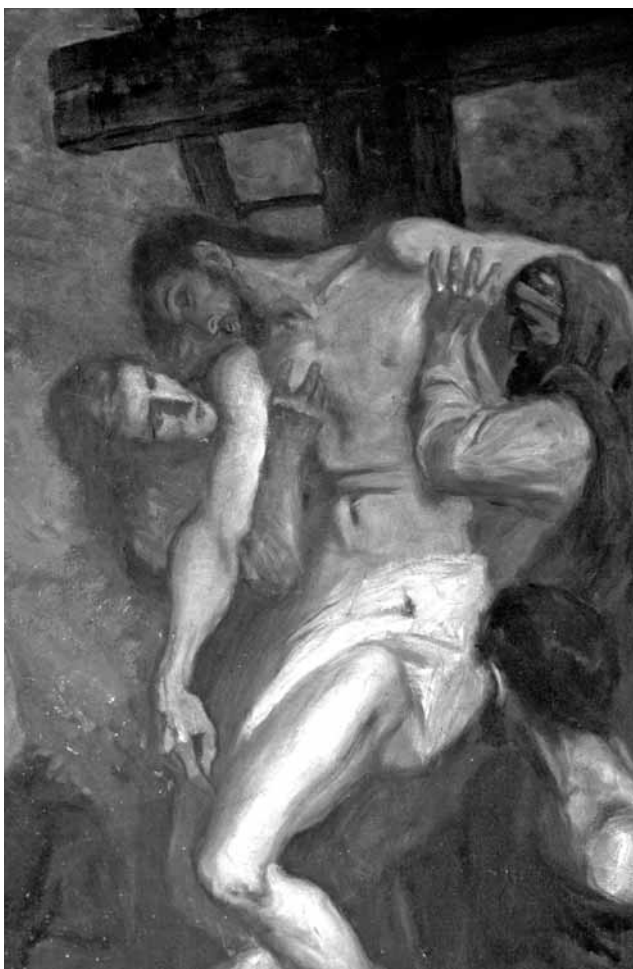
*Iz Vatikana, 15. listopada 2010.
papa Benedikt XVI.*

„S Kristom ste suukopani u krštenju, s njime ste i uskršli“ (usp. Kol 2, 12)

Poruka pape Benedikta XVI. za korizmu 2011.

Draga braćo i sestre, korizma, koja nas vodi prema proslavi svetog Uskrsa, za Crkvu je vrlo dragocjeno i važno liturgijsko vrijeme. Tim povodom vam s radošću upućujem posebnu riječ kako bi se to vrijeme živjelo s dužnom zauzetošću. Dok upire svoj pogled prema konačnom susretu sa svojim Zaručnikom u vječnom Vazmu, crkvena zajednica, ustrajna u molitvi i djelatnoj ljubavi, snažnije prijanja čišćenju u duhu, da izobilnije iz otajstva utjelovljenja crpi novi život u Kristu Gospodinu (usp. Predslovlje Prve korizmene nedjelje).

1. Taj isti život već nam je prenesen na dan našega krštenja, kada je, nakon što smo „postali dionicima Kristove smrti i uskrsnuća“, započela za nas „radosna i zanosna pustolovina učenika“ (Homilija na blagdan Krštenja Gospodinova, 10. siječnja 2010.). Sveti Pavao u svojim poslanicama opetovano ustraje na jedinstvenom zajedništvu sa Sinom Božjim ostvarenom u toj kupelji. Činjenica da u većini slučajeva ljudi krštenje primaju još kao djeca ističe da je riječ o Božjem daru: nitko

ne zaslužuje vječni život vlastitim snagama. Božje milosrđe, koje briše grijeh i daje nam iskusiti u vlastitim životima kako je to imati „isto mišljenje kao i u Kristu Isusu“ (Fil 2, 5), besplatno se daje čovjeku.

Apostol naroda, u Poslanici Filipljanima, izražava značenje preobrazbe koja se ostvaruje dioništvom u Kristovoj smrti i uskrsnuću, naznačujući njegov krajnji cilj, a taj je „da upoznam njega i snagu uskrsnuća njegova i zajedništvo u patnjama njegovim, ne bih li kako, suobličen smrti njegovoj, prispio k uskrsnuću od mrtvih“ (Fil 3, 10-11). Krštenje nije zato neki obred iz prošlosti, već susret s Kristom koji oblikuje čitav život krštenika, daje mu božanski život i poziva ga na iskreno obraćenje; potaknuto i poduprto milošću, ono omogućuje kršteniku postići mjeru uzrasta punine Kristove.

Posebna veza povezuje krštenje s korizmom kao pogodnim vremenom da se iskusi milost koja spašava. Oci Drugog vatikanskog koncila potaknuli su sve pastire Crkve da koriste „obilatije... krsne elemente svojstvene korizmenoj liturgiji“ (konst. Sacrosanctum Concilium, 109). Crkva, naime, oduvijek povezuje uskrsno bdijenje s krsnim slavljem: u tom se sakramentu ostvaruje ono veliko otajstvo po kojem čovjek umire grijehu, postaje dionikom novoga života u Kristu Uskrsnom i prima istog onog Duha Božjega koji je uskrisio Isusa od mrtvih (usp. Rim 8, 11). Taj besplatni dar mora se uvijek iznova oživljavati u svakome od nas, a korizma nam pruža put sličan katekumenatu, koji je za kršćane prve Crkve, kao i za današnje katekumene, nezamjenjiva škola vjere i kršćanskog života: oni doista žive krštenje kao čin od odsudne važnosti za cio svoj život.

2. Da bismo se ozbiljno zaputili na put prema Uskrsu i pripravili se za proslavu Gospodinova uskrsnuća – najradosniju i najsvečaniju svetkovinu čitave liturgijske godine – ima li išta primjerenije od toga da dopustimo da nas vodi Božja riječ? Zato nas Crkva, u evanđeoskim tekstovima koji se čitaju na korizmene nedjelje, vodi k posebno snažnom susretu s Gospodinom, pomažući nam ponovno proći dionice puta kršćanske inicijacije: katekumenima to služi kao priprava za primanje sakramenta prepороđenja, a onima koji su već kršteni da učine nove i odlučne korake u nasljedovanju Krista i u punijem darivanju njemu.

Prva nedjelja korizmenog puta otkriva naše

ljudsko stanje na ovoj zemlji. Pobjednička borba protiv napasti, kojom započinje Isusovo poslanje, je poziv čovjeku da postane svjestan vlastite krhkosti da bi prihvatio milost koja oslobađa od grijeha i ulijeva novu snagu u Kristu, koji je Put, Istina i Život (usp. Ordo Initiationis Christianae Adulorum, br. 25). Snažni je to podsjetnik kako kršćanska vjera uključuje, po Isusovu primjeru i u jedinstvu s njim, borbu „protiv upravljača ovoga mračnoga svijeta“ (Ef 6, 12), u kojem je đavao na djelu i neumorno, do dana današnjeg, napastuje svakog onog koji se želi približiti Gospodinu: Krist iz nje izlazi kao pobjednik, da otvori također naše srce nadi i vodi nas kako bismo pobijedili zasjede zloga.

Evandeoski ulomak o Gospodinovu preobraženju stavlja pred naše oči Kristovu slavu, koja anticipira uskrsnuće i koja najavljuje divinizacionu čovjeka. Kršćanska zajednica postaje svjesna da je, poput apostola Petra, Jakova i Ivana, povedena „na goru visoku, u osamu“ (Mt 17, 1), da ponovno primi u Kristu, kao sinovi i kćeri u Sinu, dar Božje milosti: „Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina! Slušajte ga!“ (r. 5). To je poziv udaljiti se od svakodnevnog buke i uroniti u Božju prisutnost: on nam želi, svakoga dana, prenijeti Riječ koja prodire u dubine našega duha, gdje razlikuje dobro i zlo (usp. Heb 4, 12) i jača volju da slijedimo Gospodina.

Gospodinovo pitanje Samarijanki: „Daj mi piti!“ (Iv 4, 7), koje slušamo u liturgiji Treće korizmene nedjelje, izražava veliku Božju ljubav prema svakom čovjeku i želi pobuditi u našem srcu želju za darom „vode koja struji u život vječni“ (r. 14): to je dar Duha Svetoga, koji čini vjernike „istinskim klanjateljima“ koji će se moliti Ocu „u duhu i istini“ (r. 23). Samo ta voda može utažiti našu žeđ za dobrom, istinom i ljepotom! Samo ta voda, koju nam je dao Sin, može natopiti pustinje nemirne i nezadovoljne duše, „dok ne pronađe spokoj u Bogu“, prema glasovitim riječima svetog Augustina.

„Nedjelja slijepca od rođenja“ predstavlja Krista kao svjetlo svijeta. Evandjelje sve nas postavlja pred pitanje: „Ti vjeruješ u Sina Čovječjega?“ „Vjerujem, Gospodine“ (Iv 9, 35.38), kaže s radošću slijepac od rođenja, govoreći uime svih vjernika. Čudo ozdravljenja znak je da Krist, zajedno s vidom, želi otvoriti oči našeg duha, da naša vjera postane sve dublja te uzmožemo prepoznati u njemu jedinog Spasitelja. On prosvjetljuje sve tmine života i vodi čovjeka da živi kao „sin svjetla“.

Kada nam se, na Petu korizmenu nedjelju, proglašava Lazarovo uskrsnuće, nalazimo se pred vratima posljednjeg misterija našega života: „Ja sam uskrsnuće i život... Vjeruješ li ovo?“ (Iv

11, 25-26). Za kršćansku je zajednicu kucnuo čas da, zajedno s Martom, ponovno iskreno stavi čitavu svoju nadu u Isusa iz Nazareta: „Da, Gospodine! Ja vjerujem da si ti Krist, Sin Božji, Onaj koji dolazi na svijet!“ (r. 27). Zajedništvo s Kristom u ovome životu pripravlja nas da prijeđemo granicu smrti, kako bismo zauvijek živjeli s njim. Vjera u uskrsnuće od mrtvih i nada vječnog života otvaraju naše oči prema posljednjem smislu našega života: Bog je stvorio čovjeka za uskrsnuće i za život i ta istina daje istinsku i konačnu dimenziju povijesti ljudi, njihovom osobnom i društvenom životu, kulturi, politici, ekonomiji. Bez svjetla vjere, cio svemir ostaje zatvoren u grobu bez budućnosti i nade.

Korizma nalazi svoje ispunjenje u Vazmenom trodnevlju, osobito u velikom bdijenju u svetoj noći: obnovom krsnih obećanja ponovno potvrđujemo da je Krist Gospodar našega života, onoga života kojeg nam je Bog objavio kada smo ponovno rođeni „iz vode i Duha Svetoga“ i ponovno potvrđujemo naše čvrsto opredjeljenje da ćemo uzvratiti na djelovanje milosti da bismo bili njegovi učenici.

3. Naše uranjanje u Kristovu smrt i uskrsnuće po sakramentu krštenja potiče nas svakoga dana oslobađati naše srce tereta materijalnih stvari, egoističnog odnosa sa „zemljom“ koji nas osiromašuje i sprječava nas da budemo raspoloživi i otvoreni Bogu i bližnjemu. U Kristu, Bog se objavio kao Ljubav (usp. 1 Iv 4, 7-10). Kristov križ, „besjeda o križu“ očituje spasenjsku moć Boga (usp. 1 Kor 1, 18), koji se daruje da ponovno pridigne čovjeka i donese mu spasenje: ljubav u njezinu najradikalnijem obliku (usp. enc. Deus caritas est, 12). Tradicionalnim praksama posta, milostinje i molitve, koje predstavljaju izraze naše zauzetosti oko obraćenja, korizma uči živjeti Kristovu ljubav na sve radikalniji način. Post, koji može imati različite motivacije, zadobiva za kršćanina duboko religijsko značenje: osiromašivanjem svoga stola učimo pobjeđivati sebičnost da bismo živjeli u logici dara i ljubavi; odricanjem od nečega – i to ne samo od onoga što nam je suvišno – učimo odvrćati pogled od svoga „ja“, da bismo otkrili nekoga pored nas i prepoznali Boga u licima mnoge naše braće. Post ne samo da ne čini vjernika potištenim, već ga, naprotiv, sve više otvara Bogu i potrebama ljudi te tako omogućuje da se ljubav prema Bogu pretoči u ljubav prema bližnjemu (usp. Mk 12, 31).

Na našem putu često se također suočavamo s napašću da imamo sve više, to jest pohlepom za novcem, koja ugrožava primat Boga u našem životu. Žudnja za posjedovanjem izaziva nasilje, izrabljivanje i smrt; zato Crkva, osobito u korizmeno vrijeme, podsjeća na praksu milostinje, to

jest na sposobnost dijeljenja. Klanjanje dobrima, naime, ne samo da udaljava čovjeka od drugoga, već ga čini sve siromašnijim i nesretnijim, zavarava ga, obmanjuje i ne ostvaruje ono što obećava, jer postavlja materijalne stvari na mjesto koje pripada Bogu, jedinom izvoru života. Kako čovjek može shvatiti Božju očinsku dobrotu ako mu je srce puno sebičnosti i vlastitih planova, kojima se zavarava da si može zajamčiti budućnost? Čovjek je tada u napasti da, baš poput bogataša iz prispodobе, pomisli: „dušo, evo imaš u zalihi mnogo dobara za godine mnoge...“. Poznat nam je Gospodinov sud: „Bezumniče! Već noćas duša će se tvoja zaiskati od tebe!“ (Lk 12, 19-20). Praksa milostinje podsjetnik je da Bog mora uvijek biti na prvome mjestu kao i na pozornost prema drugome, kako bismo ponovno otkrili našeg dobrog Oca i primili njegovo milosrđe.

U čitavom korizmenom vremenu Crkva nam s posebnim obiljem nudi Božju riječ. Njezinim razmatranjem i interioriziranjem, a zatim i svakodnevnim življenjem, učimo dragocjeni i nezamjenjivi oblik molitve, jer nas pozorno slušanje Boga, koji nastavlja govoriti našem srcu, hrani na putu vjere koji smo započeli na dan krštenja. Vjera nam omogućuje također steći novu svijest o vremenu: naime, bez perspektive vječnosti i transcencije, ono naprosto upravlja naše korake prema obzoru bez budućnosti. U molitvi, međutim, nalazimo vremena za Boga, da shvatimo da „riječ njegove neće uminuti“ (usp. Mk 13, 31), da uđemo u ono prisno zajedništvo s njim „koje nam

nitko neće moći oteti“ (usp. Iv 16, 22) i koje nas otvara nadi koja ne razočarava – vječnom životu.

Ukratko, tijekom korizmenog puta, na kojem smo pozvani razmatrati otajstvo križa, upoznajemo „zajedništvo u patnjama njegovim“ (Fil 3, 10) da bismo ostvarili duboko obraćenje našega života, tako da dopustimo da nas preobrazi djelovanje Duha Svetoga, kao svetog Pavla na putu za Damask i oslobodimo se svoje sebičnosti, pobjeđujući nagon za dominiranjem nad drugima i otvarajući se Kristovoj ljubavi. Korizma predstavlja pogodno vrijeme da spoznamo naše slabosti i prihvatimo, iskrenim preispitivanjem vlastitoga života, obnoviteljsku milost sakramenta pokore te odlučno upravimo svoje korake prema Kristu.

Draga braćo i sestre, po osobnom susretu s našim Otkupiteljem i postu, milostinji i molitvi, put obraćenja prema Uskrsu vodi nas k ponovnom otkrivanju našega krštenja. Obnovimo u ovoj korizmi prihvaćanje milosti koju nam je Bog dao u tome času, da nas ona prosvjetljuje i vodi u svim našim djelima. Ono što taj sakrament označava i ostvaruje, pozvani smo živjeti svakoga dana u sve velikodušnijem i autentičnijem nasljeđivanju Krista. Na tome našem putu povjerimo se Djevici Mariji, koja je rodila Božju riječ u vjeri i tijelu, da bismo poput nje uronili u smrt i uskrsnuće njezina Sina Isusa i imali vječni život. ■

*Iz Vatikana, 4. studenoga 2010.
papa Benedikt XVI.*

Zajednička izjava o obitelji

Sa VII. međureligijskog susreta visokih predstavnika vjerskih zajednica u Republici Hrvatskoj, 28. veljače 2011. godine

Na Sedmom međureligijskom susretu visokih predstavnika vjerskih zajednica u Hrvatskoj, održanom u ponedjeljak 28. veljače 2011. / 25. rebi'ul-ewela 1432. u prostorijama Islamskog centra Zagreb u Gavellinoj 40 sudjelovali su: predsjednik Vijeća HBK za ekumenizam i dijalog sisački biskup mons. Vlado Košić, tajnik istoga Vijeća dr. Jure Zečević, protojerej stavrofor Srpske pravoslavne Crkve o. Marinko Juretić, ikonom Bugarske pravoslavne Crkve o. Emil Cenov Angelov, protojerej Makedonske pravoslavne Crkve - Ohridske arhiepiskopije o. Kirko Velinski, generalni vikar Evangeličke crkve u RH Branko Berić, biskup Reformirane kršćanske (kalvinske) Crkve u Republici Hrvatskoj Endre Langh, predsjednik Saveza baptističkih crkava u RH Toma Magda, glavni tajnik Evandeoske pentekostne crkve u RH mr. Vedran Đulabić, pastor Staniša Margarić, Predsjednik Hrvatske konferencije Kršćanskih Adventističkih crkava, rabin

Koordinacije židovskih općina u RH Luciano Moše Prelević, rabin Židovske vjerske zajednice Bet Israel u Hrvatskoj Kotel Da Don i predsjednik Mešihata Islamske zajednice u RH muftija Ševko ef. Omerbašić.

Polazeći od iskustva da je obitelj našega vremena ugrožena u brojnim segmentima njenog postojanja i osvjedočeni o njenom nezamjenjivom značaju za društvo i ljudski rod uopće, ovom Zajedničkom izjavom o obitelji kao visoki predstavnici triju monoteističkih religija u Hrvatskoj, židovske, kršćanske i islamske, zalažemo se za širu javnu i društvenu potporu očuvanju i ozdravljenju obitelji u Hrvatskoj, za prožimanje odgoja u obitelji istinskim vrednotama i vrlinama, za obitelj kao zajednicu u kojoj se ne živi samo radi sebe već i radi drugoga, jer držimo da samo tako obitelj može postati jamac kvalitetnijih međuljudskih odnosa i bolje budućnosti društva i čovječanstva.

Izjavom potvrđujemo da naše religije obitelj vrednuju kao Božji dar ljudima i kao zajednicu čije je postojanje sukladno volji Stvoriteljevoj. Rađanje novih ljudi moguće je samo u zajedništvu muškarca i žene. Naše religije prepoznaju brak kao primjeren oblik uređenja toga zajedništva i obitelj kao komplementarnu zajednicu roditelja i djece, koja pomaže njihovom rastu i razvoju njihove ljudskosti.

Da su brak i obitelj Božja nakana i da su kao takvi konstitutivni ljudskoj naravi, na svoj nas način - u skladu sa socio-kulturološkim okolnostima vremena u kojem su nastajale - svojom temeljnom porukom upućuju naše svete i Božjim Duhom nadahnute knjige: „Od početka stvorenja muško i žensko stvori ih. Stoga će čovjek ostaviti oca i majku da prione uza svoju ženu; dvoje njih bit će jedno tijelo“ (Evangelje po Marku, 10, 6-9); „Plodite se i množite i zemlju napunite“ (Biblija, Postanak 9, 1); „O ljudi, bojte se Gospodara svoga, koji vas od jednog čovjeka stvara, a od njega je i drugu njegovu stvorio, i od njih dvoje mnoge muškarce i žene rasijao... i rodbinske veze ne kidajte...“ (Kur'an, 4,1).

Obiteljski život Bog je ustanovio kao jedno od bitnih obilježja ljudskog roda, od samog početka postojanja ljudi, kao osobnih bića otvorenih zajedništvu i zajednici. Temelj obitelji jest sam Bog, i obitelj je jedan od ključnih temelja uređenoga ljudskog društva. Obitelj omogućuje okružje i ozračje u kojem bivamo njegovani, prihvaćeni i utješeni, u kojem ljudski osjećaji bivaju oplemenjeni i utkani u prve i temeljne međusobne odnose. Obitelj je od Boga darovani životni prostor u kojemu već od rođenja tražimo i nalazimo jamstvo postanka i opstanka, ostvarenja i spasenja. Ona je mogućnost u kojoj se čudesno sjedinjuju duhovni i materijalni zakoni i težnje našeg postojanja. Dar u kome je čudesnost života osmišljena i oduhovljena ljubavlju i čistoćom. Kao takva, ostvarena obitelj je predokus Neba, predokus zajedništva i savršene ljubavi koju Bog Stvoritelj i Svedržitelj ima prema svakom svom stvorenju i koja se odražava i živi u obiteljskim odnosima. Obitelj je milosno i u pozitivnom smislu „povlašteno“ mjesto u kojem ostvarujemo i istinski osmišljavamo svoje zemaljsko postojanje, u kojem živimo za druge, u kojem na darivanje i nesebičnost upućeni i ljubavlju oplemenjeni rastemo u Bogu.

Stoga se mi, visoki predstavnici židovstva, kršćanstva i islama, s onu stranu kategorija tradicionalizma, progresivnosti, konzervativnosti ili bilo kakvih političkih intencija, osjećamo dužni zajednički posvjedočiti vrijednost obitelji i braka kao njihovog središta i izvora. U braku kao Bogom providenoj zajednici muža i žene, supruž-

nici kroz svoj sjedinjeni život sudjeluju u čudesnosti i radosnoj ljepoti Božjeg stvaranja novog života.

Naše religije posvješćuju da se bit i značenje braka ne iscrpljuju samo u pukoj pravnoj izjavi supružnika i da njegova ugovorna dimenzija ne obuhvaća svo bogatstvo smisla braka kao Bogom blagoslovljene zajednice muža i žene. Supružnici u braku, međusobno se dopunjujući, postaju jednim bićem, i to ne samo u spolnom smislu, ne samo u sociološkom i socijalnom ili bilo kojem djelomičnom smislu, već i u smislu njihovog cjelokupnog egzistencijalnog ostvarivanja. Stvaranje obitelji brakom i potomstvom događaj je koji za svagda utječe na životni put osoba, ali - posredno - i na društvo u cjelini. U skladu s naukom naših religija, uzimajući u obzir i ljudsku krhkost i nesavršenost, držimo da brak kao zajednicu muža i žene treba graditi u što je moguće većoj mjeri na temeljima trajnosti, jedinstva, jednakopravnosti i uzajamnog prihvaćanja, a sve to i radi uspjelog zajedničkog života u ljubavi i radi prenošenja i očuvanja života u djeci, koju će supružnici zajednički uvoditi u spasonosno prijateljsko zajedništvo s ljudima i s Bogom.

Jedno od obilježja našega vremena jest, na žalost, nespремnost na sklapanje braka i na preuzimanje odgovornosti za zasnivanje obitelji kod mnogih mladih ljudi, sve kasnije ulaženje u bračnu vezu, porast broja razvedenih brakova i razorenih obitelji, sa svim negativnim posljedicama koje to sa sobom donosi. Svjedoci smo razduhovljenja i poremećaja života u mnogim obiteljima: pogrešnog načina „planiranja“ obitelji uništavanjem začetoga života u majčinoj utrobi, dječje patnje za jedinstvom rastavljenih roditelja, patnje supružnika zbog nepovjerenja i međusobne otuđenosti, nerazumijevanja, nedostatka poštovanja i sebičnosti, bračne nevjere, što je uzrokovano prije svega nedostatkom istinske ljubavi u obitelji, koja sve više postaje s jedne strane izvorište i s druge strane žrtva tih poremećaja.

Patnja u obiteljima i njihovo razaranje nerijetko su posljedica nedostatka čovjekoljublja i bogoljublja, čega bi bilo manje da je više pozitivne podrške obitelji cjelokupnog društva i javnog mnijenja. Sve više prevladava ozračje u kojem se svezremene vrijednosti zanemaruju, a promiču se za društvo u konačnici destruktivne ideologije i kulture interesa, egoizma, konzumizma, kaosa i smrti, koje koriste prostore slobode na štetu brojnih ljudskih sudbina i društva u cjelini.

Ne možemo poznavati sve osobne razloge i objektivne, nerijetko i dramatične okolnosti koje dovode do bračnih „brodoloma“ i obiteljskih poremećaja, ali možemo iskreno i duboko

suosjećati sa svima koji su uslijed takvih događaja pretrpjeli i trpe ne malu osobnu patnju i bol. Držimo mogućim i to da u određenim okolnostima razdvajanje supružnika može biti u funkciji izbjegavanja većeg zla i štete za same supružnike i njihovu djecu, no tim više smo svi, i kao pripadnici naših religija i kao članovi konkretnog društva, pozvani stvarati uvjete i ozračje za kvalitetan bračni i obiteljski život, svatko na svojoj razini djelovanja. Jedna nam je razina ipak svima zajednička: svi smo članovi obitelji, svi imamo majku ili oca, ili smo sami majka ili otac, sestra ili brat... Ako možda sami i nismo u mogućnosti dobru obitelji pridonositi na nekim širim razinama, na prvoj i najkonkretnijoj razini vlastite obitelji smo svi u mogućnosti pridonositi kvaliteti obiteljskog života. Već i samo postavljanje pitanja samome sebi: je li onima s kojima živim u obiteljskim odnosima lakše ili teže živjeti zato što imaju mene u obitelji? - omogućuje nam svima davanje vlastitoga doprinosa u poboljšanju kvalitete odnosa u našim obiteljima.

Ova izjava nije ni protiv koga, ona je za sve, jer smo uvjereni da svi, bez obzira na religijsku pripadnost i svjetonazor, promičući dobro obitelji promičemo vlastito dobro i dobro ljudskog roda u cjelini. Pomaganje obitelji i zaštita njenih prava nije samo vjernička zadaća pripadnika naših religija nego i dužnost svih ljudi.

„Opća deklaracija o ljudskim pravima“ Ujedinjenih naroda s obzirom na obitelj obvezuje da „nitko ne smije biti podvrgnut samovoljnom miješanju u njegov privatni život, obitelj, dom...“ te da „svatko ima pravo na pravnu zaštitu protiv takvog miješanja ili napada“ (Članak 12). Deklaracija ističe da „punoljetni muškarci i žene imaju pravo na sklapanje braka i osnivanje obitelji bez ikakvih ograničenja glede rase, nacionalnosti ili vjere“ (Članak 16). S obzirom na ekonomsko-materijalne okvire za opstanak i primjeren život obitelji deklaracija potvrđuje da „svatko tko radi ima pravo na pravednu i primjerenu naknadu koja njemu i njegovoj obitelji osigurava život dostojan čovjeka i koja se prema potrebi dopunjuje drugim sredstvima socijalne zaštite“ (Članak 23, 3). O istim pravima s obzirom na obitelj na sličan način govori i „Konvencija za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda“ Vijeća Europe (Članci 8, 12 itd.).

Takva načela smo i kao vjernici naših religija i kao pripadnici svjetskog i europskog društva pozvani ne samo primiti na znanje nego i s razvijenim osjećajem etičke odgovornosti dosljedno i konkretno provoditi, od razine državne obiteljske strategije i legislative, preko pravednog odnosa poslodavac-zaposlenik (npr. fleksibilno i skraćeno radno vrijeme za roditelje, pronatali-

tetni doplatci i sl.), do razine angažmana vjerskih zajednica, itd. Podupiremo ono što se na tim razinama već čini i apeliramo na još veće zalaganje svih ključnih čimbenika. Primjereno zbrinuta obitelj zrelih i zdravih odnosa temelj je i izvorište zrelih i zdravih odnosa u globalnom društvu općenito.

Osobito važnim držimo kvalitetan odgoj u obiteljima: dobar ili loš odgoj potomstva danas izravno ili posredno ima za posljedicu konstruktivne ili destruktivne članove društva sutra. Bez zdrave obitelji nema zdravog društva. Kao vjernici jednoga Boga držimo da obiteljski život koji istinski - a ne samo formalno i deklarativno - daje prostora i svevremenoj božanskoj stvarnosti, pridonosi oplemenjenju čovjeka, čini ga savjesnim, odgovornim i konstruktivnim članom društva. Stoga pozivamo sve vjernike naših zajednica, da uz horizontalu - ono vremenito i ljudsko, u sebi i u svojim obiteljima dosljedno izgrađuju također i vertikalnu, ono trajno i Božje: po osobnoj i zajedničkoj obiteljskoj molitvi, po čitanju Božje riječi u svetim knjigama, po dolaženju obitelji na bogoslužja kao mjesta osobnog susreta s Bogom i ljudima.

U svijesti da je obitelj temelj društva i da je Bog temelj obitelji ohrabrujemo sve naše vjernike i sve čimbenike vjerskog, društvenog i javnog života da se dosljedno i neumorno svi zajedno zalažemo za dobro obitelji i pridonosimo boljitku društvenog stanja i dobru svakog člana našega društva. ■

- Msgr. Vlado Košić, predsjednik Vijeća HBK za ekumenizam i dijalog, sisački biskup*
Muftija Ševko ef. Omerbašić, predsjednik Mešihata Islamske zajednice u Hrvatskoj
Luciano Moše Prelević, rabin Koordinacije židovskih općina u RH
Kotel Da Don, rabin Židovske vjerske zajednice Bet Israel u Hrvatskoj
O. Marinko Juretić, protojerej stavrofor Srpske pravoslavne crkve
O. Emil Cenov Angelov, ikonoom Bugarske pravoslavne crkve
O. Kirko Velinski, protojerej Makedonske pravoslavne crkve - Ohridske arhiepiskopije
Branko Berić, generalni vikar Eoangeličke crkve u RH
Endre Langh, biskup Reformirane kršćanske (kalvinske) crkve u Republici Hrvatskoj
Toma Magda, predsjednik Saveza baptističkih crkava
Mr. sc. Vedran Đulabić, glavni tajnik Eoandeoske pentekostne crkve u RH
Pastor Staniša Margarić, predsjednik Hrvatske konferencije Kršćanskih Adoventističkih crkava
Prof. dr. sc. Jure Zečević, OCD, tajnik Vijeća HBK za ekumenizam i dijalog

Vama pak, braćo, neka ne dodija činiti dobro

Poslanica biskupa Josipa Mrzljaka za Tjedan solidarnosti i zajedništva s Crkvom i ljudima u BiH (21. – 27. ožujka 2011.)

1. Tjedan solidarnosti i zajedništva s Crkvom i ljudima u Bosni i Hercegovini

Ove godine obilježavamo petu godinu provođenja akcije Tjedan solidarnosti i zajedništva s Crkvom i ljudima u Bosni i Hercegovini.

Svim aktivnostima koje ćemo provoditi uoči 3. korizmene nedjelje želimo pokazati zahvalnost za sve ono čime nas braća i sestre u vjeri iz Bosne i Hercegovine obogaćuju: čvrstom vjerom, očuvanjem obiteljskog zajedništva, domoljubljem, brojnim postignućima u sportskom, kulturnom i gospodarskom životu. Posebno zahvaljujemo na brojnim svećeničkim i redovničkim zvanjima, koja su živi kvasac i Crkve u Hrvatskoj.

Na poseban način želimo biti solidarni s Crkvom u Bosni i Hercegovini koju predvode njihovi biskupi. Ona neumorno služi i ljudima koji su ostali u BiH i povratnicima koji su lišeni onoga što je bitno za dostojanstven život svakoga čovjeka: nade, sigurnosti, perspektive, pravde, kuće, rada, plaće za održavanje obitelji, pristupa kulturi, sudjelovanja u javnom životu. Crkva neumorno nastoji održati i očuvati identitet Hrvata katolika u Bosni i Hercegovini, njihovu prisutnost u javnom, političkom, kulturnom, gospodarskom i obrazovnom životu.

2. Pokazati solidarnost s potrebitima

Vremena u kojima živimo bremenita su raznim osobnim i društvenim nepogodama. Međutim, kao vjernici, u svim tim teškoćama prepoznajemo Radosnu vijest koju nam donosi Isus Krist! On nas poziva da svoje čovjštvo ostvarujemo u ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Zato je važno ne pokleknuti pred napetostima trenutka, pred tjeskobom koja zahvaća sve pore i sve generacije našega društva.

Bog nas poziva da se otvorimo njegovu djelovanju u našem životu, da osluhnemo i poslušamo njegov glas, da ga hrabro, ustrajno i neustrašivo slijedimo. Stoga je potrebno svoju tjeskobnu sadašnjost staviti u njegove ruke otvarajući mu svoje srce, svoj um, povjeravajući mu pritom svoju obitelj, svoj posao i, na koncu, sav svoj život. Kada slobodno daje samoga sebe, kršćanin svjedoči da je ljubav pravi temelj na kojem počiva njegov život, a ne materijalno bogatstvo. Vrijednost milodarima daje upravo lju-

bav, koja nadahnjuje različite oblike darivanja, već prema mogućnostima i uvjetima svakog pojedinca.

Solidarnost koju želimo pokazati s braćom i sestrama u Bosni i Hercegovini neka bude izraz naše čvrste iskrene odluke da želimo slijediti Krista: da želimo biti sol i svjetlo svijeta, da želimo biti činitelji konkretnih djela ljubavi prema bližnjima, prema potrebitima, osobito prema onima najmanjima, prema onima čiji se glas gotovo i ne čuje, prema onima koji podnose kakvu fizičku patnju, prema onima čije se dostojanstvo ne poštuje, a ostvarivanje prava uvjetuje. Neka naša braća u vjeri po djelima naše solidarnosti osjete da spoznajemo njihove potrebe te da činimo ono na što nas Isus potiče i poziva: da čineći dobro pobjeđujemo zlo.

Svatko od nas pozvan je biti dionikom kruga dobrote, koju iskazujemo konkretnim djelima ljubavi prema bližnjima u potrebi, jer kršćanstvo ne poznaje granice. Pokažimo da djelotvorna ljubav prema bližnjem nadilazi križ bolesti, nemoći, siromaštva i ostavljenosti, drugim riječima, križ svih mogućih kriza, i da je ona put do uskrsnuća, do novog života.

3. Promicanje obiteljskih vrijednosti i pohod pape Benedikta XVI.

Crkva naučava i vjeruje da je obitelj Božja "polazna točka" na zemlji, početak svakoga novog života, ishodišna točka rasta, sazrijevanja i posvećenja svake ljudske osobe. Iz obitelji i po obitelji Bog, koji je sam Ljubav, tu ljubav prenosi na svakoga čovjeka, na svaki narod i na sav svijet.

Papa Benedikt XVI. svojim dolaskom i pohodom Crkvi u Hrvatskoj i našoj domovini, osobno će se pridružiti i sudjelovati u nacionalnom slavlju "Dana obitelji". Na taj način papa Benedikt XVI. na poseban način poručuje da se zalažemo za očuvanje obitelji i obiteljskih vrijednosti kako bismo, obogaćeni i ojačani obiteljskim zajedništvom, lakše mogli nadvladati sve probleme i teškoće s kojima se svakodnevno susrećemo.

I naš hrvatski narod možemo promatrati kao jednu veliku obitelj čiji jedan dio živi u Hrvatskoj, u Bosni i Hercegovini, i drugim susjednim zemljama, a drugi je rasut po državama Europe, obiju Amerika i gotovo po svim zemljama svijeta.

Molimo usrdno, svakoga dana, za naše obitelji, posebice one s brojnom djecom, za siromašne i sve druge koji trpe zbog socijalnih nevolja, da potpomognuti razumijevanjem i solidarnošću braće i sestara budu ispunjeni Božjom utjehom i nadom.

Osobito se u ovom Tjednu, kojim želimo pokazati solidarnost s braćom i sestrama u Bosni i Hercegovini, spomenimo njihova primjera očuvanja obiteljskih vrijednosti kojim obogaćuju i nadahnjuju nas ovdje u Hrvatskoj. Zauzmimo se stoga da što učinkovitije pomognemo očuvanju vjerničkog i nacionalnog identiteta Hrvata katolika u Bosni i Hercegovini.

4. Suobličiti se Kristu djelima ljubavi

Korizma nam svake godine pruža jedinstvenu priliku da dublje razmišljamo o smislu i vrijednosti svojega kršćanskog života i potiče nas da uvijek iznova otkrivamo Božje milosrđe kako bismo mi sami postali milosrdnijima prema braći i sestrama u potrebi. U korizmenom vremenu Crkva vjernicima stavlja na srce određene konkretne aktivnosti koje smo pozvani činiti tijekom ovog vremena duhovne obnove: to su molitva, post i milostinja. Tim

djelima nastojimo se suobličiti Kristu.

Što znači predstavljati Krista? To znači otkrivati Božju ljubav ljudima kao što je to Krist činio. Svaki put kada iz ljubavi prema Bogu dijelimo naša dobra s bližnjima u potrebi, spoznajemo kako upravo ta ljubav istinski ispunja naš život i obogaćuje mirom, nutarnjim zadovoljstvom i radošću.

Neka nam stoga na srcu i u pameti bude motiv ove poslanice: „Vama pak, braćo, neka ne dodija činiti dobro“ da nam se srca ne ulijene, da ne sustanemo činiti dobro; jer zajedništvo je dar Duha Svetoga, ali je i stvarnost koju smo kao vjernici pozvani graditi, čuvati i njegovati.

Pozivamo vjernike i sve ljude dobre volje da potiču zajedništvo, pomaganja, susrete, uzajamne posjete te konkretnu pomoć. Pokažimo solidarnost s potrebitima u Bosni i Hercegovini, uspostavljajmo i njegujemo zdrave kontakte, skrbimo jedni za druge, da živimo zajedništvo kakvu nas je Krist podučio. ■

Milost vam i mir u Gospodinu!

*mons. Josip Mrzljak
predsjednik Hrvatskog Caritasa*

Vama pak, braćo, neka ne dodija činiti dobro.

2 Sol 3,13

Tjedan solidarnosti i zajedništva s Crkvom i ljudima u Bosni i Hercegovini
21-27.03.2011.
Organizator: Hrvatski Caritas, Kaptol 26
OIB: 6020036848, tel.: 01 48 12 022

Vrijednost daru daje upravo ljubav, koja nadahnjuje različite oblike darivanja, već prema mogućnostima i uvjetima svakog pojedinca.

Medijski pokrovitelj **Večernji list**

Uključite se u akciju: **pozivom na broj 060 90 10 (Cijena poziva je 6,15 kn/min - PDV uključen.)**

Uplatama na kunski račun Hrvatskog Caritasa, Kaptol 26, 10000 Zagreb, kod PBZ, br. rč: 2340009-1100080340, poziv na broj 101 :: Online uplatama na www.caritas.hr

Uplatama na devizni račun Hrvatskog Caritasa, Kaptol 26, 10000 Zagreb, kod Privredne banke Zagreb, br. rč: 70300-359378, IBAN: HR05 2340 0091 1000 8034 0, SWIFT/BIC Code: PBZGHR2X

Živimo dosljedno svoj kršćanski poziv i budimo kvasac i sol Domovine donoseći posvuda radost i mir te obnavljajući spone povjerenja, uzajamnog razumijevanja i solidarnosti među ljudima.

 Hrvatski Caritas
www.caritas.hr

Priopćenje sa sjednice Stalnog vijeća HBK

Pod predsjedanjem predsjednika Hrvatske biskupske konferencije đakovačko-osječkog nadbiskupa Marina Srakića u ponedjeljak 14. ožujka održana je sjednica Stalnoga vijeća HBK u Tajništvu HBK u Zagrebu. Na sjednici su sudjelovali i ostali članovi Stalnoga vijeća: potpredsjednik HBK zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić, splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić, riječki nadbiskup Ivan Devčić, generalni tajnik HBK mons. Enco Rodinis i zamjenik generalnog tajnika HBK Fabijan Svalina.

Glavne točke dnevnog reda bile su priprema pohoda pape Benedikta XVI. Republici Hrvatskoj i program 42. plenarnog zasjedanja HBK.

Članovi Stalnoga vijeća upoznati su s poduzetim aktivnostima u sklopu priprema za papin pohod s posebnim osvrtom na susret Svetoga Oca s predstavnicima kulture, znanosti i javnoga života u Hrvatskome narodnom kazalištu, zatim na susret s mladima na Trgu bana Josipa Jelačića te misno slavlje na hipodromu u sklopu Nacionalnog susreta hrvatskih katoličkih obitelji.

U nastavku sjednice definirane su teme 42. plenarnog zasjedanja HBK koje će se održati od 29. do 31. ožujka u Zagrebu.

Stalno vijeće Hrvatske biskupske konferencije sa zabrinutošću se osvrnulo i na aktualna zbivanja u hrvatskom društvu. Svjesni ozbiljnosti situacije, biskupi pozivaju političare, gospodarstvenike, javne medije i sve ostale odgovorne čimbenike u našoj domovini da daju svoj doprinos očuvanju mira i stabilnosti te jačanju zajedništva u našem narodu kako bismo zajednički nadvladali iskušenja sadašnjega trenutka. Nalazimo se u prijelomnom vremenu u kojemu treba sačuvati razboritost i trijeznost, ojačati solidarnost i umnožiti molitve za dar razuma i mudrosti, jer nam predstoje važne odluke koje će dugoročno odrediti našu budućnost, ističu članovi Stalnoga vijeća HBK i pozivaju sve ljude dobre volje na jačanje svijesti o svojoj suodgovornosti za opće dobro svoga naroda i države. ■

Tajništvo Hrvatske biskupske konferencije

Poruka biskupa HBK povodom popisivanja stanovništva Republike Hrvatske

Dragi vjernici!

Tijekom mjeseca travnja ove godine (od 1. do 28. travnja 2011.) u Republici Hrvatskoj provest će se popisivanje stanovništva (kućanstava i stanova). To je opsežno prikupljanje podataka na državnoj razini koje se kod nas, kao i u mnogim drugim zemljama, provodi svakih deset godina. Osim što je sudjelovanje u tome popisivanju građanska dužnost, ono je važno za život Crkve i vjernika u društvu. Stoga Vas pozivamo da promišljeno i odgovorno pristupite toj obvezi.

Kao vaši biskupi skrećemo vam pozornost na činjenicu da se među pitanjima koja se postavljaju u skladu sa za to pripremljenim upitnikom, nalaze i pitanja vezana uz vjersku pripadnost i narodnost. Izjašnjavanje vjernika o svojoj vjeri netko može promatrati samo kao statističku datost, ali dobro znamo da je ono ujedno i važan izraz svjedočenja vlastite vjere. Za onoga tko je kršten u Katoličkoj crkvi i njoj pripada izjasniti se katolikom znači slobodno izreći istinu i ne zaniijekati samoga sebe.

Znajući da je vjernik u svim životnim prilikama i neprilikama vjernik, bez obzira na poteškoće s kojima se susreće, dobro je oživjeti svijest da izjašnjavanje o vjeri i pripadnosti Crkvi ima svoje posljedice na sve sastavnice življenja. Stoga

nije čudno da se u zadnje vrijeme na razne načine pripadnike Katoličke crkve pokušava otkloniti od izjašnjavanja da su katolici, zamutiti pogled i stvoriti drukčiju sliku o hrvatskom društvenom tkivu od onoga kakvo ono civilizacijski i kulturološki zapravo jest.

Dobiveni podatci u popisu stanovništva bit će temelj za donošenje raznih političkih, gospodarskih i drugih odluka, važnih za vremensko razdoblje pred nama, odražavajući se ne samo na život ovoga naraštaja, nego i na život djece i mladih do kojih nam je stalo.

Ovime pozivamo sve vas, katoličke vjernike, da očitovanjem svoje katoličke vjere i pripadnosti svome narodu promičete naše vlastitosti i vrijednosti, naš identitet, kojim pridonosimo izgradnji dobra u svojoj hrvatskoj domovini.

Pri popisivanju stanovništva, dakle, na zaboravite istaknuti da ste katolici, da ste Hrvati ili pripadnici nekoga drugoga naroda, jer samo poznavanjem i isticanjem vlastitoga identiteta možemo graditi iskrenije i humanije međusobne odnose. Neka vas prati Božja blizina i njegov blagoslov u svetim korizmenim i vazmenim danima. ■

*Vaši biskupi
U Zagrebu, 31. ožujka 2011.*

Priopćenje s 42. plenarnog zasjedanja Hrvatske biskupske konferencije

42. plenarno zasjedanje Hrvatske biskupske konferencije, pod predsjedanjem mons. Marina Srakića, đakovačko-osječkog nadbiskupa i predsjednika HBK, održano je od 29. do 31. ožujka u prostorijama novoga sjedišta Hrvatske biskupske konferencije, Ksaverska cesta 12, u Zagrebu. Na zasjedanju su sudjelovali gosti: apostolski nuncij u RH mons. Mario Roberto Cassari, predsjednik Biskupske konferencije BiH mons. Franjo Komarica, srijemski biskup mons. Đuro Gašparović i subotički biskup mons. Ivan Penzes.

U pozdravnom govoru predsjednik HBK mons. Srakić posebno je pozdravio novog člana HBK dubrovačkog biskupa mons. Matu Uzinića poželjevši mu da otvoren poticajima Duha Svetoga vjerno vodi Crkvu koja mu je povjerena.

Središnja tema i ovog zasjedanja bila je priprava za pohod pape Benedikta XVI. Hrvatskoj koji će se dogoditi 4. i 5. lipnja ove godine. Biskupi su analizirali sve što je učinjeno u sklopu priprema za svaki pojedini dio programa od susreta Svetoga Oca s predstavnicima kulture, znanosti, gospodarstva, politike i drugih vjerskih zajednica u Hrvatskom narodnom kazalištu, bdijenja s mladima na Trgu bana Josipa Jelačića, preko euharistijskoga slavlja na Hipodromu u povodu Nacionalnog susreta hrvatskih katoličkih obitelji te večernje molitve s biskupima, svećenicima, redovnicima i redovnicama, bogoslovima i sjemeništarcima u zagrebačkoj prvostolnici. U tom smislu izvješća su podnijeli biskupi zaduženi za pojedina područja. Istaknuto je da pripreme dobro napreduju i da je već dobrim dijelom definiran sadržaj pojedinih susreta kao i osigurana potrebna tehnička infrastruktura. Biskupi su i ovom prigodom pozvali vjernike da se aktivno uključe u program pripreme u svojim župama te da mole za uspjeh Papinog pohoda.

Povodom predstojećeg popisa stanovniš-

tva, koji će se u Hrvatskoj provesti u mjesecu travnju, članovi HBK uputili su poruku u kojoj pozivaju katoličke vjernike da očitovanjem svoje katoličke vjere i pripadnosti svome narodu promiču svoje vlastitosti i vrijednosti, svoj identitet, kojim pridonose izgradnji dobra u svojoj hrvatskoj Domovini.

Osvrnuvši se na aktualnu situaciju u našem društvu biskupi su odlučili pozvati sve vjernike da se u petak 8. travnja uključe u molitvu za Domovinu.

Biskupi su razmotrili smjernice HBK za apostolat vjernika laika u Crkvi te su dali prijedloge koji će ući u završnu verziju toga dokumenta.

Podržano je osnivanje Komisije za hrvatski martirologij na čijem čelu će biti biskup Mile Bogović. Biskupi su pozdravili donošenje Zakona o obilježavanju i održavanju grobova žrtava komunističkog zločina nakon II. svjetskog rata te će podržati njegovo provođenje. Uz to preporučuju obilježavanje dana totalitarnih režima, 23. kolovoza, u smislu odluke Europskog parlamenta.

Predsjednik Vijeća HBK za misije biskup Slobodan Štambuk izvijestio je o imenovanju vlč. Antuna Štefana za novog ravnatelja Papinskih misijskih djela i o obavljenoj primopredaji te službe. Biskupi su izrazili zahvalu dosadašnjem ravnatelju dr. Milanu Špeharu koji je dao veliki doprinos promicanju misijske svijesti koja se očitovala u znatno povećanoj pomoći za misije, osobito za ona područja u kojima djeluju hrvatski misionari.

Podnesena su izvješća o radu pojedinih Komisija, Vijeća, Odbora i drugih tijela HBK.

Tijekom zasjedanja predsjednik HBK mons. Marin Srakić u zajedništvu s članovima HBK blagoslovio je zgradu novoga sjedišta Hrvatske biskupske konferencije. ■

Tajništvo Hrvatske biskupske konferencije

DEKRETI I IMENOVANJA U VOJNOM ORDINARIJATU

Obavijest iz Ureda Vojnog ordinarijata o osnivanju policijskih kapelanija

Temeljem Posebnog dijela Pravilnika o ustrojstvu i djelovanju Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj za Ministarstvo unutarnjih poslova iz 2009. godine stvoreni su uvjeti za osnivanje policijskih kapelanija u onim Policijskim upravama gdje je do sada postojalo policijsko dušobrižništvo.

Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac dekretom je osnovao Policijsku kapelaniju "Sv. Mihovil Arkandeo" za Policijsku upravu splitsko-dalmatinsku sa sjedištem u Splitu. Kapelanija je započela s radom 1. travnja 2011. godine. Policijskim kapelanom poslužiteljem imenovan je vlč. **Stjepan Lončar**.

Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac dekretom je osnovao Policijsku kapelaniju "Sv. Vid" za Policijsku upravu primorsko-goransku sa sjedištem u Rijeci. Kapelanija je započela s radom 1. travnja 2011. godine. Dušobrižnikom je imenovan p. **Mirko Vukoja**.

• Vojnim kapelanom u mirovnoj misiji ISAF u Afganistanu od 1. ožujka 2011. godine imenuje se vlč. **Branimir Projić**. Prema planiranoj rotaciji iz misije se vraća o. **Ivo Topalović**.

Novoimenovanim svećenicima - vojnim i policijskim kapelanima, kao i njihovim pomoćnicima želimo uspjech u radu na dobrobit povjerenih im duša

IZVJEŠĆA I DOGAĐAJI

Udruga dragovoljaca Narodne zaštite kod vojnog ordinarija

U petak 18. veljače vojnog biskupa mons. Jurja Jezerinca posjetilo je izaslanstvo Udruge dragovoljaca Narodne zaštite Domovinskog rata predvođeno predsjednikom Ivanom Posilovićem. Biskupu je uručen poziv na proslavu 20. godišnjice osnutka Udruge koja će biti 19. ožujka pod visokim pokroviteljstvom Vlade Republike Hrvatske. Dogovoreno je da biskup slavi svetu misu za sve poginule pripadnike Narodne zaštite 15. ožujka u kapeli Vojnog ordinarijata.

Ukazom predsjednika Republike dr. Franje Tuđmana 15. ožujka 1991. osnivaju se postrojbe Narodne zaštite na dobrovoljnom načelu. Udruga UDNZDR osnovana je 21. svibnja 1997. godine. Ona je dragovoljna, nevladina i izvanstranačka organizacija. Svoju djelatnost UDNZDR obavlja na teritoriju Republike Hrvatske, a u inozemstvu može djelovati kroz klubove prijateljstva. Okuplja dragovoljce Domovinskog rata koji su se uključili u odre-

de Narodne zaštite od 5. travnja 1991. godine. Udrugu predstavlja i zastupa njen predsjednik. UDNZDR surađuje s drugim udrugama u Republici Hrvatskoj i s međunarodnim udrugama, ako to pridonosi ostvarivanju zajedničkih interesa i ako to nije u suprotnosti sa zakonima Republike Hrvatske. UDNZDR broji 17 500 članova. ■

Alkarski vojvoda kod vojnog biskupa

Povodom održavanja 296. Sinjske alke, alkarski vojvoda mr. Ante Vučić posjetio je u petak 18. veljače vojnog biskupa mons. Jurja Jezerinca tu mu uputio poziv na ovogodišnju Alku, upoznavši ga s dosadašnjim pripremama. Biskup je obećao da će nastojati doći na veliki događaj koja je na ponos Sinja i Cetinske krajine, ali i cijele Hrvatske. Prigodno je mr. Vučić uručio biskupu monografiju Alke. ■

Don Branimir u XVII. HRVCON-u za misiju ISAF

Vojni kapelan don Branimir Projić otputovao je s pripadnicima XVII. HRVCON-a u misiju ISAF gdje će provesti sljedećih šest mjeseci. Don Branimiru je ovo prva misija. U Afganistanu će zamijeniti o. Ivu Topalovića koji se uskoro vraća kući. U područje operacije ISAF u Afganistanu u srijedu 9. ožujka stigli su svi pripadnici 17. hrvatskog kontingenta koji će biti raspoređeni u Regionalnom zapovjedništvu Sjever u Mazar-e Sharifu i Regionalnom zapovjedništvu u Kabulu

gdje će preuzeti dužnosti od prethodnog hrvatskog kontingenta.

Povodom odlaska 17. kontingenta, nekoliko dana ranije, upriličen je ispraćaj u zrakoplovnoj bazi Pleso na kojem je nazočio i ministar obrane Davor Božinović. Obraćajući se postrojenim pripadnicima kontingenta, ministar Božinović je naglasio posebnu važnost koju ova, ali i sve prethodne misije ISAF-a imaju za OS RH i članstvo Hrvatske u NATO-u. "Afganistansko iskustvo

pridonosi procesu transformacije našeg obrambenog sustava, no stečeno iskustvo pridonijelo je i uspješnim hrvatskim naporima za postizanje članstva u NATO-u kroz usvajanje standarda Saveza, ali i slanju jasne poruke kako je Republika Hrvatska spremna preuzeti sve obaveze i odgovornosti koje proizlaze iz članstva u NATO-u", istaknuo je ministar Božinović.

Oružane snage RH su, putem misija ISAF-a, u Afganistanu prisutne od 2003. godine, i zahvaljujući svojoj visokoj obučenosti, pripremljenosti, profesionalnosti i specijaliziranosti znatno su pridonijele naporima međunarodne zajednice u stabilizaciji Afganistana. O uspješnosti svih dosadašnjih kontingenata OS RH koji su sudjelovali u misiji ISAF-a govore brojne pohvale i priznanja koje su njihovi pripadnici za svoj rad dobili, ali i podatak kako do danas nije bilo gubitaka među pripadnicima hrvatskog kontingenta.

Ministar obrane posebno je naglasio važnost koju sudjelovanje hrvatskih Oružanih snaga u međunarodnim mirovnim misijama ima za hrvatsku vanjsku politiku i položaj Hrvatske u

međunarodnoj zajednici. "Hrvatsko vojno sudjelovanje u međunarodnim mirovnim misijama, u Afganistanu ali i na drugim mjestima, jedno je od najučinkovitijih sredstava naše vanjske politike, i takvo hrvatsko angažiranje u međunarodnim mirovnim misijama ostat će i u budućnosti jedno od bitnih obilježja naše vanjske i sigurnosne politike", rekao je ministar.

Pripadnici 17. HRVCON-a preuzet će dužnosti od prethodnog hrvatskog kontingenta, a riječ je, između ostalog, o namjenski organiziranim snagama Vojne policije, namjenski organiziranim snagama pješaštva, stožernom osoblju, operativno mentorskim timovima za vezu, policijskim operativno mentorskim timovima za vezu (4 pripadnika MUP-a), mentorima u vojno policijskoj školi i Logističkoj školi u Kabulu, te zračnom mentorskom timu.

Zajedno s pripadnicima 4. Multinacionalnog operativnog mentorskog tima, koji su u područje Regionalnog zapovjedništva Sjever u Mazar-e-Sharifu upućeni u veljači, 17. hrvatski kontingent brojat će ukupno 330 pripadnika. ■

Reakcija na pisanje „Jutarnjeg lista“

VOJNI ORDINARIJAT U REPUBLICI HRVATSKOJ
Zagreb, Ksaverska cesta bb, tel.: (01)46 70 659, 46 70 660
faks: (01)46 70 662
e-pošta: vojni.ordinarijat@morh.hr

UREDNIŠTVO JUTARNJEG LISTA
Gospodin DUŠAN MILJUŠ

Zagreb, 8. ožujka 2011.

Gospodine Miljuš,

U subotnjem izdanju *Jutarnjeg lista* (5. ožujka 2011.), objavili ste tekst s naslovom „Odjel za vezu s Bogom – 50 kapelana brine za duhovni mir policajaca“. Cijenimo odgovorni rad vaše struke i želimo ovim svojim ispravkom pridonijeti da čitateljska javnost kojoj je Vaš list upućen ima objektivnu informaciju.

U Ministarstvu unutarnjih poslova djeluje trenutno 10 svećenika, odnosno policijskih kapelana, pa nas stoga zbunjuje vaša informacija kojom u navedenom članku priopćavate netočan broj policijskih kapelana.

Sukladno ovom podatku, očekujemo ispravak vaše objavljene informacije.

S poštovanjem,

Generalni vikar Vojnog ordinarijata
Prof. dr. sc. O. Jakov Mamić, OCD

Generalni vikar Vojnog ordinarijata dr. o. Jakov Mamić, OCD, uputio je 10. ožujka novinaru „Jutarnjeg lista“ Dušanu Miljušu ispravku na njegov članak od 5. ožujka pod nazivom „Odjel za vezu s Bogom - 50 kapelana brine za duhovni mir policajaca“.

„Gospodine Miljuš, u subotnjem izdanju *Jutarnjeg lista* (5. ožujka 2011.), objavili ste tekst s naslovom „Odjel za vezu s Bogom - 50 kapelana brine za duhovni mir policajaca“. Cijenimo odgovorni rad vaše struke i želimo ovim svojim ispravkom pridonijeti da čitateljska javnost kojoj je Vaš list upućen ima objektivnu informaciju.

U Ministarstvu unutarnjih poslova trenutno djeluje 10 svećenika, odnosno policijskih kapelana, pa nas stoga zbunjuje vaša informacija kojom u navedenom članku priopćavate netočan broj policijskih kapelana. Sukladno ovom podatku, očekujemo ispravak vaše objavljene informacije.“

S poštovanjem,

generalni vikar Vojnog ordinarijata prof.
dr. sc. o. Jakov Mamić, OCD

---

20. godina od osnutka odreda Narodne zaštite u RH

U utorak 15. ožujka u sjedištu Vojnog ordinarijata vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac predvodio je svetu misu prigodom proslave 20. godina od osnutka odreda Narodne zaštite u RH za sve poginule i umrle dragovoljce Narodne zaštite, sve poginule i umrle hrvatske branitelje i prvog hrvatskog predsjednika dr. Franju Tuđmana. Prije svete mise ratni zapovjednici i članovi Udruge dragovoljaca Narodne zaštite Domovinskog rata, položili su vijence na Mirogoju i na grobu prvog hrvatskog predsjednika. Pozdravljajući nazočne biskup je istaknuo da su "dragovoljci, koji su se okupili u Udrugu Narodne zaštite, bili jedna velika složna obitelj u cilju pomoći sveukupnom hrvatskom narodu i građanima ove zemlje, kako bi se mogli oduprijeti agresiji jugoslavenske, odnosno srpsko-crnogorske vojske. Nažalost, rat nije prošao bez posljedica tako

da imamo veliki broj poginulih hrvatskih branitelja i civila, kojih se danas posebno spominjemo u ovoj svetoj misi." ■

Sastanak Koordinacijskog tijela za pripremu hodočašća u Lourdes

---

U zgradi Vojnog ordinarijata u Zagrebu u petak 18. ožujka održan je prvi sastanak Koordinacijskog tijela za pripremu i provedbu 19. hodočašća Hrvatske vojske i policije u Lourdes. Navedeno tijelo čine Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj kao nositelj organizacije te Ministarstvo obrane, Ministarstvo unutarnjih poslova, Ministarstvo obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti, Ministarstvo pravosuđa - Pra-

vosudna policija i Državna uprava za zaštitu i spašavanje. Hodočašće se održava od 17. do 24. svibnja i dio je 53. međunarodnog vojnog hodočašća u Lourdes.

U ime odsutnog vojnog ordinarija mons. Jurja Jezerinca pozdrave je prenio biskupski vikar za pastoral don Josip Stanić te istaknuo njegovu želju da se plodnim radom Koordinacijskog tijela kvalitetno promišlja uspjeh provedbe hodočašća.

Bojnik Petar Klarić koordinirao je sastankom i nazočne upoznao sa svim segmentima pripreme za 19. vojno-redarstveno hodočašće u Lourdes, počevši sa sastancima prethodno održanim u Lourdesu i Parizu. Francuski Vojni ordinarijat uputio je poziv ministru obrane Davoru Božinoviću i ministru unutarnjih poslova Tomislavu Karamarku za sudjelovanje na međunarodnom vojnom hodočašću.

Također su u tijeku razgovori s institucijama koje prate provedbu hodočašća, kako domaćim tako i stranim, budući da se uz mirovne misije radi o najvećoj aktivnosti međunarodnog karaktera Hrvatske vojske.

Pukovnik Ivan Anton Žlimen prenio je pozdrave brigadnog generala Tome Medveda koji je bio spriječen sudjelovati. General je s programom hodočašća već upoznat te se raduje što će imati čast biti zapovjednikom 19. vojno-redarstvenog hodočašća.

U nastavku su predstavnici Tijela iznijeli do sada prikupljene podatke o broju prijavljenih hodočasnika te o ostalim tekućim pitanjima bitnima za organizaciju hodočašća.

Sastanku su nazočili biskupski vikar za pastoral don Josip Stanić, načelnik Odjela za potporu Vojnom ordinarijatu bojnik Petar Klarić, načelnik Službe za prijem i potporu MORH-a brigadir Joso Lacić, časnik za vezu pukovnik Ivan Anton Žlimen, kancelar Vojnog ordinarijata Robert Stipetić, načelnik Odjela MUP-a za suradnju s Vojnim ordinarijatom Josip Zagorščak, osobni tajnik ordinarija Marinko Nikolić, osobni tajnik generalnog vikara natporučnik Vladimir Krpan, ispred Ministarstva branitelja gđa Gorana Marić i gđa Mirela Buterin, predstavnik Pravosudne policije Ivan Vukojević, ispred Državne uprave za zaštitu i spašavanje gđa Marijana Klanac te ispred Hrvatske vatrogasne zajednice gđa Katarina Vukelić i gđa Katica Valečić. ■

Susret s vojnim izaslanikom Republike Slovenije

Brigadni general Alojz Završnik, vojni izaslanik Republike Slovenije u Hrvatskoj, susreo se s vojnim ordinarijem mons. Jurjem Jezerincem i generalnim vikarom o. Jakovom Mamićem u srijedu 23. ožujka u Vojnom ordinarijatu. Susret je iniciran pripremama za vojno-redarstveno hodočašće u Lurd. General je upoznat s pripremama i planom ovogodišnjeg lurdske hodočašća. Vojni biskup se zahvalio generalu za svu pomoć koju pruža, kao i spremnost granične policije Slovenije da što je moguće više pojednostavi prolaz hrvatskim hodočasnici-ma kroz Sloveniju. ■

Susret s ministrom Tomislavom Ivićem

Ministar obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Tomislav Ivić i državni tajnik istog ministarstva Zoran Komar posjetili su vojnog biskupa mons. Jurja Jezerinca u sjedištu Vojnog ordinarijata u srijedu 23. ožujka. Susretu su nazočili i generalni vikar o. Jakov Mamić i načelnik MORH-ova Odjela za suradnju s Vojnom biskupijom bojnik Petar Klarić.

Tema susreta je suradnja Vojnog ordinarijata s Ministarstvom, odnosno braniteljskim udrugama, kako kroz prigode odavanja počasti žrtvi hrvatskog branitelja, tako i kroz nacionalno hodočašće u Mariju Bistricu i međunarodno vojno hodočašće u Lurd.

Ministar je ovom prigodom upoznat s planom i pripremama ovogodišnjeg lurdskog hodočašća. Ministar Ivić se

zahvalio biskupu na susretu i pozivu na lurdsko hodočašće, obećavši da će svakako nastojati sudjelovati. ■

Drugi sastanak Koordinacijskog tijela

U sjedištu Vojnog ordinarijata u Zagrebu u četvrtak 31. ožujka održan je drugi sastanak Koordinacijskog odbora za pripremu i provedbu 19. hodočašća hrvatske vojske i policije u Lourdes koje će biti održano u sklopu 53. međunarodnog vojnog hodočašća u Lourdes u svibnju ove godine.

Vikar za pastoral don Josip Stanić pozdravio je okupljene osvrnuvši se na veliki doprinos koji ovakvi radni sastanci mogu dati uspjehu hodočašća. Bojnik Petar Klarić nazočne je upoznao s novostima u pripremi hodočašća. Ministarstvo obrane donijelo je Odluku o sudjelovanju djelatnika Ministarstva obrane i pripadnika Oružanih snaga RH na 53. međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu. To je temeljni dokument za daljnju organizaciju hodočašća. Predstavljeno je

i pismo koje je papa Benedikt XVI. uputio sudionicima vojnog hodočašća u Lourdes.

U nastavku su, u konstruktivnoj raspravi, obrađena tekuća pitanja o organizaciji hodočašća.

Sastanku su nazočili biskupski vikar za pastoral don Josip Stanić, načelnik Odjela za potporu Vojnom ordinarijatu bojnik Petar Klarić, časnik za vezu pukovnik Ivan Anton Žlimen, kancelar Vojnog ordinarijata Robert Stipetić, osobni tajnik Vojnog ordinarijata Marinko Nikolić, osobni tajnik generalnog vikara natporučnik Vladimir Krpan, ispred Odjela MUP-a za suradnju s Vojnim ordinarijatom Mato Topić, predstavnik Pravosudne policije Ivan Vukojević te ispred Hrvatske vatrogasne zajednice gđa Katarina Vukelić i gđa Katica Valečić. ■

Podjela nižih službi lektorata i akolitata

Za vrijeme svečanog misnog slavlja u kapeli Vojnog ordinarijata u Zagrebu u nedjelju 3. travnja vojni biskup mons. Juraj Jezerinac podijelio je službu lektora i akolita bogoslovima Antoniu Mikuliću i Nenadu Palcu. Svečanoj misi uz biskupa, pribivali su don Josip Stanić, biskupski vikar za pastoral, vojni kapelan vlč. Željko Savić i don Ivan Urlić. Nakon propovijedi u kojoj je biskup objasnio važnost ovih službi potaknuvši bogoslove prvenstveno na rast u krepostima i svjedočenje vlastitim životom, bogoslovi su pristupili obredu.

Odazivom na biskupov poziv, primanjem Svetog pisma i ciborija prihvatili su službe koje su im nakon biskupove molitve podijeljene.

Uz sudjelovanje vjerničke zajednice koja se svake nedjelje okuplja na molitvu, te roditelja, rodbine i prijatelja, ovaj je radosni događaj budi i učvršćuje nadu da će Vojna biskupija za nekoliko godina dobiti još dvojicu vrijednih prezbitera – svećenika, radnika u Gospodnjem vinogradu, u specifičnim uvjetima u kojima djeluje Vojni ordinarijat.

Križni put Vojne biskupije na zagrebačkom Ksaveru

Križni put Hrvatske vojske i policije na IV. korizmu nedjelju 3. travnja na Ksaverskom perivoju u Zagrebu predvodio je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac. Biskup, načelnik GS OS RH general pukovnik Drago Lovrić, vikar za pastoral don Josip Stanić i vojni i policijski kapelani, te pripadnici Počasno-zaštitne bojne, vojnici, policajci i vatrogasci, kadeti Hrvatske vojske i polaznici Policijske akademije u koloni iza križa i zastava stigli su od zgrade Vojnog ordinarijata do perivoja, gdje su im se na križnom putu pridružili mnogobrojni vjernici te ksaverski župnik fra Nikola Barun, TOR.

Po završetku kalvarijskog hoda mons. Jezerinac propovijedao je okupljenom mnoštvu. Zlatna nit njegove propovijedi je govor o Isusovoj patnji, muci i smrti koja je pokazatelj Božje ljubavi prema nama. "Veliki i potresni trenutak svakako je susret oči u oči Isusove majke Marije i

Isusa na križu. Kolikogod bio bolan taj trenutak za njih oboje, bio je to trenutak nade da je Isusovom smrću na križu pobijeđen Sotona – lažac ovoga svijeta i da je otvorena nova stranica ljudske povijesti".

"Kolikogod Isusov križ izgledao u našim očima djelo nepravde i nečovječna patnja, on je ipak u svojoj naravi velika utjeha za čovjeka. Naime, ako je Bog ušao u svijet patnje, užasa, bolesti, smrti, prezira i izrugivanja, a ušao je, onda sva ta muka i naša patnja, bolest fizička i duševna imaju smisla. Doista, svi smo mi uključeni u taj hod. Zato nas i poziva Isus da svakodnevno uzimamo na sebe svoj križ, te razmišljajući o njegovom križnom putu razumijemo i svoj. Promatrajući svoj križni put, još smo tješnje povezani s Isusovim križnim putom. Upravo nam on daje snagu. Tu patnju treba izdržati, svjesni da će istina na kraju pobijediti. To očekujemo posebno ovih dana kada se treba donijeti presuda hrvatskim generalima u Hagu. Daj Bože da ta presuda bude u korist istine, pravde, slobode, a to znači ne samo u korist hrvatskih generala nego i na dobro Hrvatske. To je ovih dana veoma teška postaja našega križnoga puta kada trebamo udruženim snagama prihvatiti i ponijeti križ. Na to su nas nedavno pozvali i naši biskupi".

"Kao što su naše majke organizirale u vrijeme Domovinskog rata „Bedem ljubavi“, nastupilo je vrijeme da se ujedini u molitvi, da kao narod stvorimo ponovno bedem, ovoga puta molitveni i da izađemo iz kriza koje su zahvatile ovu naciju", pozvao je biskup. ■

LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA

17. 02. 2011.

17. obljetnica pogibije stožernog brigadira Damira Tomljanovića - Gavrana, jednog od zapovjednika 1. gardijske brigade, poginulog u veljači 1994. na velebitskim Tulovim Gredama, održana je na Krivom putu. Misno slavlje predvodio je policijski kapelan iz PU istarske don Ivan Borić u suslavlju s vojnim kapelanom p. Mirkom Vukojom iz BSD Delnice i ostalim svećenicima. Uz obitelj poginulog Gavrana, polaganju vijenaca i molitvi na grobu te na misnom slavlju u župnoj crkvi Gospe Snježne, sudjelovali su pripadnici udruge "Tigar" i ostalih udruga koje su proizašle iz Domovinskog rata, izaslanstvo MUP-a, izaslanstvo MOBMS-a, predstavnici Ličko-senjske županije, Grada Senja te i mnogi Gavranovi prijatelji i poznanici.

18. 02. 2011.

Vojnog biskupa mons. Jurja Jezerinca posjetilo je izaslanstvo Udruge dragovoljaca Narodne zaštite Domovinskog rata predvođeno predsjednikom Ivanom Posilovićem. Biskupu je uručen poziv na proslavu 20. godišnjice osnutka Udruge koja će biti 19. ožujka pod visokim pokroviteljstvom Vlade Republike Hrvatske. Dogovoreno je da biskup slavi svetu misu za sve poginule pripadnike Narodne zaštite 15. ožujka u kapeli Vojnog ordinarijata.

Istoga dana: Povodom održavanja 296. Sinjske alke, alkarski vojvoda mr. Ante Vučić posjetio je vojnog biskupa mons. Jurja Jezerinca tu mu uputio poziv na ovogodišnju Alku.

21. 02. 2011.

Kadeti hrvatske vojske, vođeni satnicom Vlastom Zekulić, u sklopu svog školovanja posjetili su Bojnu za specijalna djelovanja u vojarni u Delnicama. U sklopu obilaska BSD-a obišli su i spomen-sobu u kojoj su izrazili poštovanje svim poginulim pripadnicima specijalnih jedinica iz kojih je izrasla ova bojna. Nakon molitve pred spomen-obilježjem pozorno su odslušali povijesni sat i ganuti upijali snagu i motivaciju od onih koji su sebe i svoje živote ugradili u čvrste temelje hrvatske slobode. "Ti mladi vojnici najbolji su pokazatelj koliko je potrebno mlade naraštaje napajati na nepomućenim izvorima našeg ljudskog i nacionalnog dostojanstva", istaknuo je vojni kapelan BSD-a p. Mirku Vukoja.

24. 02. 2011.

U četvrtak 24. veljače u zgradi Vojnog ordinarijata održan je susret vojnih kapelana Zagre-

bačkog vojnog dekanata. Na njemu su sudjelovali vojni biskup mons. Juraj Jezerinac, biskupski vikar za pastoral don Josip Stanić, dekan o. Zdravko Barić i svih šest kapelana dekanata. Susret je otvorio biskup pozdravom, zahvalom i kratkom poticajnom riječi. Biskupski vikar za pastoral je naglasio da je pastoral "srce i smisao Crkve i svih drugih institucija i službi Crkve".

Vikar za pastoral, dekan i kapelani razmotrili su načine i sadržaje budućih susreta kapelana i susreta pomoćnika kapelana, zatim proljetni turnus duhovnih vježbi, kao i ideju da se pokrene dekanski list. Raspravljali su, također, o duhovnoj skrbi nad vojnicima u dislociranim vojarnama, daleko od kapelana. Podržan je teritorijalni princip koji bi trebao uvažavati posebnost pojedinih postrojbi.

03. 03. 2011.

Svečano obilježavanje 20. godišnjice SJP "Grom" održano je na prostoru baze Interventne jedinice policije PU karlovačke u Malom Erjavcu kod Ozlja. Na svečanosti su nazočili dužnosnici MUP-a, među kojima i izaslanik ministra unutarnjih poslova Tomislava Karamarka, zamjenik glavnog ravnatelja policije Dražen Vitez sa suradnicima, zamjenik zapovjednika HKoV-a brigadni general Zvonko Peternel, župan Karlovačke županije Ivan Vučić sa suradnicima, aktivni i bivši članovi SJP PU karlovačke. Nazočnima su se obratili zapovjednik Specijalne jedinice Dražen Perković, načelnik PU karlovačke Josip Čelić, izaslanik ministra Dražen Vitez, a skupu se u ime Karlovačke županije obratio i župan Ivan Vučić.

Na svečanosti je održano polaganje vijenaca i paljenje svijeća, otvaranje spomen-sobe za poginule i stradale policajce u vrijeme Domovinskog rata te je slavljena sveta misa. Misu u bazi SJP-a predvodio je vojni ordinarij Juraj Jezerinac u koncelebraciji s dekanom Ozaljsko-lipničkog dekanata preč. Josipom Jakovčićem, dekanom Karlovačkog vojnog dekanata i vojnim kapelanom Zapovjedništva HKoV-a preč. Andrijom Markačem, župnikom Mahična vlč. Nikolom Sanjkovićem i župnikom Kamanja vlč. Stjepanom Jakovom.

04. 03. 2011.

Od 1. do 4. ožujka u Kuparima su održane duhovne vježbe za djelatnike HRZ i PZO-a i VOb HKoV-a. Duhovne vježbe je vodio o. Viktor Grbeša, vojni kapelan sv. Petra i Pavla iz HRZ i PZO-a. Tijekom boravka polaznici duhovnih vježbi osim duhovnog programa kroz radionice,

imali su priliku upoznati se i s Dubrovnikom. U franjevačkom samostanu imali su pokorničko bogoslužje, ispovijed te su slavili svetu misu. Posebno dojmljiv susret bio je sa sestrama franjevka u njihovom samostanu "Gospe od Danča" gdje su polaznici u samostanskoj crkvi sudjelovali u klanjanju Presvetom oltarskom sakramentu.

Polaznici su se upoznali i s vjerskom i kulturnom baštinom dubrovačkog i konavoskog kraja, posjetili su: Soko kulu, Cavtat, mauzolej obitelji Račić, crkvu sv. Nikole u kojoj je slavljena i sveta misa. Na povratku kući posjetili su marijansko svetište u Vepricu, gdje su prošli križni put te slavili svetu misu. U Ugljanima kod Trilja susreli su se sa zajednicom "Cenacolo", gdje su sudionici vježbi dali svoje svjedočanstvo o bivšim životnim problemima te o ljubavi Božjoj koja ih je spasila.

Istoga dana: U Splitu je proslavljena 20. godišnjica osnutka jedinice Specijalne policije BATT. Program je započeo svečanim otkrivanjem i blagoslovom spomen-obilježja u bazi jedinice u Mravincima sa svečanim postrojanjem SJP Split i članova Udruge, nakon čega su sudionici posjetili izložbu opreme u krugu SJP. Nastavljen je svetom misom u crkvi Gospe od milosrđa na Pazdigrdu za poginule djelatnike jedinice koju je predvodio vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac. Nakon mise održana je svečana akademija u hotelu "Zagreb" u Duilovu.

"Kroz Specijalnu jedinicu policije BATT Split od njenog osnutka prošlo je 756 ljudi. Od prvog dana agresije specijalci su stali u obranu domovine, pod sloganom 'Borbom do slobode'.

Danas, kada je raspon kriminalnih djela sve širi, upravo smo mi iz Specijalne policije ti koji su najpozvaniji baviti se tim problemima. Upravo stoga jer su svi ljudi koji se nalaze u Specijalnoj policiji izabrani po načelu izvrsnosti, oni su ti koji su jaki, predani i etični", kazao je u petak popodne Anton Dražina, zapovjednik Specijalne policije BATT Split na obilježavanju dvadesete godišnjice osnivanja ove elitne postrojbe PU Splitsko-dalmatinske.

Aktivnim specijalcima, kao i članovima Udruge Specijalne policije BATT Split iz Domo-vinskog rata, prigodnim govorima čestitali su i izaslanik predsjednika Republike zapovjednik HRM-a kontraadmiral Ante Urlić, izaslanik ministra unutarnjih poslova Dražen Vitez, vojni ordinarij Juraj Jezerinac, župan Ante Sanader, te splitski gradonačelnik Željko Kerum.

08. 03. 2011.

U Bojni za specijalna djelovanja boravili su prvi dočasnici postrojbi hrvatske vojske na čelu s Prvim dočasnikom OS RH čsn Željkom Bilić. Domaćin dočasnicima bio je Prvi dočasnik BSD-a

čsn Mladen Kušer. U prezentaciji upoznati su s vojarnom i s djelovanjem i zadaćama ove bojne. Posjetili su i spomen-sobu gdje su odali počast poginulima paleći svijeću i molitvom otpusta svih grijeha palima za slobodu naše domovine.

U povijesnom satu upoznati su o detaljima i skrbi da se nikad ne zaborave oni koji su bili svjesni i spremni žrtvovati svoj život za ideal dostojnog života svojih najbližih i svoga naroda. Život je najveća svetinja ali postoje ideali za koje se i on spremno daruje. Ako čovjek nema svetinja za koje je spreman i život položiti, onda taj život nije vrijedan življenja. To vrijedi, kako za pojedinca, tako i za narod u cjelini.

09. 03. 2011.

Vojni kapelan don Branimir Projić otputovao je s pripadnicima XVII. HRVCON-a u misiju ISAF gdje će provesti sljedećih šest mjeseci. Don Branimiru je ovo prva misija. U Afganistanu će zamijeniti o. Ivu Topalovića koji se uskoro vraća kući.

Istoga dana: U vojarni Zemunik, u organizaciji Vojne kapelanije „Sv. Arkandžela Gabrije-la“, simboličnim obredom pepeljenja započelo je korizmeno vrijeme. Svetu misu u kapelici vojarnе predvodio je don Srećko Frka-Petešić, župnik župe Radovin.

Korizma je milosno vrijeme, naglasio je, te potaknuo na intenzivnija promišljanja o tome tko smo, kakav život živimo i kamo hodimo. "Svakodnevno se suočavamo s mnogim životnim brigama, no pozvani smo na susretište čovjeka s Bogom gdje ćemo biti osnaženi i ispunjeni spasiteljskom milošću", kazao je. Kroz tri korizmene poruke: molitvu, post i milostinju, Bog nas poziva na jaču povezanost s Nebom ali i čovjekom, jer smisao molitve mora biti u spoznaji da Bog čuje naš glas, a u odricanju jesmo li još gospodari samih sebe. "Odricanje u korist drugih oplemenjuje naše biće, a za taj milosni dar bit ćemo obilato nagrađeni", zaključio je don Srećko.

Istoga dana: Početak korizme na Pepelnicu - Čistu srijedu, djelatnici PU zagrebačke, vjernici Policijske kapelanije "Majke Božje Kamenitih vrata" započeli su misom i obredom pepeljenja. Misa je slavljena u kapeli u Petrinjskoj 20, koju je služio kapelan zagrebačke policije vlč. David Klarić.

U okviru redovitog bogoslužja vlč. David je kratkim obredom blagoslovio pepeo i nakon homilije obavljen je obred pepeljenja kojemu su pristupili svi prisutni. Misno slavlje su sviranjem i pjevanjem uveličali Milivoj Magerl i njegov sin Marko, vjernici župe Presvetog Srca Isusova iz Palmotićeve u Zagrebu.

U svojoj propovijedi kapelan je govorio o važnosti vremena korizme te o obredu pepeljenja

koje je znak ozbiljne želje za pokorom i obraćenjem te se zato svakom vjerniku posipa nekoliko trunaka pepela po glavi uz poziv: "Obratite se i vjerujte Evanđelju!" ili "Spomeni se čovječe da si prah i da ćeš se u prah pretvoriti!".

Istoga dana: Misa na Čistu srijedu - Pepelnicu slavljena je u Administrativnom sjedištu MORH-a. Misno slavlje i obred pepeljanja predvodio je vojni kapelan Središnjice EI vlč. Željko Savić, uz koncelebraciju vojnog kapelana MORH-a i GS OS RH o. Ante Vukoje.

Vlč. Željko je u propovijedi naglasio da su u korizmi svi pozvani nešto posebno napraviti, "zaorati neku osobitu brazdu svoga života, i posijati novo sjeme u svoje dane, mjeseci i godine". Nad svima, već na Pepelnicu, lebdi Isusova riječ koja zove: "Kraljevstvo Božje je pred vratima, obratite se." Onome kojeg se pepeli svećenik govori: "Sjeti se čovječe da si prah i da ćeš se u prah vratiti", ili pak: "Obrati se i vjeruj Radosnoj vijesti".

„Korizma nije vrijeme žalosti, nego novo proljeće života što donosi nove šanse, nadu da čovjek postane drugačiji, da u svome životu ispravi ono što ga je do sada mučilo, da postane zdrav, plemenit i dobar. Korizma je vrijeme kad čovjek može ozdraviti svoju dušu i disciplinom u jelu, piću i radu te tako iscijeliti svoju psihu, ali i svoje tijelo. To su trenutci kad on može čitavo svoje biće očistiti, skinuti teret sa savjesti, ali i s tijela, kao i teret krivih emocija i maštanja, te teških misli i briga“, kazao je.

Istoga dana: U Karlovcu, u crkvi Presvetog Srca Isusova za djelatnike vojske i policije, vjernike Vojne kapelanije „Blaženi Alojzije Stepinac“, slavljena je sveta misa povodom početka korizmenog vremena. Misno slavlje predvodio je župnik karlovačke župe Sveta tri kralja vlč. Duje Kurtović u koncelebraciji s karlovačkim dekanom mons. Ferdinandom Vražićem, dekanom Karlovačkog vojnog dekanata preč. Andrijom Markačem, domaćinom vlč. Norbertom Ivanom Koprivcem i svećenicima iz karlovačkih župa Presvetoga Trojstva i Svetog Martina.

Nakon homilije uslijedio je obred pepeljenja. Pepelnica je ostala kao spomen na pokoru koju su činili Židovi tijekom svoje povijesti te veliki sveci i pokornici; posuti glavu pepelom znak je da smo sagriješili i da želimo popraviti svoj život.

Od pripadnika Oružanih snaga misnom slavlju nazočili su djelatnici Zapovjedništva Hrvatske kopnene vojske predvođeni zamjenikom zapovjednika HKoV-a brigadnim generalom Zvonkom Peternelom i načelnikom stožera HKoV-a brigadnim generalom Alojzom Tomaševićem, potom pripadnici Pukovnije vojne policije, Pukovnije veze, Doma zapovjedništva HKoV-a i velik broj pripadnika Inženjerijske pukovnije

iz Kamenskog, odnosno Vojne kapelanije „Sveti anđeli čuvari“. Djelatnici Policijske uprave karlovačke nazočili su misnom slavlju predvođeni zamjenikom načelnika PU karlovačke Ivicom Porubićem te predstavnici vatrogastva predvođeni zamjenikom zapovjednika Javne vatrogasne postrojbe Robertom Hranilovićem. Misnom slavlju pridružili su se i pripravnici za svetu krizmu župe Presvetog Srca Isusova, predstavnici Udruge proizašlih iz Domovinskog rata, časne sestre iz reda Klanjateljica Krvi Kristove i ostali vjernici. Pjevanjem je svetu misu uzveličao župni zbor župe Presvetog Srca Isusova.

Istoga dana: U vojnoj kapeli Sv. Ivana Krstitelja u Požegi svetom misom i obredom pepeljenja započeo je korizmeni hod duhovne pripreve za proslavu Uskrsa. Sv. misu i obred pepeljenja predvodio je vojni kapelan vlč. Željko Volarić.

Istoga dana: Na poziv ravnatelja Hrvatskog centra za razminiranje Zdravka Modrušana, petrinjski vojni kapelan don Milenko Majić slavio je svetu misu u zgradi Ravnateljstva HCR-a u Sisku. Nakon mise u HCR-u vojni kapelan slavio je svetu misu i obred pepeljenja za vjernike Vojne kapelanije „Sv. Ilija Prorok“ u Petrinji.

Istoga dana: Na Pepelnicu djelatnici Vojno-obavještajne bojne HKoV na čelu sa svojim zapovjednikom pukovnikom Pericom Turalijom, kao i ostali djelatnici vojarne "Sv. Petar" iz Ogulina, prisustvovali su svetoj misi povodom početka korizmenog vremena. Svetu misu predvodio je fra Marijan Jelušić, vojni kapelan VK "Sv. Petar i Pavao apostoli" u VOB HKoV, koji je uz čin pepeljenja i riječi "Obrati se čovječe i vjeruj Evanđelju" prisutne uveo u korizmeno pokorničko vrijeme.

10. 03. 2011.

Generalni vikar Vojnog ordinarijata dr. o. Jakov Mamić, OCD, uputio je novinaru „Jutarnjeg lista“ Dušanu Miljušu ispravku na njegov članak od 5. ožujka pod nazivom "Odjel za vezu s Bogom - 50 kapelana brine za duhovni mir policajaca".

11. 03. 2011.

Pripadnici Inženjerijske pukovnije s Kamenskog sudjelovali su od 8. do 11. ožujka na duhovnim vježbama koje se redovito provode u organizaciji Vojnog ordinarijata. Priključili su im se i pripadnici HKoV-a iz kapelanije „Bl. Alojzije Stepinac“.

Razmišljali su o Crkvi. Temu su obradili oslanjajući se na svetopisamske tekstove i to razmišljajući o: Božjem narodu, odabranom narodu, zajednici krštenih i njihovom jedinstvu s Nebeskom Crkvom. Cilj je bilo osmisliti prisutnost Crkve kojoj pripadamo u današnjem svijetu. Kao

pojedinci i zajednica vjernika pokušali su spoznati svoje mjesto, kako u privatnom životu tako i na radnom mjestu i u socijalnom okruženju u kojem živimo.

Uz sudjelovanje na predavanjima i razmatranjima veliki broj sudionika pristupio je i sakramentima ispovjedi i pričesti. Tako je za mnoge korizma započela u čistoći srca pred Gospodinom kako bi što intimnije sudjelovali u najvećim otajstvima Kristova života.

Dan uoči okončanja vježbi posjetili su Rovinj, gdje su, zajedno s grupom iz Slavonije, slavili euharistiju s vlč. Alojzom Kovačekom u koncelecijaciji.

Istoga dana: U Kuparima, naselju u Župi dubrovačkoj koje je ime dobilo po tvornici "Kuparici" u kojem se proizvodio crijep ili kupe, održane su duhovne vježbe za dvadeset vjernika, mladih ljudi koji su došli iz gospičke vojne kapelanije. Vojni kompleks "Kupari" u kojem su bili smješteni od 8. do 11. ožujka, a koji se nalazi uz samu obalu, mjesto je gdje vjernik može u miru, okružen prirodnim čarima, a napose u početku četrdesetodnevne pripreve za najveći kršćanski blagdan Uskrs, razgovarati s Bogom u tišini i izmiriti se s njim kroz sakrament svete ispovjedi. Pater Zoran Vujičić, voditelj duhovnih vježbi, u svojim razmatranjima poticao je vjernike da iskoriste tu milost Božju, vrijeme i mjesto savršeno za meditaciju gdje čovjek kroz svoju savjest izravno komunicira s Bogom, revidira svoja dosadašnja djela u životu, iskreno, bez opravdavanja, jer činiti dobro znači i biti s Bogom.

Pepeljenju na dan Pepelnice u župi Svete Marije Magdalene u Mandaljeni uz našu mladu skupinu pristupilo je puno mladih ljudi i obitelji s djecom iz župne zajednice.

U sklopu duhovnih vježbi bilo je prilike razgledavati Dubrovnik te posjetiti Cavtat, no mjesto za zajedničku fotografiju izabran je spomen centar Hrvatskih žrtava koji se nalazi kod župne crkve u Mandaljeni (Kupari), koja se prvi put spominje 1285. godine i bila je prva župna crkva za cijelu Župu dubrovačku. Spomen obilježje s puno simbolike i crkva koja je kroz sedamsto godina pustošena, rušena, paljena i uvijek se nanovo podizala, zapravo je spoj u kojem se prepliće borba za domovinu i vjernost Bogu puka ovog prostora. Oni itekako mogu biti ponosni na to. A s njima, naravno i mi, hrvatski vojnici.

12. 03. 2011.

Prisjećanje na dan pogibije bojnika Nenada Mataka (14. ožujka 1993.) upriličeno je na Plovaniji u Zadru. U tom događaju sudjelovali su pripadnici Bojne za specijalna djelovanja. Počast je odana molitvom, polaganjem vijenaca i minutom

šutnje na mjesnom groblju Belafuža. Don Šime Perić i vojni kapelan iz BSD-a u Delnicama p. Mirko Vukoja predvodili su molitvu oprostjenja i otpusta za sve poginule, umrle i nestale branitelje.

14. 03. 2011.

U Policijskom domu u Rijeci fra Zvezdan Linić imao je duhovni susret kao pripravu za Uskrs na temu: "Po mucu k uskrsnuću". Na susretu je bilo preko stotinjak sudionika. Tu su bili djelatnici PU primorsko-goranske, djelatnici BSD-a, djelatnici Područnog odjela za poslove obrane Rijeka, udruge proizašle iz Domovinskog rata, suradnici kapelanije „Sv. Vid“ kao i članovi njihovih obitelji.

U duhovnom nagovoru fra Zvezdan je podsjetio kako se nalazimo u vremenu korizme koja je posebno milosno vrijeme u crkvenoj godini. Također je naglasio da je rad na sebi temeljni način kako bi mogli mijenjati odnos prema bližnjemu i cjelokupnom društvu u kojem se nalazimo. Da bi se to moglo i događati, čovjek treba imati vjeru u ljubav, a za nas kršćane, to je uskrsli Isus Krist koji je izvor ljubavi, milosrđa i nade za čovjeka. Pozvao nas je na opraštanje i to prema neprijateljima, kako nas uči jedini naš učitelj Isus. Istaknuo je da se samo tako možemo oslobađati negativnih stavova i osjećaja kao što su mržnja, zavist, ljubomora i sve ono što nas opterećuje u odnosima prema drugim ljudima. Naglasio je kako bi trebali učiniti sve da pročistimo rječnik od grubih i pogrdnih riječi koje izlaze iz naših usta da bi naš govor služio za hvalu Boga i blagoslov ljudi.

Dušobrižnik policijske kapelanije „Sv. Vid“ p. Mirko Vukoja zahvalio se fra Zvezdanu te ga pozvao da ponovno pohodi kapelaniju.

Istoga dana: Policijski i vojni dušobrižnik don Ivan Borić posjetio je s kapetanom Zdenkom Ružićem mornare Bojne obalne službe motrenja i obavješćivanja (OSMIO) na Brijunima i zadržao se u duhovnom i prijateljskom razgovoru s pripadnicima postrojbe.

15. 03. 2011.

U sjedištu Vojnog ordinarijata vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac predvodio je svetu misu prigodom proslave 20. godina od osnutka odreda Narodne zaštite u RH.

16. 03. 2011.

U samostanu otaca monfortanaca u zagrebačkom Blatu održan je susret djelatnika Zagrebačkog vojnog dekanata. Susret je započeo molitvom Srednjeg časa u kapelici samostana. Nakon molitve uslijedio je kratki duhovni nagovor dekana o. Zdravka Barića, s naglaskom na korizmu

i osvrtnom na korizmenu poruku vojnog ordinarija mons. Jurja Jezerinca. U radnom djelu, koji je započeo osvrtnom na teme i zaključke dekanskog susreta od 24. veljače, razmotreni su modaliteti dekanskih susreta, lokalna hodočašća, dekanski list, susreti pomoćnika kapelana iz dekanata s dekanom, te izgradnja potrebnih kapelica u dekanatu. Na kraju susreta sudionici su obišli prostorije monfortanskog samostana.

17. 03. 2011.

U kapeli "Sv. Petra i Pavla" 91. zb. na Plesu, slavljena je sveta misa za sve stradale u potresu i tsunamiju u Japanu. O. Viktor Grbeša pozvao je sve vjernike da budu znak kršćanske ljubavi i solidarnosti te da molitve i djelotvornu ljubav pokažu prema japanskom narodu.

Istoga dana: Uoči svetkovine sv. Josipa, zaručnika Blažene Djevice Marije, u Vojno-obavještajnoj bojni HKoV-a u Ogulinu svečano je slavljena sveta misa. Tijekom slavlja fra Marijan Jelušić podsjetio je na davni 9. i 10. lipnja 1687. godine, kada je Hrvatski sabor izabrao svetog Josipa za nebeskog zaštitnika hrvatskog kraljevstva, odnosno hrvatskog naroda.

Fra Marijan je podsjetio i na život sv. Josipa i kao hranitelja obitelji. On je primjer oca koji brine o sigurnosti svog djeteta, "pater familias" koji je primjer današnjim muževima kako brinuti o djeci i obitelji; u njegovu čast taj dan se slavi kao Dan očeva.

Istoga dana: Na Hrvatskom vojnom učilištu „Petar Zrinski“ otvorena je izložba "10 godina Zrinske garde Čakovec". Izložba fotografija i obilježja govori o deset godina postojanja i djelovanja Zrinske garde iz Čakovca. Postavio ju je predsjednik Skupštine Zrinske garde akademski kipar Mihael Štebih.

Otvorenju je nazočio vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac, ravnatelj HVU-a general bojnik Mirko Šundov, zamjenik ravnatelja HVU-a i zapovjednik Ratne škole brigadni general Slaven Zdilar, vojni kapelan na HVU p. Zoran Vujičić, dogradonačelnik grada Čakovca Zoran Vidović, zamjenik župana Međimurske županije Matija Posavec, članovi, podupiratelji, gardisti i rukovodstvo Zrinske garde Čakovec na čelu s njenim predsjednikom Alojzijem Sobočancem, te članovi Zavičajnog društva Međimurje iz Zagreba.

18. 03. 2011.

Prigodom obilježavanja 20. obljetnice osnutka specijalne jedinice Policijske uprave varaždinske pod nazivom "RODA" u Varaždinu je održana svečana akademija. Uoči akademije položeni su vijenci na gradskom groblju kod središnjeg križa gdje se policijski kapelan Ivica

Horvat pomolio za sve poginule pripadnike SJP "RODA", a zatim je zadužno misno slavio u varaždinskoj katedrali Uznesenja Marijina predvodio varaždinski biskup Josip Mrzljak u koncelecijaciji s vojnim biskupom Jurjem Jezerincem, policijskim kapelanom Ivicom Horvatom i drugim svećenicima.

Istoga dana: U zgradi Vojnog ordinarijata u Zagrebu u petak 18. ožujka održan je prvi sastanak Koordinacijskog tijela za pripremu i provedbu 19. hodočašća hrvatske vojske i policije u Lourdes.

19. 03. 2011.

Svetom misom u kapeli Jelačićevih Novih Dvora u Zaprešiću, koju je predvodio biskupski vikar za pastoral don Josip Stanić u koncelecijaciji s kapelanom HVU-a p. Zoranom Vujičićem, obilježen je blagdan sv. Josipa, zaštitnika Ratne škole "Ban Josip Jelačić" Hrvatskog vojnog učilišta (HVU). Ministar obrane Davor Božinović nazočio je svetoj misi, nakon koje je položio vijenac i svijetle na grobnicu obitelji Jelačić. Na obilježavanju je sudjelovao i izaslanik načelnika GS OS RH general bojnik Mirko Šundov, visoki časnici s HVU-a, gradonačelnik Zaprešića Željko Turk i drugi.

U svom obraćanju ministar Božinović je istaknuo kako možemo biti ponosni na naš sustav vojne izobrazbe na HVU koji stalno ulaže u podizanje kvalitete školovanja. Time se pokazuje koliko pozornosti posvećujemo čovjeku koji je najjači dio naših Oružanih snaga – iskusni časnik, dočasnik i vojnik koji se zna othrvati svakom izazovu, izvršavajući zadaće u Hrvatskoj i inozemstvu, gdje je prepoznat kao profesionalac, pouzdan saveznik, ali i prije svega čovjek. Upravo ste vi oni ljudi koji ste u sustavu obrane ključna pokretačka snaga koja mu pridonosi znanjem, strateškim promišljanjem obrambeno sigurnosnih pitanja, rekao je ministar Božinović obraćajući se polaznicima Ratne škole. Božinović je pritom podsjetio na transformacije kroz koje je sustav OS RH prolazio i koje su provodili između ostalih upravo i polaznici ove najviše razine školovanja na HVU – Ratne škole „Ban Josip Jelačić“.

Danas smo nastavili neprekinuti običaj da na dan svojega nebeskog zaštitnika, vi, pripadnici naše Ratne škole, pohodite Nove Dvore i grobnicu obitelji Jelačić, odajući počast velikanu hrvatske povijesti, banu Josipu Jelačiću po kojem i nosite ime. Ništa nije slučajno, upravo u povijesti pronalazimo putokaze za nove iskorake, za nova postignuća, zaključio je Božinović čestitavši okupljenima blagdan sv. Josipa.

Misu je pjevanjem uveličala klapa "Sv. Juraj" HRM-a.

20. 03. 2011.

Na Vojnom poligonu "Eugen Kvaternik" u Slunju slavljena je sveta misa za vjernike postrojbici iz Našica i Gospića. Predvodio ju je o. Ante Mihaljević, vojni kapelan iz Osijeka u suslavlju s vlč. Alojzom Kovačekom, vojnim kapelanom iz Vinkovaca.

23. 03. 2011.

Brigadni general Alojz Završnik, vojni izaslanik Republike Slovenije u Hrvatskoj, susreo se s vojnim ordinarijem mons. Jurjem Jezerincem i generalnim vikarom o. Jakovom Mamićem.

Istoga dana: Ministar obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Tomislav Ivić i državni tajnik istog ministarstva Zoran Komar posjetili su vojnog biskupa mons. Jurja Jezerinca u sjedištu Vojnog ordinarijata. Susretu su nazočili i generalni vikar o. Jakov Mamić i načelnik MORH-ova Odjela za suradnju s Vojnom biskupijom bojnik Petar Klarić.

24. 03. 2011.

Vojni ordinarijat je posjetio ministar obrane Davor Božinović te razgovarao s vojnim biskupom mons. Jurjem Jezerincem, generalnim vikarom p. Jakovom Mamićem i bojnikom Petrom Klarićem, načelnikom Odjela za potporu Vojnom ordinarijatu, o suradnji ministarstva i Ordinarijata.

Istoga dana: Vojni ordinarijat je posjetio novoimenovani vojni ordinarij u Bosni i Hercegovini mons. Tomo Vukšić i razgovarao s vojnim biskupom mons. Jurjem Jezerincem, generalnim vikarom p. Jakovom Mamićem i bojnikom Petrom Klarićem, načelnikom Odjela za potporu Vojnom ordinarijatu, o suradnji dva ordinarijata, osobito na oko hodočašća u Lourdes i na Bobovac. Vojni ordinarijat u RH ponudio je pomoć novoosnovanom ordinarijatu na početcima djelovanja.

Istoga dana: Djelatnici 1. mehanizirane bojne "Tigrovi" Logističke pukovnije i Opslužništva vojarne "Pukovnik Predrag Matanović" zajedno sa svojim vojnim kapelanom iz kapelanije „Sv. Ilije Proroka“ iz Petrinje don Milenkom Majićem sudjelovali su od 21. do 24. ožujka na duhovnim vježbama u Puli. Voditelj duhovnih vježbi bio je vlč. Vlado Mandura, vojni kapelan u Inženjerijskoj pukovniji.

Kroz trodnevna predavanja vlč. Vlado pokušao je u godini koju su hrvatski biskupi proglasili godinom obitelji, sudionicima vježbi osvijetliti biblijski lik obitelji koja se provlači kroz Sveto pismo. Povezujući svetopisamska izvješća s današnjim životom, ali i s današnjim društvenim shvaćanjem obitelji, ukazao je na svetost obiteljske zajednice koju doduše današnje društvo

sve više baca u zastarjelost, kao nešto što smeta društvenom napretku čovjeka. Sudionici vježbi pozorno su pratili predavanja, a poslije su svojim pitanjima tražili odgovore na problematiku koja opterećuje njih i njihove obitelji. Svakog dana slavljena je sveta misa u Mornaričkoj crkvi u Puli koja svoju povezanost s vojskom ima od same izgradnje. Drugoga dana posjećena je bazilika sv. Eufemije gdje je obavljena pobožnost križnog puta, a zatim kroz pokorničko bogoslužje i ispit savjesti pojedinačna ispovijed. Na kraju je slavljena sveta misa.

Istoga dana: Povodom početka školovanja 8. naraštaja polaznika Policijske akademije, mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij, predvodio je misno slavlje uz koncelebraciju o. Jakova Mamića, generalnog vikara u Vojnom ordinarijatu, don Mareka Chrzana, regionalnog savjetnika za sjevernu Europu u Vrhovnoj upravi salezijanske družbe u Rimu, vlč. Željka Savića, vojnog kapelana i don Josipa Stanića, biskupskog vikara za pastoral u Vojnom ordinarijatu, još uvijek sa službom kapelana u kapelaniji "Svetog Mihovila" u Policijskoj akademiji.

U svetoj su misi, uz veliki broj mladića i djevojaka, polaznika Policijske akademije, sudjelovali i Ivica Franić, savjetnik ministra unutarnjih poslova, Josip Zagorščak, načelnik Odjela za suradnju MUP-a s Vojnim ordinarijatom, Zoran Ničeno, načelnik Policijske akademije, Marijan Žuljević, načelnik Odjela za policijsku obuku, kao i njihovi suradnici u zadaći pripreme ovih mladih ljudi za časni poziv hrvatskog policajca.

Kako su istih dana započeli ovogodišnja korizma i školovanje 8. naraštaja, skladno su se poklopile činjenice da je svakom polazniku prilagoditi se cilju, sadržaju i oblicima njihova izbora s korizmenim pozivom Crkve na usklađivanje sebe s vrijednosnim sustavom utemeljenim na vrijednostima istinoljubivosti, pravde, poštenja, poštovanja drugih, služenja... Vjerniku u tom nastojanju, ne malu potporu i usmjerenje daje i sudjelovanje u korizmenim pobožnostima i liturgiji Crkve. Sudjelovanje u sv. misama utorkom, četvrtkom, petkom i nedjeljom, te u pobožnosti križnog puta utorkom i petkom, mogućnost pristupanja sakramentu ispovjedi... smjera uvijek k istom cilju: rasti u prijateljstvu s Bogom i ljudima.

25. 03. 2011.

Vojni ordinarijat je posjetio načelnik Glavnog stožera general bojnik Drago Lovrić i razgovarao s vojnim biskupom mons. Jurjem Jezerincem, generalnim vikarom p. Jakovom Mamićem i bojnikom Petrom Klarićem, načelnikom Odjela za potporu Vojnom ordinarijatu, o suradnji Glavnog stožera i Ordinarijata.

Istoga dana: Od 22. do 25. ožujka održane su duhovne vježbe u vojnom objektu Kupari za 19 djelatnika vojne kapelanije "Sveti Ivan Krstitelj" iz Požege i 5 djelatnika vojne kapelanije "Sveti Sebastijan" iz Đakova. Voditelj duhovnih vježbi bio je vojni kapelan Zapovjedništva za potporu vlč. Slavko Rajič. Uz sudjelovanje na predavanjima i razmatranjima veliki broj sudionika je pristupio i sakramentima ispovjedi i pričesti. U sklopu duhovnih vježbi bilo je prilike razgledavati Dubrovnik i Srđ te posjetiti Cavtat i Prevlaku.

Posljednjeg dana duhovnih vježbi posjetili su crkvu Hrvatskih mučenika u Udbini, gdje su izmolili križni put koji je predvodio vojni kapelan vojne kapelanije "Sveti Ivan Krstitelj" vlč. Željko Volarić te slavili svetu misu. Nakon razgledavanja svetišta, mjesni župnik fra Nedjeljko Knezović upoznao ih je sa svetištem i njezinom poviješću.

26. 03. 2011.

U sklopu obilježavanja 20. obljetnice utemeljenja Specijalne jedinice Policijske uprave vukovarsko-srijemske "Krpelj", župnik župe sv. Euzebija i Poliona u Vinkovcima mons. Tadija Pranjić predvodio je misu za sve poginule pripadnike. Koncelebrirao je vojni kapelan Alojz Kovaček.

Sudjelovali su, među ostalima, roditelji i rodbina poginulih hrvatskih policajaca i branitelja, izaslanik predsjednika RH brigadni general Mladen Mikolčević, izaslanik ministra unutarnjih poslova savjetnik dr. Josip Mihaljević, vukovarsko-srijemski župan Božo Galić, saborski zastupnici, gradonačelnik Vinkovaca dr. Mladen Karlić, načelnici PU Vukovarsko-srijemske, predstavnici Hrvatskih oružanih snaga...

30. 03. 2011.

U "Amfiteatru" u Ravnateljstvu policije, fra Zvezdan Linić predvodio je korizmenu duhovnu obnovu za vjernike policijske kapelanije Sv. Mihaela - MUP Sjedište i Ravnateljstvo policije. Glazbeni voditelj bio je poznati kantautor duhovne glazbe Luka Balvan.

Fra Zvezdan je počeo razmišljanjem o korizmenim nedjeljnim evanđeoskim čitanjima. Posebno se osvrnuo na čitanje prve korizmene nedjelje u kojemu se govori o Isusovim kušnjama u pustinji. Istih kušnji nije pošteđen ni jedan čovjek. Zlo postoji. Vjera u Boga, shvaćanja da je čovjek Božje stvorenje i povjerenje u Boga put su kršćanskog življenja. Nastojanje biti kao Bog, znati što Bog zna, moći što Bog može... izvori su svih grijeha. Fra Zvezdan je naveo i konkretne svakodnevne primjere koji u čovjeku stvaraju nemir i odvlače ga od Boga. Na kraju pojedinačno je molio za sve koji su to željeli.

31. 03. 2011.

U sjedištu Vojnog ordinarijata u Zagrebu održan je drugi sastanak Koordinacijskog odbora za pripremu i provedbu 19. hodočašća hrvatske vojske i policije u Lourdes.

Istoga dana: Svečanom misom zadušnicom slavljenom u župnoj crkvi Svih svetih u Aržanu, u srijedu 30. ožujka obilježena je 20. obljetnica pogibije hrvatskog redarstvenika Josipa Jovića, prve žrtve srbo-četničke agresije na Hrvatsku, pale na „krvavi Uskrs“ 1991. na Plitvicama. Zadušnicu je predvodio generalni vikar Vojnog ordinarijata karmelićanin dr. o. Jakov Mamić, u suslavlju s aržanskim župnikom don Antom Čipčićem, vojnim i policijskim kapelanima te većim brojem svećenika.

Prije misnog slavlja pod spomen-obilježjem na Jovićevo grobu održana je komemoracija i položeni su vijenci. Molitvu odrješenja izmolio je generalni vikar za sve poginule hrvatske branitelje u Domovinskom ratu i pale za Hrvatsku kroz povijest. Poslije zadušnice u mjesnoj osnovnoj školi održana je svečana akademija s povijesnim recitalom i više recitacija na temu hrvatske povijesti i Domovinskog rata, koje je napisao župnik don Ante. Na misi zadušnici pjevala je klapa "Sv. Juraj" HRM i klapa "Sv. Mihovil" Vojne policije, koje su nastupile i na akademiji. U četvrtak 31. ožujka prijepodne u šumi na Plitvicama, mjestu pogibije redarstvenika Jovića, vojni biskup mons. Juraj Jezerinac predvodio je molitvu s odrješenjem za pokojne te održao prigodni nagovor.

01. 04. 2011.

Splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić primio je u Nadbiskupskom ordinarijatu u Splitu časnike Ratne škole "Ban Josip Jelačić" na čelu sa zapovjednikom Škole brigadnim generalom Slavenom Zdilarom, vojnim kapelanom o. Zoranom Vujčićem i bivšim vojnim kapelanom, a sadašnjim splitskim župnikom fra Žarkom Relotom.

03. 04. 2011.

Za vrijeme svečanog misnog slavlja u kapeli Vojnog ordinarijata u Zagrebu vojni biskup mons. Juraj Jezerinac podijelio je službu lektora i akolitata bogoslovima Antoniu Mikuliću i Nenadu Palcu.

Istoga dana: Na zagrebačkom Ksaveru pobožnost križnog puta predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u zajedništvu s vojnim i policijskim kapelanima. Na njemu su sudjelovali pripadnici Počasno-zaštitne bojne, kadeti Hrvatske vojske i polaznici Policijske akademije.

Po završetku kalvarijskog hoda mons. Jezerinac propovijedao je okupljenima.

20. godina osnutka Specijalne jedinice policije "Grom" PU karlovačke Ozalj, 3. ožujka 2011.

Spominjući se 20. godišnjice osnutka Specijalne jedinice policije Policijske uprave karlovačke „Grom“, pokušavamo kao vjernici u svjetlu Božje riječi promotriti nemile događaje devedesetih i kasnijih godina, ljude koji su odigrali važnu ulogu u tim danima, i općenito događaje koji su prethodili da je uopće došlo do osnivanja jedne takve policijske jedinice kao sastavne komponente jedne vojske. Pokušavamo ustvari uočiti snagu i dimenziju zla i dobra u tom vremenu.

Knjiga Sirahova iz koje smo slušali prvo današnje čitanje, ima ulogu dozvati nam u pamet „djela Božja“, reći nam kako je za odgovoran život važno i potrebno vidjeti ono što Bog učini i znati odgovoriti svojim stavom na djela Božja. Sirah nam priopćava dvije velike poruke. Prva je: Bog sve stvori i sve što stvori slijedi svoj nutarnji zakon; i druga je: jedini Bog proniče smisao svega, a Sirah će to reći ovako: „Izmjerio je dubinu bezdana i srca ljudskoga i prozreo sve tajne njihove“ (44, 18). Važno je, braćo i sestre, uočiti ovaj veličanstveni Božji zahvat u nastanku svega, u osmišljavanju svega i u polaganju svega u ruke roda ljudskoga. Zato je sve što postoji puno smisla i puno reda. Naše je otkrivati taj smisao i taj

poredak u stvorenome. Čovjek to ne smije remetiti: on to može istraživati i otkrivati drugom čovjeku na korist, ali ne smije diskriminacijski ulaziti u nutarnji poredak stvarnosti, jer je ona čovjeku nedokučiva osim ako slijedi božanski „kod“ kojeg ta stvarnost nosi. Naše je aktivno stajati pred svime kao pred velikim „djelom Božjim“ punim tajne i izazova. Otkrivati tu tajanstvenost znači nuditi ljudskom rodu djela Božja kao izvor ljudske radosti i mira. Stoga će veliki znanstvenik Einstein, zadivljen svime što postoji napisati: „Velik si i divan Bože. Nalik sam na malo dijete koje se igra na morskoj pučini. I što ono zna o dubinama morskim. Zato ti se klanjam i zahvaljujem“. Tako govori čovjek koji je otvoren prema djelu Božjem, za kojega je priroda i sveukupna kozmička stvarnost odraz Božje dobrote i ljubavi prema nama ljudima. To ljudski um treba uočiti i nakon što to uoči slaviti Boga po njegovim djelima i zbog djela njegovih. To ponajprije otkrivaju ljudi čistog pogleda i smirene nutrine: mistici i ljudi čistog srca poput svetog Franje koji je javnosti poznat po svojoj Pjesmi bratu Suncu i Pjesmi stvorova Bogu Stvoritelju.

U kojem obliku je Bog sve to učinio, nama

nije poznato, ali znademo da je sve od njega i da je sve što postoji plod njegove stvarateljske Riječi, jer „Riječima Gospod stvori djela svoja...“ (44, 15). Stvarati „riječju“ znači suvereno vladati svime što postoji i što bi moglo nastati. Ne pretpostavlja nikakvo postojanje ničega, osim njega samoga, „jer je jedini od vječnosti do vječnosti“ (44, 21). U Ivanovom evanđelju čitamo: „U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga i Riječ bijaše Bog“ (1, 1). To znači da ništa osim Riječi nije bilo. A upravo ta Riječ je Sin Božji, Spasitelj svijeta. Došavši u svijet u osobi Isusa Krista preko ruku i srca Marije iz Nazareta, naviještao je ljudima novost božanskog svijeta, govorio je da je zrelost ljudi biti poput Boga: stvarati, opraštati, liječiti i činiti ljude i svijet novima. Ustvari Isus je učinio sve da svijet Božji kojeg je čovjek posvojio i svojim neumjesnim zahvatima uništio vrati na ljepotu „djela Božjega“. U tu svrhu on okuplja zajednicu, Crkvu, koja mu vjeruje i povjerava joj tu istu zadaću novosti u svijetu. Crkva tako postaje mjesto božanske novosti, svjetla i života za svijet. Zato je doista duhovno i kulturološki upitno živjeti kao da je nema i odnositi se prema Crkvi kao nekoj humanističkoj organizaciji sa respektabilnom prošlošću. Europa će osjetiti što znači za njezinu budućnost rezati korijenje svoga života.

Nakon dva svjetska rata, koji su u dvadesetom stoljeću uništili Europu, jedinstvo Crkve poslalo je jasnu poruku Europi da se mora ujediniti kako bi ubuduće izbjegla ponavljanje podjela i obračunavanja.

Europa je bila u prošlosti kontinent suprotnosti i njezino poslijeratno ujedinjenje bilo je bitno određeno dvama razlozima: Pred nacionalizmima koji su je dijelili i pred vladajućim ideologijama koje su zaoštrile suprotstavljanje u Drugom svjetskom ratu (papa Ivan Pavao II.). Ta zajednička kulturna, prije svega kršćanska baština, oblikovala je svijest europskih nacija i otvorila put prema miru. Velik doprinos pomirenju dali su kršćanski orijentirani političari poput Adenauera, Schumana, De Gasperia, De Gaule. Svoj su doprinos o miru dali i vojno-redarstvene snage Europe i svijeta svojim dolaskom na prvo međunarodno hodočašće u Lurdu, a u novije vrijeme i vojno-redarstvene snage Republike Hrvatske.

Dragi prijatelji! Ukoliko se netko želi odvojiti od svoje matične moralne i etičke tradicije i usmjeravati svoj život i društvo jedino na tehničku razinu bez moralnosti u želji da se stvori neki novi svijet, takav bi svjetski poredak mogao postati utopijom užasa. O tome je jasnu poruku izrekao papa Ivan Pavao II. prigodom posjeta Hrvatskoj 1994. godine: „Sami ste neposredno iskusili u kakve zablude može pasti jedno društvo koje u svoje temelje stavlja odbijanje Boga i prezir božanskoga zakona. Kada se to dogodi, čovjek nije više prvotno dobro države, nego postaje objekt i sredstvo za postizanje protuljudskih ciljeva. Prošlost i suvremena povijest uče nas da prava vjera u Krista daje najsigurniji oslonac za očuvanje i promicanje ljudskog dostojanstva“ (papa Ivan Pavao II. u zračnoj luci, Zagreb, 11. rujna 1994.). Dakle,

vjera u Boga Stvoritelja najsigurnije je jamstvo dostojanstva čovjeka. Ona se ne može nekome nametnuti, ali je veliko dobro za društvo.

Isto tako, trijezni i veliki kardinal Franjo Kuharić je rekao: "Kad se sluša sve govore koji su prethodili ratu beogradskih političara i kad se čita beogradski tisak i sluša beogradska televizija i radio sve je pripremalo duhove za početak rata (Kuharić: „Principi dobra“, str 87.).

Ovdje se ne može osuditi srpski narod, nego zlodjelo onih koji su krenuli tim putem. Ne čudimo se, jer smo nakon rata bili neprestano izloženi ideologiji bezboštva koja se provodila među ljudima, posebno u školama i u vojsci. A mnogi su bili ubijani zbog vjere. Ta je ideologija nijekala Boga, Isusa Krista i njegovo evanđelje. Ta je ideologija pošto-poto nastojala odijeliti Crkvu u Hrvata od Svete Stolice, Petrova nasljednika. S tim i takvim nabojem bezboštva započela je agresija na Hrvatsku. Rata na ovim prostorima nikad ne bi bilo ako bi kršćanski ljudi cijenili moralne i kršćanske vrijednosti, kada bi prihvaćali Evanđelje kao putokaz života.

Evanđelje nam donosi primjer slijepca koji je prihvatio Isusa Krista. Slijepac je, unatoč onih koji su ga pokušali ušutkati, još više dozivao Isusa: „Isuse, Sine Davidov, smiluj mi se!“. Isus veli da ga je vjera ne samo iscijelila nego ga i spasila. Sv. Marko je istaknuo značajne riječi: „I uputi se za njim“ (Mk 10, 52). Poruka: poći za Isusom Kristom. Slijediti ga unatoč i usprkos teškoćama. Biti u njegovoj blizini znači čuti govor Božji za slobodu ljudi! Stoga, svako udaljavanje od Boga ima dalekosežne posljedice za čovjeka i narod. O tome nam svjedoči povijest. „Progledati“ znači vidjeti. A vidjeti znači zamijetiti stvari kakve jesu i takve ih i prihvatiti.

I ovaj današnji naš susret na ovom misnom slavlju jest, prije svega, susret s uskrsnulim Kristom kroz njegovu riječ, slavimo veličanstveno djelo Božje našega spasenja, djelo Božje naše slobode, djelo Božje naše države i njezine samostalnosti, mira i budućnosti. Ovdje smo da se u molitvi prisjetimo naših pokojnih branitelja i njihove velike ljubavi koja je bila usmjerena na zaštitu našega prava na slobodu, na život, na vlastitu domovinu.

Nismo naivni, braćo i sestre. Ta svima je jasno da je u Domovinskom ratu naum osvajača bio sve uništiti i učiniti ovu zemlju „spaljenom zemljom“. A što smo to morali učiniti tada? Možda dopustiti da taj paranoični naum postane stvarnost ove zemlje? Tko to nama može dijeliti lekcije glede legitimnosti naše domovinske obrane? Obraniti se spada na primarnu potrebu svega živoga, za razumne ljude to postaje moralna dužnost. Tkogod pokušava drugačije tumačiti

obrambene događaje naše prošlosti, prikriva pravu istinu o vremenu, o narodu, o događajima devedesetih godina ove zemlje.

Dva dana prije „Bljeska“ slušao sam radio Banja Luku. I jedan od slušatelja radija reče da ukoliko neće moći doći s vojskom do Zagreba da će to učiniti za 50 godina. Čovjek se pita: odakle i zašto takvo razmišljanje?

Istina je i žalosno je konstatirati da nijedan rat, ma kakav bio, nije bez individualnih ispada i zločina. To je činjenica koju ne smijemo prešutjeti. Istovremeno, to nam nikako ne daje pravo da ne razlikujemo agresora od branitelja, naum i volju uništenja od potrebe branjenja, plan osvajanja tuđega od zaštite istoga, gnjev smišljenog ubijanja od revolta prema njemu.

Koliko je ovoj zemlji i tada bilo stalo do mira, pokazuje i gesta donošenja zakona o aboliciji. Agresoru ni danas to nije na pameti. Na ovim je prostorima veoma važno da se djeluje sinkronizirano i recipročno, ali uvijek u skladu s povijesnom istinom vremena. U suprotnom se mogu očekivati dalekosežne i negativne posljedice koje mogu svaliti krivnju povijesti na nevinu stranu. Etika i moral, naime, neodvojivi su od politike. To ne bi smjeli zaboraviti političari. Ciljevi i sredstva političkog djelovanja imaju biti podređena visokim etičkim i moralnim normama. Jer koliko je važno da politika bude uspješna, toliko je jednako važno da bude i časna, moralna i poštena, ako želimo da nam ona donese trajne plodove (Drago Šimundža). To se odnosi i na zakon o aboliciji i na očekivanja branitelja o istovjetnoj gesti s druge strane. Stoga je za očekivati da će se kao pokazatelj „dobre volje“ i želje za mirom pojaviti potreba da se zakonom o obostranoj aboliciji stvaraju povijesne pretpostavke boljeg hoda na ovim prostorima.

Slaveći 20. obljetnicu osnutka Specijalne jedinice policije Policijske uprave karlovačke, ponosni smo na naše branitelje, na njihova djela hrabrosti i ljubavi. I što reći na kraju? Kod svake sv. mise svećenik govori „Gore srca!“ Kadgod smo bili suočeni s nasiljem, nepravdom, ustrajali smo na tom križnom putu, uvjereni da taj put vodi u pobjedu dobra nad zlom. Narod koji se obraća Bogu, ne može propasti. Sluga Božji kardinal Stepinac uvijek je stajao uspravno, vjerujući u Božju moć. Stoga si je uzeo za svoje geslo riječi: „U tebe se, Gospodine, uzdam“. To neka bude i naša odlika i odluka.

Još jednom iskrene čestitke pripadnicima Specijalne jedinice policije Policijske uprave karlovačke „Grom“, a svim pokojnima želimo i Gospodina molimo da se nađu u vječnoj domovini, okupljeni oko Trojedinog Boga, majke Marije i svetaca. Amen ■

20. obljetnica osnutka jedinice Specijalne policije BATT Split, 4. ožujka 2011.

Mudri starac Sirah napisa u svojoj knjizi, iz koje je uzeto današnje prvo čitanje, ove mudre riječi: „Opjevajmo slavne muževe, pretke naše po njihovim pokoljenjima“ (44, 1). Isti pisac dobro razlikuje one „kojima nema spomena, iščezooše kao da nikad nisu ni postojali; sada su kao da ih nikad nije ni bilo, tako i djeca njihova za njima“ od onih koji „bijahu ljudi pobožni, kojih se pravednost ne zaboravlja; u potomcima njihovim ostade bogata baština što je oni namriješe“ (42, 9-11). Povijest i nije drugo nego niz pokoljenja i njihovih djela. Danas imamo ono što su oni prije nas, a mi prije onih koji će iza nas doći, napravili i ostavili kao blago ili kao prokletstvo pokoljenjima. Braćo i sestre, kao što se može u baštinu ostaviti blagoslov, može se ostaviti i „prokletstvo“ u smislu međusobne mržnje, podjela, lokalnih i sebičnih interesa, nečasnih čina iz kojih se ne može očekivati dobro. Zato je veoma važno mudro zapazanje pisca Siraha: oni su vrijedni opjevavanja koji su pobožno živjeli (kojima je Bog bio svjetlo i zakon života), čija se pravednost ne zaboravlja (koji su u odnosu na ljude poštivali njihova prava i slobodu), koji se držaše zavjeta otaca (koji su znali što znači vjernost Bogu i izgovorenoj riječi) i čija dika ničim nije pomućena: ostadoše čistog karaktera (usp. 42, 10-12).

„Opjevati“ znači ovjekovječiti; dati kolektivno i slavljeničko značenje nekom događaju ili osobi; učiniti da dotični događaj ili osoba živi u slavljeničkoj memoriji naroda kako bi uvijek

imao pravo na riječ pouke u teškim trenutcima kušnje pokoljenja koja dolaze. Ni naša povijest nije izuzeta od takvih događaja i likova. Poznaje ih oficijelna literatura kao i pučko kazivanje. Nerijetko smo se divili dugim i punim topline stihovima što ih naši slijepi guslari uz pučka i vjerska slavila iskazivaše.

„Opjevati“ znači ne zaboraviti svoje hrabre ljude koji zaslužuju ne samo sjećanje nego i zahvalu. Slavu zaslužuju oni časni ljudi koji su ostali vjerni idealima, vjerni Bogu i Božjem zakonu i po pravednosti svojoj vjerni čovjeku. Oni nisu i ne smiju ostati zaboravljeni, jer njihov život i njegova djela prava su škola čovječnosti. I poslije smrti „u miru počivaju njihova tijela i ime im živi za sva pokoljenja“ (44, 14). Očito je, braćo i sestre, da nije dosta živjeti da bi pokoljenja slavila i spominjala naša imena. Potrebno je, prije svega, tako živjeti kako bismo uzmožli vječno živjeti, tako da naša imena budu zapisana na nebesima (usp. Lk 10, 20). Stoga se kršćanin veseli i raduje, iznad svega, tom konačnom saznanju da će njegovo ime biti upisano u Božje srce. S tim su raspoloženjem i ljubavlju išli u obranu mnogi naši branitelji, svjesni da su se svrstali na Božju stranu, stranu slobode, mira, stranu Božju. Stoga zaslužuju posebnu zahvalnost.

„Opjevati“ znači zahvaliti. A zahvalnost nije nešto što se događa usput: udijeliti nekome nešto da rasteretimo svoju savjest, učiniti neku gestu koja će biti zabilježena i medijski popraće-

na i nastaviti kao da tih ljudi i događaja nije ni bilo. Zahvalnost nije reći „hvala“-radilo se o Bogu ili o ljudima - ne znači dati nešto za uzvrat, i mirne savjesti i s osjećajem ispunjene dužnosti zaboraviti one kojima dugujemo i sebe i svoju Zemlju i njezinu slobodu. To nije zahvalnost. To može biti neki znak pristojnosti, obzirnosti, ali to nije zahvalnost. Takva je „zahvalnost“ podla i ne ostavlja tragove dobra.

Zahvalnost je, naprotiv, životni stav. Zahvalnost je svijest da nam je sve što imamo i što jesmo darovano. Zahvalnost je ustvari živjeti darovanost i osjećati da smo ono što su drugi uložili u nas. Ovakav stav ima svoje posljedice i na naše odnose prema onima kojima dugujemo sebe i to što imamo, ali nas odgaja da i sami budemo ljudi kod kojih je darovanost na cijeni. Stoga, biti zahvalan znači stalno otkrivati darove i darovatelje.

Rekao sam da je današnji dan posebni dan zahvalnosti Bogu i ljudima, prije svega hrvatskim braniteljima za dar slobode. U tom kontekstu prepoznajem i spomen-obilježje koje postavljate kao gestu vašeg odnosa prema onima koji nam ostaviše poruku krajnje vrijednosti života: istrošiti se za dobro drugih. A njihovo trošenje natopljeno je i krvlju i time dobiva na nemjerljivoj težini ljubavi.

Sveto današnje evanđelje daje nam dvije važne poruke doista korisne za naš duhovni život. Prva je: odnos gladnog Isusa prema besplodnoj smokvi (Mk 11, 12-13), govori da čovjek ima pravo očekivati da sve što postoji uroditi svojim rodnom hranom od koje čovjek može živjeti. Zato nam je promatrati prirodu tim Isusovim pristupom. Ovaj njegov pristup nas odgaja za kvalitetnu promjenu hedonističko-konzumističke kulture, koja počiva na načelu užitka, u kulturu koja nalazi svoj smisao u odnosu na temeljne čovjekove potrebe. Druga poruka je: postoji svetost mjesta, osoba i stvari koje ne smijemo profanirati. To su, prije svega, ljudska duša i čovjekovo srce, a potom su sveti prostori predviđeni za čovjekov molitveni susret sa sobom i s Bogom. U tome je Isus vrlo radikalan (Mk 11, 15-17). Skloni smo u

današnjem mentalitetu relativizma lišiti i svoju nutrinu i svete prostore njihove svetosti. Skloni smo sve vidjeti kroz prizmu „koristi“, osobito one materijalne naravi. Ovakav nas pristup svodi na razinu iracionalnoga, zatvara nas u našu nemoć i onemogućuje nam da se otvorimo vrijednostima Duha. Pitat nam se je i danas: imamo li svetih prostora u sebi, u svojim obiteljima, na radnim mjestima? Čuvajte, braćo i sestre, ta intimna mjesta svoje nutrine, svoje kuće i sakralnih prostora u svojim policijskim postajama i zapovjedništvima. Ne bacajte, rekao je Isus, biserje pred svinje.

Dragi prijatelji! Slavimo 20. obljetnicu utemeljenja Specijalne jedinice policije BATT Split. Nastala je u vremenu kad je ljubav prema Domovini značila život Domovine, a taj život nerijetko je tražio lišavanje vlastitog života. To je bila „hrana“ od koje je Domovina uspjela ostati živa. Svima nam je poznato kako je komunistički politički sustav ovaj narod učinio gladnim slobode, samostalnosti i prava na državu. Mislili smo da ova temeljna hrana naroda neće zahtijevati toliko krvi. No, unatoč tome, narod je posegnuo za hranom slobode, samostalnosti i državnosti, jer bez te hrane ne bi ga bilo. Pomogli ste, vi vrli sinovi i kćeri hrvatskog naroda, na čelu s dr. Franjom Tuđmanom, da ova Zemlja okusi slobodu, doživi ponos samostalnosti i mir državnosti. Vi i vaše kolege i kolegice, poginuli branitelji, uzrok ste naše radosti i dostojanstva danas. Ova nacija treba vam biti zahvalna i „opjevati“ djela vaša kako bi nam budućnost bila moguća.

Kao vojni ordinarij sada, a u tom vremenu kao povjerenik za pastoral vojske i policije u Republici Hrvatskoj, obilazio sam ratišta, zalazio u vaše tjeskobe i strahove, dijelio vašu nadu. Vidio sam tada: živjet će ovaj narod i opstat će ova zemlja. Neka nas Bog čuva i prosvjetljuje. Neka u nama oživljava zahvalnost i smisao žrtve. Neka nam snagom vjere dadne milost da prebrodimo teške ekonomske trenutke ovoga časa, a prije svega neka nas očuva u jedinstvu, kakvo je bila u počecima stvaranja Specijalne policije BATT Split. Neka nas dobri Bog blagoslovi, kao i naš narod i našu domovinu Hrvatsku! *Amen* ■

Dan osnutka Narodne zaštite Zagreb, Vojni ordinarijat, 15. ožujka 2011.

Draga braćo i sestre! Spominjući se danas 20. obljetnice Udruge dragovoljaca narodne zaštite Domovinskog rata, spominjemo se prije svega divnih djela ljubavi što su ih pojedinci kao i cijela zajednica učinili u trenutku kad je trebalo pomoći Hrvatskoj u vrijeme agresije od strane srpsko-crnogorske vojske. Ljubav je tada bila najveća pokretačka snaga koja nas je ujedinila kako u Domovini tako i širom kontinenta na kojima je živio Hrvat. Zahvaljujući slozi našega hrvatskoga naroda bili smo kadri oduprijeti se vrlo jakoj vojnoj sili u Europi, a govorilo se da je treća po snazi.

Duh zajedništva i pripadnosti matici Hrvatskoj probudio je osjećaje čak kod treće i četvrte generacije, posebno u Americi, koji su se, znajući kakve se neprilike događaju u Hrvatskoj, počeli sve više zanimati za zemlju svojih pradjedova. Poznato je da su ljudi kako bi nam pomogli, posebno u Kanadi i Americi, dizali kredite, a kao jamstvo davali bi svoje vlastite kuće. Neki od njih te su kuće izgubili, ali se od njih nije čula riječ gorčine, svjesni da su pomogli domovini svojih roditelja u najtežim njezinim trenucima.

Naši su biskupi, kao stalni i objektivni tumači nacionalnog i vjerskog bića svoga naroda, vrlo često zahvaljivali hrvatskim iseljenicima jer su uistinu zaslužili poštovanje i zahvalnost Domovine.

Poruke biskupa uvijek su bile pune povjerenja, vjere u moguću suživot građen na načelu: što želiš da drugi tebi čini to čini i ti drugima; da hrvatski čovjek bude čovjek koji će svojim ljudskim i kršćanskim životom dostojno predstavljati svoju Domovinu i svoj narod; da se narod ne dade zarobiti ničim što bi nas moglo poniziti kao ljude i kao vjernike.

Prorok Izaija u današnjem prvom čitanju prenosi Božju želju da se svatko kloni svakoga

zla, da svatko iz svoje sredine ukloni sve što je nedostojno čovjeka: prijetnje, omalovažavanje, bezbožnički govor, ukratko, sve što nas ponižava kao ljude.

U vrijeme kada je ova riječ bila izrečena (godine 515. prije Isusa Krista), jeruzalemski hram još nje bio podignut. Zato je obnova hrama bila prva briga povratnika. Jeruzalem dobiva novo ime i naziva se „popravljačem pukotina i obnoviteljem cesta do naselja“. Snažne biblijske slike onoga što će Isus Krist učiniti u svojoj Crkvi, a posebno svojim tjelesnim uskrsnućem. Upravo, on je taj pravi hram u kojem su se proroštva ispunila. On je došao među nas ljude da obnovi hram ljudskih duša. A apostol Pavao će reći da smo hram Božji i da moramo biti svjesni da Bog sam prebiva u nama.

Koja je poruka nama? Ako stvaramo zajednicu ljubavi i pravednosti, ako nastojimo svoj život potvrditi djelima ljubavi, tada će se ispuniti proroštvo Izaije koji kaže: „Tad ćeš u Gospodinu svoju milinu naći“. Gospodin će nas povesti ne po „zemaljskim visinama“ već u visine, gdje on sjedi s desne Ocu, u taj novi svijet njegove snage. Ova poruka je vrlo je aktualna posebno danas kad nastojimo duhovno i materijalno izgraditi svoju zemlju.

Svjedoci smo, braćo i sestre, velikih podjela u našem današnjem društvu. Smijemo reći da smo si dopustili da nas dijele, a ponekad se čini da nas svjetski „mešetari“ žele okrenuti jedne protiv drugih, a da toga nismo ni svjesni. U pitanju je ogromno gomilanje mržnje, laži, blaćenja mnogih časnih osoba, a da mediji ne samo ne koriste svoju pozitivnu ulogu, nego od svega toga prave „show“, kako nedavno primijeti jedan novinar.

Sigurno je da u tom pitanju javni mediji mogu odigrati veliku uloga razlučujući odakle „vjetrovi pušu“ i zašto tako i sada „pušu“. Javni mediji snose dio svoje odgovornosti za stanje nacije i njezino „zdravlje“. U selekciji vijesti valja doista voditi računa da se ne naruši ona stabilnost zemlje koja je ovu naciju koštala tisuće poginulih, ranjenih i raseljenih. Nije riječ o „cenzuri“ medija, jer ona nikada nije dobra ako dolazi izvan onih koji kreiraju sadržaje javnih medija. Riječ je o potrebi svijesti da nikome ne može biti dobro ako umjesto mira zavlada nemir, umjesto sloge nesloga, umjesto zajedništva razdor, umjesto razumijevanja nesnošljivost, umjesto žrtve revolt. Ne vjerujem da ima itko a da ne bi vidio kako su doista u pitanju interesi hrvatskoga naroda i Hrvatske kao takve, zemlje koja je stvorena na

žrtvama tisuća branitelja i njihovom krvlju zalivena. Uostalom, sam prorok Izaija nam savjetuje da iz „svoje sredine (uklonimo) ispružen prst (izdaju), besjedu bezbožnu“ (možemo bez Boga), tek tada će djeca naša „graditi na starim razvalinama, podizati na temeljima drevnim“. Upravo su to učinili naši branitelji: sve su postigli nesebičnom žrtvom i međusobnom slogom iz ljubavi prema Domovini. Upravo njih se danas posebno molitveno spominjemo u ovoj svetoj misi.

Današnje evanđelje nam govori o onome što je doista važno za svijet kao i za svakog čovjeka: o ljubavi prema bližnjemu. Isus se predstavlja kao sudac koji će suditi ljudskom rodu na kraju povijesti. Suditi će na temelju odnosa kojeg imamo prema potrebnima. To će biti kriterij naše dobrote i našega zla. Po tome će nas Isus razdvajati kada se okupe svi narod svijeta. Nije sporno da se Isus svrstao s onima koji ništa nemaju: ni slobode, ni posla, ni stana, ni ugleda, ni kruha, ni vode, ni budućnosti. I nas poziva da stanemo uz njega za dobrobit ovih malenih. Tako ćemo nasljedovati Isusa u ljubavi, a djela ljubavi znakovi su blizine i novosti Kraljevstva Božjega. Upravo djela ljubavi najjače su oružje kršćana.

Ova djela posvjedočila je domovina kad joj je bilo najteže: u vrijeme Domovinskog rata povremeno smo imali oko 6 stotina tisuća prognanih i izbjeglih koje je Hrvatska primila. Tada me je jedan Francuz pitao: je li moguće da je hrvatski narod toliko sposoban ljubiti, drugima činiti dobro? Odgovorio sam mu: o tome govore činjenice. Štoviše, među prognanima nisu bili samo Hrvati, nego i ljudi drugih narodnosti pa i oni koji su nas napali. Ljubiti znači ispuniti Isusovu veličanstvenu zapovijed ljubavi. „Po ljubavi ćemo biti suđeni“ reče Bernanos tumačeći kršćanskog mistika Ivana od Križa. Možda nikada u našoj povijesti ljubav nije cjelovitije i dublje pokazala snagu svoga lica kao u našem domovinsko-obrambenom ratu.

Braćo i sestre! Spominjući se 20. obljetnice osnutka Udruge Dragovoljaca narodne zaštite Domovinskog rata, spominjemo se prije svega nesebične ljubavi naših ljudi. Stoga ima razloga obilježiti ovu obljetnicu kao poticaj za buduća pokoljenja i reći da ljubav ima svoje izvorište u samome Bogu koji nam je dao svoga Sina da nitko tko u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni. Ljubav je najbolji pokazatelj koliko smo shvatili njegovu poruku i koliko smo Isusovi. Ako netko nije upoznao Boga, a pokušava istinski živjeti svoj život u ljubavi, on je na strani Božjoj.

Braćo i sestre! Narodna zaštita nije bila nikakva obrambena pričuva, nego su to bili ljudi koji su se aktivno uključili u pružanju pomoći najpotrebnijima u vihoru ratnih stradanja. Bilo bi teško zamisliti obraniti se od napadača, bez te

velike logistike ljubavi. Mahom su to bili „mali“, ali istovremeno „veliki“ ljudi, o kojima upravo Isus govori: ljudi koji su ozbiljno prihvatili njegov „Govor na gori“. Među tim „malim“ i „velikim“ ljudima brojni su seljaci, inženjeri, profesori, pravnici, obrtnici, studenti koji su se, mnogi i ne znajući, odazvali Božjem pozivu ljubavi i izgradnje mira na ovim našim prostorima.

Ovdje svakako treba spomenuti, osim crkvenih vapaja na čelu sa Sv. Ocem i mnoge brojne ljude, državnike, a posebno svjetski poznate ljude poput nobelovaca. U posjedu sam kopije dokumenta popisa imena 109 nobelovih laureata iz cijeloga svijeta koji su zatražili mir u Hrvatskoj.

I danas su nam potrebni ti isti „mali“, a istovremeno „veliki“ ljudi, nesebični, koji vole svoju domovinu, koji vole svoj hrvatski narod i ovu zemlju, žele mir svim ljudima, slogu i zajedništvo, ljudi koji se doživljavaju u tom velikom globalnom svijetu kao članovi velike obitelji miroljubivog ljudskog roda. Samo sloga, zajedništvo i ljubav mogu nadjačati snage zla.

Žalosno je konstatirati da u današnjoj sveopćoj pomutnji gotovo da i nema institucije koja nije ranjena, istaknute osobe koja nije na udaru, barem ne u Hrvatskoj.

Nakon 20 godina postojanja Hrvatske kao slobodne i neovisne države još je nismo uspjeli toliko izgraditi da bismo se osjećali radosni, sretni i ostvareni. Bit će potrebno još puno ljubavi i nesebičnog zalaganja, svakodnevnog rada na sebi, jer od nas samih započinje prava obnova, od obnove hrama naše duše i srca. Za to je potrebno svakodnevno nastojanje čovjeka i rad na sebi, jer doista kakvo je čovjekovo srce takav je i čovjek.

Treba stvoriti bedem ljubavi kao što su to učinile i hrvatske majke u vrijeme rata. Taj bedem ljubavi odnosi se na pojedince, institucije, medije posebno, potom na najodgovornije ljude ove zemlje. Liječiti nam je, prije svega, stare rane, iznositi cjelovitu istinu o ratnim i poratnim zbivanjima sve do danas, štiti jedinstvo i slogu nacije.

Neposredno nakon uspostave demokratske države Hrvatske, kardinal Kuharić reče: „Bogu hvala, dobili smo državu. Vrijeme je da se kaže cjelovita istina i da se svi okrenemo prema budućnosti, neopterećeni prošlošću kako bi nastavili graditi ovaj svijet i našu zemlju u slozi, zajedništvu i ljubavi“. Vjernik bi trebao biti posebno osjetljiv na tu slogu i zajedništvo tim više, što će nam na kraju vremena suditi sam Isus Krist prema djelima ljubavi. Molimo za mudrost, razboritost i odvažnost najodgovornijih ove zemlje da u tome uspijemo.

Još jednom iskrene čestitke svim pripadnicima dragovoljaca Narodne zaštite u Domovinskom ratu. Neka vas danas dobri Bog obdari onim dobrima od kojih ćete živjeti vi, vaše obitelji i naša domovina. *Amen* ■

20. godišnjica osnutka SJP "RODA" PU varaždinske Varaždin, 18. ožujka 2011.

Draga braćo i sestre! U svjetlu današnje Božje Riječi pokušavamo vidjeti događaje koji su se zbili prije dvadesetak godina. Još uvijek su nam u sjećanju, posebno starijima, ratne strahote agresorskog rata na Hrvatsku, koje su se duboko usjekle u našu pamet i srce, a njihove posljedice i danas osjećamo. Mnoštvo je pitanja koja nam naviru, a posebno: kako je bilo moguće da se na izmaku stoljeća koje je bilo puno krvi i logora izvrši jedna takva agresija na Hrvatsku? Tko se od nas ne sjeća onih bezbrojnih i beskrajnih kolona ljudi koji pod prijetnjom oružja napuštaju svoj rodni dom, svoju obitelj i odlaze u neizvjesnost? Tko da se ne sjeti onih potresnih dana kada smo tisuće mrtvih očeva, mladića i djevojaka u cvijetu mladosti polagali u grobove, oplakivali njihov odlazak i pitali se kada će tome doći kraj i kakav će on biti? Tko da opiše bol očeva i majki zbog gubitka sinova, žena zbog gubitka svojih muževa i bol djece koja ostadoše bez svoga oca a neka i bez majke? I kada promatramo sve te nemile događaje iz sadašnje perspektive bolje razumijemo i Božju riječ, odnosno njezinu poruku za ovo naše vrijeme.

Prorok Ezekijel opisuje stanje židovskog naroda u ropstvu u Babiloniji. Odvedeni u ropstvo, ostali su bez svoga hrama, kao i mi u vrijeme rata bez domova i crkava. Mnogi su izgubili svaku nadu u povratak. Često su ponavljali uzrečicu: „Oci naši jedoše kiselo grožđe, sinovima zubi trnu“ (Ez 18, 2), što drugim riječima znači da su oni žrtve grijeha pradjedova. Iako su svjesni da nisu bez grijeha, ipak ih je kazna prošlosti teško mučila te su govorili: „Put Gospodnji nije pravedan“ (Ez 18, 25).

Uvijek, kad se ljudi nađu u teškim situacijama znaju s gorčinom pitati: „Gdje je Bog da to ne vidi?“ Ipak, prorok Ezekijel je pred svojim narodom kao pastir, tješi ga i ne prešućuje istinu potrebe njegovog obraćenja, te ga poziva na pravi zaokret života. To isto je činila i naša Crkva, a posebno biskupi na čelu s kardinalom Kuharićem. Zar se ne sjećate kako je naša vojska i policija u tim danima u svetištima Lurda i Marije Bistrice molila: „Dom nam čuvaj Božja Mati i sinova naših cvijet. Tvojom molbom nek' se vrati Božji mir na cijeli svijet“.

Braćo i sestre! Prorok Ezekijel na optužbe svoga naroda odgovara: Božji putovi su pravedni i da Bogu nije stalo do smrti grešnika nego da se obrati i da živi. Prorok ističe osobnu odgovornost svakog pojedinog čovjeka, jer u konačnici svaki je čovjek kovač svoje sreće kako veli naša

narodna poslovice. Ipak, prorok poziva i narod na obraćenje: „Ako se bezbožnik odvrti od svoje zloće i čini pravicu, živjet će i neće umrijeti“. Ovu činjenicu Ezekijel ponavlja dvaput s ciljem da istakne da je vrijeme obraćenja, a ne kukanja, da se samo obraćenjem vlastitoga srca može sve narušeno u čovjeku i u narodu popraviti.

U današnjem evanđelju Isus ide još dublje. U susretu s pismoznancima, koji su bili u Isusovo vrijeme veoma cijenjena društvena klasa, koji su pazili na vjerno izvršavanje Zakona i propisa, Isus ističe da je kudikamo važnije živjeti Božji zakon u srcu nego ga prividno izvršavati izvana. Takav odnos prema Zakonu stvara masku na našim licima tako da pred ljudima izgledamo pravedni i poštenu, a u srcu možemo biti puni smrti. Takva „pravednost“ nikoga neće dovesti daleko.

Braćo i sestre! Promatrajući našu situaciju i uočavajući govor Božje riječi, čini mi se da se nalazimo u situaciji koja je veoma slična onoj koju opisuje prorok Ezekijel. Pobune su čuju na sve strane. Vika na sve i svakoga. Pobuna protiv onih koji su na vlasti, ali i onih u opoziciji. Viče se na sve koji su imalo poznati. Svi su predmet gnjeva, sramotnih dovikivanja i predmet nevjerovatnog naboja mržnje i iracionalnog ponašanja. Kad bi barem postojala kritika koja razlučuje i tako nam pomaže razumjeti stanje. Toga nema. Ni Crkva nije zaobiđena u ovom valu nemira. I u njoj neki prepoznaju „lopove“ i stvarnost koju treba izrugati i ocrniti. Čuju se povici: „dole popovi, dole lopovi“. A jedan od prosvjednika zaključuje kako je „glavno da protestiramo“. Nije li sve ovo pokazatelj jedne praznine duha, nestanka nade, iracionalnih odnosa i nesposobnosti da društvo artikulira svoje zahtjeve i na argumentiran način traži eventualnu alternativu. Nažalost, to je tamno stanje duha našega društva danas.

Braćo i sestre, u svim tim nezadovoljstvima i protestima ne čujemo riječ koja bi govorila o potrebi vlastitog obraćenja, o neodgodivoj potrebi moralnog i duhovnog zaokreta našega društva, o neodgodivom zahtjevu za promjenom vlastite egzistencije kako bismo mogli imati iskustvo čiste i poštene savjesti. Mnogi ljudi traže svoje pravo. To je dobro i to je njihovo demokratsko pravo. No, ulica nam neće puno pomoći. Štoviše, ona će raspiriti strasti i zamagliti moć rasuđivanja. I time će stanje postati još teže. Zato držimo da je ovo trenutak kada treba neodgodivo posegnuti s najmoćnijim i najjačim oružjem naše promjene: oružjem moćne i Božje riječi i molitve.

U svojoj korizmenoj poruci Sv. Otac, koji nam u lipnju dolazi, poručuje da pažljivo slušanje Boga koji nastavlja govoriti našem srcu putem riječi, hrani našu vjeru. Vjera nam omogućuje steći novu svijest o vremenu: naime, bez perspektive vječnosti i transcendencije, vrijeme naprosto upravlja naše korake prema izboru bez budućnosti. Stoga papa govori da je u tim teškim trenucima veoma važna molitva u kojoj imamo vremena za Boga, koji nam pruža onu koja nas neće razočarati i koja nas svodi putem vječnosti. Duh Sveti nas u vrijeme molitve poučava i nadahnjuje što nam je činiti te nas nuka na one postupke koji će svijet učiniti boljim: „Bez svijeta vjere cijeli svemir ostaje zatvoren u grobu bez budućnosti i nade“, poručuje papa Benedikt XVI.

Braćo i sestre! Isus nam govori jezikom savjesti i ljubavi. On iznosi tri primjera našeg prokletstva: „Svaki koji se srdi na brata svoga, bit će podvrgnut sudu. Tko bratu kaže „glupane“, što znači biti bez pameti (podcijenjen), bit će podvrgnut Vijeću, a tko kaže „luđače“ što je isto što i bezbožnik, otpadnik od vjere, bit će podvrgnut „ognju paklenome“.

Sva tri primjera ističu naš odnos prema bližnjemu. Isus govori da odnos prema bližnjemu mora biti prožet poštovanjem i ljubavlju. Isus to potvrđuje kroz primjer „dara“: dar koji prinosimo Bogu na žrtvenik dragocjen je i svet. Ali on gubi svoju vrijednost ukoliko se ne želimo pomiriti s bližnjima. Isus Krist traži, dakle, od nas onu pravednost koja je jako bliska ljubavi prema bližnjima i kroz ljubav se očituje. Samo izvršavanje pravednosti bez ljubavi i nije pravednost i ne mijenja nikoga.

Braćo i sestre! Što nam poručuje Božja riječ danas? Prije svega, valja se vratiti Bogu koji

želi da se odvratimo od grijeha koje smo počinili. Na to nas potiče posebno korizmeno vrijeme. Potrebno je obnoviti molitvu, naročito u našim obiteljima i stvoriti bedem zajedništva, sloge, zauzeti se oko zajedničkog dobra, prije svega dobra hrvatskoga naroda i građana ove zemlje. Treba pamet, srce i ruke staviti skupa. Manje vike, više molitve, baš kao u vrijeme agresije na Hrvatsku. Na to nas obvezuju naši pokojni hrvatski branitelji, koji su postavili, zajedno predsjednikom dr. Franjom Tuđmanom temelje ove države.

Lako je rušiti, a teško je graditi. Graditi se može samo ako svatko od nas dade svoj doprinos da opeka koja se ugrađuje u zgradu hrvatske države bude zdrava. U ovom trenutku nije potrebno optuživati druge i Boga kao što su to činili Izraelci, a nerijetko i mi činimo. Naša pravednost mora biti veća od pravednosti pismoznana i farizeja koji su pazili na vanjštinu, a srca su im bila daleko od Boga.

Slaveći 20. obljetnicu osnivanja Specijalne jedinice Policijske uprave varaždinske „Roda“, sjećamo se tih divnih dana sloge i zajedništva. Neka nam ono bude nadahnuće kako se ljubi Bog, narod i Domovina. Na to nas obvezuju pokojni branitelji, narod i domovina: branitelji, koji žele da nastavimo graditi na temeljima sloge i zajedništva u cilju općega dobra hrvatskoga naroda. To očekuje narod od onih koje je birao da obnašaju javnu funkciju vlasti. To očekuje i Hrvatska koja je rođena nakon dugih stoljeća u krvi i muci, ali u velikoj ljubavi. Zavrijedila je da njezini stanovnici znaju cijeniti žrtvu branitelja, i da žive kao uskrsnuli i novi ljudi.

I dok vam čestitamo, neka nam Marija Majka Isusova i naša, koju smo molili posebno u vrijeme agresije, u svemu tome pomogne. *Amen* ■

Križni put

Zagreb, Ksaver, 3. travnja 2011.

Već je postala tradicija da Vojni ordinarijat organizira križni put Hrvatske vojske i policije uz potporu Glavnog stožera Oružanih snaga Republike Hrvatske ovdje na povijesnom Ksaveru.

Idući od postaje do postaje križnoga puta svaka od njih je veoma potresna i puna poruke za nas. Papa Ivan Pavao II. kaže da čovjek ne može biti neosjetljiv dok ide postajama križnoga puta.

Veliki i potresni trenutak svakako je susret oči u oči Isusove majke Marije i Isusa na križu. Kolikogod bio bolan taj trenutak za njih oboje, bio je to trenutak nade da je Isusovom smrću na križu pobijeđen Sotona – lažac ovoga svijeta i da je otvorena nova stranica ljudske povijesti. O tome je apostol Pavao napisao: „Gdje je, smrti, pobjeda tvoja! Gdje je, smrti, žalac tvoj? Žalac smrti je grijeh, snaga je grijeha Zakon. A hvala Bogu koji nam daje pobjedu po Gospodinu našem Isusu Kristu“.

Uzrok Isusove smrti na križu bio je naš grijeh. O tome je davno proročki progovorio Izaija: „On slabosti naše ponije, naši boli uze na se, a mi ga držasmo udarenim, od Boga pogođenim, poniženim. Za naše grijehе on je proboden, za općine naše satrt. Na njega pade kazna radi našeg mira, njegovom se modricom izliječismo“ (Iz 52, 4-5). Izaija navodi i sudbinu njegovu u društvu: „među zlikovce bi ubrojen, a on grijehе mnogih ponese na sebi i zauze se za zločince“ (Iz 52, 12).

Draga braćo i sestre! U trenutku svoje smrti, Isus nije ostavio svoje učenike u beznađu i praznini. Predao im je u svojoj majci Mariji oslonac vjere i hoda u toj vjeri. Tako, opraštajući se od svoje majke ostavlja nam najbogatiju baštinu koju nam je stekao svojom krvlju i smrću. Predaje nam svoju majku kako bi bila duhovna majka sviju ljudi. Taj događaj sveti Ivan evanđelista ovako opisuje: „Kad Isus opazi majku i blizu nje učenika koga je osobito ljubio, reče svojoj majci: „Ženo, evo ti sina. Zatim reče učeniku: „Evo ti majke“. I evanđelist zapisa: „I uze je učenik k sebi“.

Braćo i sestre! Isusov križ nam govori što je ova zemlja, tko je čovjek, što je svijet i kakva je ljudska povijest. Kolikogod Isusov križ izgledao u našim očima djelo nepravde i nečovječna patnja, on je ipak u svojoj naravi velika utjeha za čovjeka. Naime, ako je Bog ušao u svijet patnje, užasa, bolesti, smrti, prezira i izrugivanja, a ušao je, onda sva ta muka i naša patnja, bolest fizička i duševna imaju smisla. Zato je i rekao Isus: „Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka danomice uzima svoj križ i neka ide za mnom. Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga; a tko izgubi svoj život poradi mene, taj će ga spasiti“ (Lk 9, 23-24). Slijedit nam je, zbog našega duhovnog zdravlja, Isusov put. Drugog puta nema.

Braćo i sestre! Stoga, dok razmišljamo o Isusovom Križnom putu, naviru nam mnoga pitanja: je li kalvarijski Isusov hod bio samo povijesni događaj ili je to trajni proces u kojeg smo svi mi uključeni? Doista, svi smo mi uključeni u taj hod. Zato nas i poziva Isus da svakodnevno uzimamo na sebe svoj križ, te razmišljajući o njegovom križnom putu razumijemo i svoj.

Primjeri se nižu: branitelji postaju marginalizirani i nerijetko laki plijen agresora, generali pred ideološki uvjetovanim sudištima dokazuju svoju nevinost, još mnogi poginuli sinovi ovoga naroda leže u anonimnim rakama bez ikakva znaka pijeteta, nameću nam se etički sustavi koji

nemaju uporište niti u vjeri niti u kulturi ovoga naroda, ucjenjuju nas raznim „pragovima“. Više nije novost da mediji izopačaju stvarnost, siju podjele, a nerazumljivo je sve ovo bez jedne dubinske odanosti nekome. Ustanove koje pripremaju medijske kadrove ne žele vidjeti istinu ovoga naroda, sebe proglašavaju „misijskim“ ustanovama koje će odigrati ulogu dubinske promjene moralno-etičkog sustava ovoga naroda. Ipak, najžalosnije je u svemu tome što među nama nađoše svoje „sluge pokorne“ koji bez obraza i pridržaja surađuju s međunarodnim centrima moćnoga zla. I još to prikazuju kao svoj etički obol demokratizaciji ove zemlje.

Tako: Ana, Kajfa i Pilat nađoše svoja ostvarenja uosobljena u djecu ovoga naroda, a nađoše ogromnu podršku u onima koji ih u Europi izmisliše. Dok vam ovo govorim, zahvalan sam Bogu da još nismo do kraja izgubili pamet i srce. Ipak, dobro je postati svjestan časa u kojemu prestaje svaka pamet i nastupa zloća čovjeka, križni put nacije.

Promatrajući svoj križni put, još smo tješnje povezani s Isusovim križnim putom. Upravo nam on daje snagu. Tu patnju treba izdržati, svjesni da će istina na kraju pobijediti. To očekujemo posebno ovih dana kada se treba donijeti presuda hrvatskim generalima u Hagu. Daj Bože da ta presuda bude u korist istine, pravde, slobode, a to znači ne samo u korist hrvatskih generala nego i na dobro Hrvatske. To je ovih dana veoma teška postaja našega križnoga puta kada trebamo udruženim snagama prihvatiti i ponijeti križ. Na to su nas nedavno pozvali i naši biskupi.

Braćo i sestre! Kao što su naše majke organizirale u vrijeme Domovinskog rata „Bedem ljubavi“, nastupilo je vrijeme da se ujediniamo u molitvi, da kao narod stvorimo ponovno bedem, ovoga puta molitveni i da izađemo iz kriza koje su zahvatile ovu naciju.

Vama je poznato da i ove godine organiziramo hodočašće Hrvatske vojske i policije u Lurd. Tom okolnošću dobili smo prigodno pismo od svetog oca Benedikta XVI. kojeg je poslao preko državnog tajnika kardinala Bertonea. U njemu piše: „Vaš je život ispunjen radošću i dobrotom, ali i sumnjama, trpljenjima i bolima, kao što je to bilo i u obitelji Bernardice Soubirous, gdje je molitva imala bitno mjesto u životu. U trenucima bdijenja, samoće i kušnji, a navlastito u teškim danima (...) pozivam vas da upravite svoj pogled k Mariji, našoj Majci.

To i ja vama želim. Jer, on koji je pobijedio, koji je vaš put i vaša snaga, pobijedio je zlo trpljenje i smrt.

Braćo i sestre! Završavajući ovaj križni put, razmišljajući nad mukom i smrću Isusovom, koji je umro radi nas i radi našega spasenja, razmišljajući nad našim križnim putem, i našim grijesima, stavimo se pod zaštitu Isusove i naše majke. Svima vama: braći svećenicima, predstavnicima Hrvatske vojske i policije, svim vjernicima, posebno onima koji su došli iz daleka od srca zahvaljujem. Neka vas prati križ Kristov i zagovor Majke Božje, Najvernije Odvjetnice Hrvatske. Tako neka bude. *Amen* ■

Propovijed kardinala Josipa Bozanića u Beogradu

Homilija kardinala Josipa Bozanića, zagrebačkoga nadbiskupa i metropolita, potpredsjednika CCEE-a, na zaključnom euharistijskom slavlju godišnjega susreta CCEE-a i KEK-a, katedrala Uznesenja BDM u Beogradu, 20. veljače 2011.

Liturgijska čitanja: Lev 19, 1-2.17-18; 1Kor 3, 16-23; Mt 5, 38-48.

Uzorita gospodo kardinali, preuzvišeni oci nadbiskupi i biskupi, dragi svećenici, redovnici i redovnice, poštovani predstavnici drugih Crkava i crkvenih zajednica, poštovani predstavnici građanskih vlasti, draga braćo i sestre!

1. Pozdravljam sve vas, braćo i sestre u vjери, okupljene u ovoj lijepoj beogradskoj katedrali Blažene Djevice Marije. U prvom redu pozdravljam vašega nadbiskupa metropolita, domaćina ovoga slavlja mons. Stanislava Hočevara, njegov kler dijecezanski i redovnički, časne sestre redovnice i sve Kristove vjernike laike. Drago mi je da je Beogradska nadbiskupija u pripremi na Slavlje 2013. godine, u godini koju obilježava kao godinu dijaloga, domaćin europskog ekumenskog susreta kome je glavna tema: Nacionalni identitet i europske integracije. Srdačno pozdravljam prisutne oce nadbiskupe, biskupe i svećenike, kao i sve goste ovoga Slavlja.

Kada je prije tri godine u Ljubljani, 23. veljače 2008. bio sprovod nadbiskupa Franca Perka, istodobno se u Londonu odvijao godišnji susret Vijeća europskih biskupskih konferencija (CCEE) i Konferencija europskih Crkava (KEK). Zbog londonskoga susreta nisam mogao sudjelovati u sprovodnim obredima za nadbiskupa Perka. Zahvaljujući Providnosti, na završetku ovogodišnjega beogradskoga susreta CCEE-a i KEK-a i na 3. obljetnicu smrti nadbiskupa i prvoga metropolita beogradskoga mons. Perka, mogu danas suslaviti ovo Presveto euharistijsko otajstvo.

Dok zahvaljujemo Gospodinu za susret s članovima Konferencije europskih Crkava, uzdignimo svoje hvale Gospodinu i za svjedočanstvo života nadbiskupa Franca Perka, koji je svim srcem služio istini, bio čovjek snažne vjere te odan Svetom Ocu i Katoličkoj Crkvi. Posebno zahvaljujemo Bogu za njegovo neumorno zalaganje za jedinstvo kršćana. Pamtimo ga kao čovjeka koji je s povjerenjem pristupao svakom čovjeku i bio uvijek spreman na suradnju u nastojanju oko zajedničkog dobra. Još su mi živo u sjećanju njegovi zauzeti interventni na tada zajedničkoj bi-

skupskoj konferenciji ondašnje države. Stoga, u duhu zahvalnosti i velikog pouzdanja, u molitvi želimo danas biti pred Bogom povezani s njim i njegovu plemenitu dušu preporučujemo Ocu ljubavi. Molimo da se ne izgubi išta od njegovih napora, a ono što je živio i činio neka pridone-se dobrobiti njegove Nadbiskupije beogradske i svega svijeta.

2. Slušajući današnja liturgijska čitanja u prvi plan dolaze Božje riječi koje su upućene svakom vjerniku, a to su Riječi poziva na svetost. Božji poziv na svetost iz prvoga čitanja više nam odzvanja kao zapovijed: "Sveti budite! Jer sam svet ja, Gospodin, Bog vaš!" (Lev 19, 2b).

Možda kod nekih ovaj poziv na svetost, savršenost i ljubav izaziva sumnju i malodušnost te se u intimnosti svoga srca pitaju: Zar je moguće da nas Bog poziva, štoviše da nam zapovijeda da budemo sveti i da ljubimo svoje neprijatelje? Odakle mu smjelost da nam upućuje tako uzvišen poziv? Poznaje li On zapravo svu našu krhkost i ograničenost? Nije li Mu poznato i to da se naša dobra volja, naši naponi, naša nastojanja oko dobra i ljubavi nerijetko umaraju i postaju opterećeni protivštinama, prijezirom i omalovažavanjima?

Zaustavljajući ovaj niz propitivanja, potrebno je odmah napomenuti, i kao trajnu spoznaju čuvati u svome srcu, da se Božji poziv na svetost, savršenost i ljubav prema neprijateljima ne temelji na ljudskim sposobnostima, na čovje-

kovim dobrim željama ili naporima, već na Božjoj svetosti, Božjoj savršenosti i Božjoj ljubavi! Izvor svake prave ljubavi jest u Bogu. Sveti Ivan kaže u svojoj poslanici: "Ljubljeni, ljubimo jedni druge jer ljubav je od Boga; i svaki koji ljubi, od Boga je rođen i poznaje Boga" (1 Iv 4, 7), a malo dalje nastavlja: "Mi ljubimo jer on nas prije uzljubi" (1 Iv 4, 19). Možemo se pitati kako i kada nas je to Bog prije uzljubio?

Govoriti o Božjoj ljubavi i njegovoj savršenosti, nemoguće je bez govora o Isusu Kristu. Vrhunac Božje ljubavi očitovao se u Isusu Kristu, koji je u cijelosti ispunio riječi Govora na gori - ljubav prema neprijateljima. Ljubav Božja ima lice, svetost i savršenost Božja ima lice; a to je lice Isusa Krista. U Kristu je ispunjeno ono Izajino proročanstvo o Sluzi Božjem, koji će podmetnuti leđa onima što ga udarahu te pružiti svoj obraz onima što mu bradu čupahu (usp. Iz 50, 6). On upravlja svoj pogled ljubavi i onima koji su ga poput Petra zatajili (usp. Lk 22, 60-62) te ulazi u dijalog spasenja s onima koji su ga poput Pavla progonili (usp. Dj 9, 4-6).

3. Sveti Pavao, čiji smo blagdan obraćenja prošli mjesec proslavili, spoznao je da je progoneći kršćane progonio Krista. On je u sebi nosio duboko iskustvo i uvjerenje da ljubav, koju je poslije nesebično naviještao i svjedočio, nipošto nije plod njegovih zasluga i njegovih napora. Naprotiv, smatrao je sebe jadnim čovjekom, što ispovijeda govoreći o unutarnjoj borbi: "Jadan li sam ja čovjek! Tko će me istrgnuti iz ovoga tijela smrtonosnoga? Hvala Bogu po Isusu Kristu Gospodinu našem!" (Rim 7, 24-25). Pavao je u Isusu Kristu našao odgovor na svoja duboka propitivanja, te je shvatio da logika ljubavi Božje prema svakome čovjeku, pa i neprijatelju, nadilazi logiku ljudskoga mudrovanja.

Draga braćo i sestre, u Isusu Kristu nalazi se odgovor i na naša pitanja o Božjoj smjelosti da nas pozove na svetost, točnije da nam zapovjedi da budemo sveti te ljubimo svoje bližnje i svoje neprijatelje. Naime, kako se izrazio i Drugi vatikanski koncil, Krist je umro i uskrsnuo za sve. Konačni je čovjekov poziv zapravo samo jedan, i to božanski (usp. GS, br. 22, 32). Svi su kršćani pozvani nositi božanski život u sebi, kao što je rekao Ivan Kasijanski: "Svi sveti ljudi imaju Boga u sebi... svi su primatelji Boga" (Ivan Kasijanski, *L'incarnazione di Cristo*, 5, 3-4), na što nas opominju i riječi Svetoga pisma koje smo danas čuli: "Ne znate li? Hram ste Božji i Duh Božji prebiva u vama" (1 Kor 3, 16).

4. Dragi vjernici, svjedoci smo, osobito danas, negativnih posljedica procesa sekularizacije; kako ljudi pokazuju ravnodušnost prema Bogu, a da nisu ni upoznali Isusa Krista, niti uzvišenost

kršćanskoga poziva. To pred nas kršćane stavlja velike zadatke, a prije svega da upoznamo i potom čuvamo svoj kršćanski identitet. Put upoznavanja života po Evanđelju istovjetan je putu upoznavanja Isusa Krista, umrloga i uskrsloga. On je taj koji nas kršćane čini specifičnima i različitima od drugih ljudi. On je taj koji kršćanstvo čini različitim od drugih religija. Kao što kaže Katekizam Katoličke Crkve "kršćanska vjera nije 'religija Knjige'. Kršćanstvo je religija Božje 'Riječi', 'ne neke napisane i nijeme riječi, nego Riječi utjelovljene i žive'" (KKC, 108).

Nova evangelizacija, koju promiču nasljednici sv. Petra ima cilj obnoviti kršćanski identitet. Navještaj Riječi Božje zadaća je svih učenika Isusa Krista, a proizlazi iz njihova krštenja, jer sav je Narod Božji "poslan" (Benedikt XVI., *Verbum Domini*, 94). Budući da i neki od onih koji su kršteni, a nisu otkrili kako je lijepo slijediti Krista, zapravo "imaju potrebu da im se ponovno na uvjerljiv način navijesti Riječ Božja kako bi konkretno mogli iskusiti snagu Evanđelja" (VD, 96). Iz toga proizlazi potreba da se ozbiljno i odgovorno, svatko prema svojem položaju, otvorimo izazovu nove evangelizacije te djelovanjem Duha Svetoga postanemo pronositelji ljepote kršćanskoga poziva među svojim suvremenicima.

5. Otkrivanje i posvješćivanje kršćanskoga identiteta vrlo je dinamičan proces. Potrebno je to, jer bez poznavanja vlastitoga identiteta nema ozbiljnoga dijaloga s drugima i drugačijima. Bez poznavanja vlastitoga identiteta nema ni ozbiljnoga ekumenskoga dijaloga. I na ekumenskome putu ne smijemo se zaustaviti već ići naprijed s vjerom i nadom. Papa Benedikt XVI., na završetku molitvene osmine za jedinstvo kršćana prošli mjesec, rekao je: "Potrebno je pobijediti napasti ravnodušnosti i pesimizma, koje označuju nedostatak pouzdanja u snagu Duha Svetoga". Dužnost nam je nastaviti hod prema jedinstvu "kako bismo bolje upoznali zajedničku teološku, liturgijsku i duhovnu baštinu". Dužnost nam je nastaviti "uzajamno poznavanje, ekumenski odgajati nove naraštaje te, ponajviše, nastaviti obraćenje srca i molitvu". Krist očekuje od nas zajedničko svjedočenje u korist kršćanskih vjernika, u službi mira, pomirenja i opraštanja.

Neka nam slavlje ove Euharistije, spomenčina muke, smrti i uskrsnuća Isusa Krista pomogne da što dublje upoznamo svoj kršćanski identitet te svojim životom svjedočimo neizmjernu i nečuvenu ljubav Božju prema svakom čovjeku, a time pridonesemo izgradnji boljega i pravednijega svijeta u kojemu živimo.

Bog koji nas je pozvao na svetost, neka to u nama i ostvari, po zagovoru Blažene Djevice Marije i svete braće Ćirila i Metoda. Amen! ■

Biskupsko ređenje mons. Mate Uzinića

Euharistijsko slavlje s obredom biskupskoga ređenja mons. Mate Uzinića, novoga dubrovačkog biskupa, započelo je u subotu 19. ožujka veličanstvenom zvonjavom svih dubrovačkih zvona dok se prema dubrovačkoj katedrali Gospe Velike približavala procesija svećenika i redovnika koja je krenula iz Sponze, a iz crkve Sv. Vlaha, dubrovačkoga zaštitnika, pridružili su joj se biskupi s ređenikom. Sve nazočne pozdravio je zadarski nadbiskup Želimir Puljić. Riječi pozdrava uputio je i nadbiskupu Mariju Robertu Cassariju, apostolskom nunciju u RH, koji predstavlja Svetog Oca u našoj sredini, glavnome zareditelju splitsko-makarskom nadbiskupu i metropolitu Marinu Barišiću, kardinalima Josipu Bozaniću, zagrebačkom nadbiskupu, i Vinku Puljiću, vrhbosanskom nadbiskupu, predsjedniku HBK Marinu Srakiću, đakovačko-osječkom nadbiskupu. Uz njih su se na slavlju ređenja okupili hrvatski nadbiskupi i biskupi i gosti iz susjednih zemalja. Na slavlje su pristigli i provincijali, svećenici i redovnici Dubrovačke biskupije i Splitsko-makarske nadbiskupije kao i iz ostalih biskupija republika Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Nazočni su bili i visoki predstavnici vlasti, kulturnih i društvenih institucija Grada, Županije i Republike Hrvatske.

U slavlje je uveo nadbiskup Barišić, pozdravljajući osobito “mons. Želimira Puljića, već godinu dana zadarskog nadbiskupa, kojemu ujedno uime svih biskupa Splitske metropolije zahvaljujem za dugogodišnje vjerno služenje u Dubrovačkoj biskupiji, želeći mu plodno i blagoslovljeno služenje u zadarskoj Crkvi”.

Nadbiskup Barišić u homiliji je, obraćajući se ređeniku, istaknuo: “Dubrovnik te danas svečano prima i radosno otvara vrata grada tvome blagoslovljenome dolasku. Raduje se njegov stoljetni čuvar i trajni nebeski zaštitnik, naš

sveti Vlaho sa svojim svećenicima, redovnicima, redovnicama i vjernim pukom Božjim. Po imenovanju pape Benedikta XVI. u tebi prepoznaju ‘dar kog’ višnji nam Bog je d’o”.

Uz glavnog zareditelja nadbiskupa Barišića, suzareditelji su bili zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić i zadarski nadbiskup Želimir Puljić. U obredu biskupskog ređenja ređenje je zatražio mons. Mirko Maslač, delegat apostolskog upravitelja Želimira Puljića za Dubrovačku biskupiju, koji je pročitao dio bule na latinskom jeziku dok je prijevod na hrvatski pročitao nuncij u Republici Hrvatskoj nadbiskup Mario Roberto Cassari. Nakon danih obećanja mons. Uzinića slijedila je prostracija uz pjevanje litanija. Litanije su pjevali đakoni: fr. Matijas Farkaš, dominikanac, i don Franko Prnjak. Obred je nastavljen polaganjem ruku, molitvom, mazanjem glave, predajom biskupskih simbola i cjelovom mira. Dr. don Petar Palić, predsjednik Organizacijskog odbora za ređenje i koordinator biskupijskih ureda, tumačio je tijek obreda.

Misna čitanja na euharistijskom slavlju čitali su Mateo Batinić iz župe sv. Marije Magdalene iz Mandaljene, s. Katica Dabo, tajnica provincije od Bezgrešnog začeca u Dubrovniku i pročelnica Vijeća za Bogu posvećene osobe u Dubrovačkoj biskupiji, koja je otpjevala psalam, dok je drugo čitanje lokalnim napjevom pjevao Danko Mirošević iz rodne župe hrvatske blaženice Marije Propetoga Isusa iz Blata na Korčuli. Evanđelje je navijestio đakon Franko Prnjak.

U prinosu darova na oltar su doneseni i misnica i kalež, kruh i pogača, grožđe i vino, voda i krstionica, Biblija, kamen, cvijeće. Uime redovništva koje djeluje u Dubrovačkoj biskupiji darove su prinijele s. Meri Muše iz Družbe sestara službenica milosrđa, koja radi s mladima u učeničkom domu Paolu di Rosa u Dubrovniku, s. Dragutina Boras iz Družbe sestara Maloga Isusa, a radi u domu za stare i nemoćne osobe i s. Jelena Krivić iz Družbe kćeri milosrđa koju je utemeljila Marija Propetoga Petković. Neda Sašilo i Leo Bulić prinijeli su dar uime pokreta koji djeluju u Dubrovačkoj biskupiji, a Marko Čotić i Marijana Bašić u narodnim nošnjama uime biskupova rodnog mjesta. Kao predstavnici obitelji dar su donijeli Lucija i Željko Čatić sa svojih troje djece, a mlade su predstavljali Ivana Curić i Dominik Čivljak.

Liturgijsko pjevanje na misi ređenja predvodio je mješoviti katedralni zbor pod ravnanjem Margit Cetinić, a za orguljama je bio Darko Kristović. ■

Propovijed nadbiskupa Marina Barišića

Biskupsko ređenje mons. Mate Uzinića, svetkovina sv. Josipa, Dubrovnik, 19. ožujka 2011.

Liturgijska čitanja: 2 Sam 7, 4-5a. 12-14a. 16; Rim 4, 13. 16-18. 22; Mt 1, 16. 18-21. 24a

1. "Pavao, sluga Krista Isusa, pozvan za apostola, odlučen za evanđelje, (...) o Isusu Kristu, Gospodinu našem, po kome primismo milost i apostolstvo, (...) svima u Rimu (...) milost vam i mir od Boga, Oca našega, i Gospodina Isusa Krista" (usp. Rim 1, 1-7). Vjerujem, dragi don Mate, da su ove riječi svetoga Pavla, kojima se on na početku svoje Poslanice, dolazeći u Rim, predstavlja zajednici vjernika, danas i tvoje riječi. Riječi tvojih osjećaja, tvoga srca. I sam u njima prepoznaješ milosni dar svoga poziva i poslanja. One te na dan tvoga biskupskog ređenja na najbolji način predstavljaju gradu Dubrovniku i svojoj Dubrovačkoj biskupiji.

Dubrovnik te danas svečano prima i radošno otvara vrata grada tvome blagoslovljenome dolasku. Raduje se njegov stoljetni čuvar i trajni nebeski zaštitnik, naš sveti Vlaho sa svojim svećenicima, redovnicima, redovnicama i vjernim pukom Božjim. Po imenovanju pape Benedikta XVI. u tebi prepoznaju dar kog' višnji nam Bog je d'o.

2. "Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju; što je u njoj začeto, doista je od Duha Svetoga" (Mt 1, 20). Tako Anđeo Gospodnji prilazi zbunjenom i preplašenom Josipu. Pozvan je uzeti svoju zaručnicu Mariju i blagoslovljeni plod koji u sebi nosi. No, Josip smišlja planove kako izbjeći pozivu zaručnika i odgovornoj ulozi oca pred drugima. Život nas smrtnika, ali Božjih izabranika, povezan je s nesigurnošću, pitanjima, ali na svoj način uvodi nas i u snove, koji nas otvaraju i vode sve do praga, i preko praga do otajstva, izvora života i svega stvorenoga.

U Svetome pismu dimenzija sna otkriva dublje značenje i nove poglede na život, događaje i cjelokupnu povijest. No, pravi je san onaj kojega budni sanjamo. Opasno je povjerovati snovima koji su rezultat naših želja i očekivanja. Ali, kad riječ Božja uđe u ljudsko srce, budi i osvjetljava u dubini onaj tajanstveni san koji je na razini Božje promisli. Josip je pravedan, a čije je srce čisto, može imati snove otvorene Božjem planu. Onaj koji je utemeljen na "pravednosti vjere", sposoban je povjerovati onomu "koji oživljuje mrtve i zove da bude ono što

nije" (Rim 4, 17). Josipovi snovi dodiruju ona najdublja stvarna i trajna pitanja. Odras su svih naših hrvanja s Gospodinom, slika neizbježne borbe koja zahvaća um i srce, ali i radosnog takozvanog "poraza", kad pored svih naših strahova uspijemo Bogu reći "evo me!". U pozadini Josipovih budnih snova i djelovanja prisutan je isti Duh Sveti po kojemu je utjelovljena Riječ Božja u krilu Marijini i po kojemu je sama Marija Bogu rekla "evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi tvojoj" (Lk 1, 38). Otvoren, ohrabren i prosvijetljen u svojim snovima, Josip "učini kako mu naredi anđeo Gospodnji: uze k sebi svoju zaručnicu Mariju" (usp. Mt 1, 24). Zar u slučaju zaručnika Josipa, dragi don Mate, ne prepoznaješ sebe: iskustvo svoga pristanka?

3. U Josipovu iskustvu sumnji, pitanja i konačnog odgovora u svjetlu vjere i ti si pozvan biti jedan zaručnik. Za onoga koji je pozvan biti vidljivim znakom Dobroga Pastira, možda bi bilo bolje reći da je poput Ivana Krstitelja, prijatelj zaručnika. Međutim, po sakramentu svetoga reda, Dobri Pastir pridružuje nas k sebi, osposobljava nas da djelujemo ne samo u njegovo ime, već po sakramentalnom posvećenju postajemo prisutnost njegove osobe. Premda je samo Krist zaručnik Crkve, po njegovoj prisutnosti u nama, on jedini veliki svećenik i zaručnik poziva nas, svoje biskupe, da vjerno prihvatimo svoju zaručnicu, Crkvu. Na to nas podsjeća u svojoj apostolskoj pobudnici Pastiri stada i uskoro blaženi papa Ivan Pavao II., riječima: „Biskup, djelujući u osobi samoga Krista i u njegovo ime, u Crkvi što mu je povjerena ostaje živim znakom Gospodina Isusa, pastira i zaručnika, učitelja i vrhovnog svećenika Crkve" (Ivan Pavao II., Pastores gregis, 7). Poput Josipa, i ti danas uzimaš k sebi svoju zaručnicu, dubrovačku Crkvu.

Zaručnik je pozvan do kraja života ljubiti i žrtvovati se za svoju zaručnicu. Sam Krist Gospodin dao nam je primjer vjerne zaručničke ljubavi prema svojoj Crkvi. On nije došao da bude služen, već da služi i život svoj dade kao otkupninu za mnoge. Zato, u duhu Kristova poslanja i služenja, apostoli i njihovi nasljednici svoju pastirsku ulogu trebaju vršiti kao amoris officium, služenje u ljubavi. Na vjernu ljubav i služenje podsjeća nas i molitva predslavlja apostola: "Ti, pastiru vječni, ne na-

puštaš svoga stada, već ga po svetim apostolima trajno štitiš i čuvaš; ti i danas upravljaš Crkvom po onim pastirima koji je predvode u ime tvoga Sina (Rimski misal, Predslovlje apostola I).

U svjetlu Kristove ljubavi, biskup u svojoj pastirskoj službi u obiteljskom zajedništvu sa svojim svećenicima, redovnicima, redovnicama i vjernim pukom Božjim, pozvan je biti ne samo vjerni zaručnik, već i dobri otac. Zato je ređenik i pitan: "Hoćeš li se kao dobri otac brinuti za sveti Božji narod, zajedno sa svojim suradnicima u službi, prezbiterima i đakonima, i upravljati ga na put spasenja?" (Rimski pontifikal, Ređenje biskupa). Pozvan je naviještati radosnu vijest Evanđelja te pomoći i odgajati u vjeri svoju braću i sestre, jer kako reče sv. Pavao, ta mi nismo gospodari vaše vjere nego suradnici vaše radosti (2 Kor 1, 24). Biskup je pozvan sa svojim prvim suradnicima – svećenicima, i svim članovima Crkve živjeti i svjedočiti trostruku dimenziju svoje pastirske službe: službu naučavanja i naviještanja Riječi Božje, ali tako da i sam bude slušatelj i učenik Učiteljev; službu posvećivanja – prije svega slavljenjem izvora i vrhunca milosnog života – euharistije, na način da osobno raste u svetosti života; službu upravljanja – koja očituje da je i pastir vođen Duhom Svetim i voljom Božjom.

4. Dragi don Mate, Gospodin ti po sakramentu punine svetoga reda, po polaganju ruku i posvetnoj molitvi povjerava svoje poslanje, koje je prisutno u apostolima i njihovim nasljednicima. Gospodnje je to djelo! Polaganje ruku se događa u tišini. Ljudska riječ zamukne. Ispružena ruka Božja u tišini te prihvaća i štiti da bi se potpuno predao u njegove ruke. Nakon toga slijedi molitva Crkve. Doista, biskupsko je ređenje događaj molitve! "Nijedan čovjek ne može zarediti drugoga čovjeka za službu svećenika ili biskupa". (Benedikt XVI., Homilija, 12. IX. 2009.) Sam Gospodin po gesti polaganja ruku i po riječima molitve zareditelja, snagom Duha Svetoga osposobljava čovjeka za ulogu poslužitelja. Čini ga darom svoje milosti i dionikom svoga svećeništva, kako bi Kristova riječ i djelo spasenja bilo prisutno dovijeka.

U liturgiji ređenja vidljivi znakovi tumače dar neba kog' višnji Bog daruje svojoj Crkvi. O povezanosti molitve i Kristova zahvata u život ređenika, znakovito govori i otvorena knjiga Evanđelja, knjiga Riječi Božje nad glavom izabranika. Evanđelje treba biti prisutno i vidljivo u njegovom životu. Evanđelje nije samo riječ. Sam Krist je evanđelje. Biskup je pozvan postati jedno s Kristom, da Krist živi u njemu. Pozvan

je svoj život suobličiti jedinom i jedincatom svećeniku – Kristu, Gospodinu.

Svi krštenici, a osobito biskup, pozvan je na svetost. Na to ga podsjeća simbol svetosti, mitra koju prima s ovim riječima: Primi mitru i neka u tebi blista sjaj svetosti, te, kad se pojavi Prvak pastira, mogneš primiti neuveli vijenac slave (Rimski pontifikal, Ređenje biskupa). Na učiteljsku i navjestiteljsku službu biskupa, zaručnika Crkve, koja se vrši uvijek u apostolskom zboru zajedno s Petrom – Papom, podsjeća prsten vjerne ljubavi, dok upraviteljsku službu simbolizira biskupski štap, kao znak oslonjenosti na Dobroga Pastira i brige za svakog čovjeka.

5. "Ako me straši biti za vas, tješi me biti s vama. Za vas sam biskup, s vama sam kršćanin" (Sv. Augustin, Govori, 340, 1). Divno je izrazio veličinu dara i odgovornosti svoje pastirske službe, sveti biskup Augustin. Dragi biskupe Mate, mi tvoja starija braća koja te danas radosno primamo u biskupski zbor, priznat ćemo da se svi mi trajno prepoznamo u ovim Augustinovim riječima među svojom braćom i sestrama: Za vas sam biskup, s vama sam kršćanin.

Razmišljajući o svome pozivu u pozivu, prepoznao si ove Augustinove riječi u svome biskupskom geslu: Od ljudi za ljude (Heb 5, 1). Citat je to iz Poslanice Hebrejima gdje se govori o Kristovu svećeništvu. Tvoje geslo izražava dvostruku povezanost: s bližnjima i s Gospodinom. Od ljudi – za ljude u odnosu prema Gospodinu.

Draga braćo svećenici, redovnici, redovnice, vjerni puče Božji! Uz događaj ređenja vašega novoga biskupa Mate, pozvani smo obnoviti svoja krsna, ženidbena, redovnička, svećenička, pa i biskupska obećanja vjernosti Bogu i ljubavi prema čovjeku. Biskupsko geslo „Od ljudi za ljude“ zahvaća sve naše osobne pozive i poslanja. Pozivam tebe, Crkvo dubrovačka, osobito vas, braćo svećenici, da u novosti dara svoga pastira, zajedno s njime budete radosni navjestitelji i svjedoci nade utemeljene u Kristu raspetom i uskrsлом, kako bi ova nada našla put do uma i srca svih ljudi.

6. Pred svima nama su izazovi i pozivi za novu evangelizaciju. Evangelizacija kulture i inkulturacija evanđelja odrednice su novog navještaja Radosne vijesti. Jer, kako reče papa Pavao VI.: "Vjera koja ne postaje kulturom, nije vjera koja je potpuno prihvaćena, posve mišljena, vjerno življena". Poštovani biskupe, ulaziš

u grad duge tradicije i bogate kulture, rođene iz kršćanskih korijena. Dubrovnik je otvoren i spreman razumjeti poticaje duha i čuti jezik evanđelja u svim generacijama i na svim razinama kulturnog i društvenog života. Uza sve izazove, poteškoće i zbunjenosti koje osjećamo, raduje nas što mlade generacije, nalaze život i otkrivaju svoju budućnost u nadi Krista, raspetoga i uskrsnuloga. Samo od Boga dolazi istinska revolucija srca i prava preobrazba čovjeka, društva i svijeta. Dubrovniče, uz bogatu kulturnu i duhovnu ponudu tolikim jezicima i kulturama, svjedoči i obogati sve koji ti dođu u pohode ovom radosnom nadom Evanđelja.

Neka, brate, u duhu tvoga biskupskog gesla „Od ljudi za ljude“ budu uvijek uvaženi siromasi, bolesni, osamljeni, napušteni, poniženi te u svome biskupu prepoznaju oca, brata i prijatelja svi oni koji se, poput onog bolesnika u Jeruzalemu, potuže Isusu: nema čovjeka! (usp. Iv 5, 1-9). Neka tvoje geslo bude znak ohrabrenja i poruka svima nama u Crkvi i hrvatskom društvu: ima čovjeka! Krist je postao čovjekom da bismo mi postali ljudima. Ima čovjeka, jer ima kršćana! Ima čovjeka, jer ima ljudi dobre volje! Geslo „Od ljudi za ljude“ trajni je poziv i cjelovit program čovjeka i ljudskosti. Budi biskup, svojim svećenicima i vjernicima dobri pastir,

vjerni zaručnik, brižni otac i iskreni prijatelj. Budi čovjek Božji!

Neka tvoje biskupsko ređenje u domu Marijina Uznesenja bude blagoslov Gradu i Dubrovačkoj biskupiji, ovome najjužnijem dijelu Lijepe naše koja je pod zaštitom svetoga Josipa. Na njegovu svetkovinu i ti si pozvan uzeti Mariju, ali za svoju majku. Krist – veliki svećenik, Majci Mariji pod križem je povjerio ljubljenoga učenika, sve nas, a osobito svoje apostole. “I od toga časa uze je učenik k sebi” (Iv 19, 27), govori Evanđelje za učenika apostolskog zbora čiji su nasljednici biskupi.

A ti, naš sveti Vlaho, koji si kao vjeran zaručnik položio život za Crkvu u Miri, budi uza svoga brata biskupa Matu, da bude vjeran zaručnik dubrovačkoj Crkvi. Za njega danas upućuju molitve vjernici ove Crkve i Splitsko-makarske nadbiskupije, kao i ponosni Poljičani, zajedno s ocem, majkom i braćom da njegovo služenje bude na slavu Božju i na spasenje ljudi. Daj da zajedno s tobom, sveti Vlaho, čuva i predvodi Grad i Crkvu ususret jedinom zaručniku i biskupu – Bogočovjeku – Kristu Gospodinu. Amen. ■

*Splitsko-makarski nadbiskup metropolit
Marin Barišić*

Biskupsko ređenje mons. Tome Vukšića, prvog vojnog ordinarija u BiH

U subotu 2. travnja mostarskoj katedrali Marije Majke Crkve mons. Tomo Vukšić zaređen je za biskupa, prvog vojnog ordinarija u Bosni i Hercegovini. Svečano misno slavlje predvodio je glavni zareditelj kardinal Vinko Puljić u zajedništvu sa suzarediteljima mons. dr. Ratkom Perićem i mons. dr. Franjom Komaricom, te s još 25 (nad)biskupa iz Hrvatske, Srbije, Crne Gore, Makedonije i Austrije među kojima su bila i tri apostolska nuncija: mons. Alessandro D'Errico, apostolski nuncij u BiH, mons. Mario Roberto Cassari, apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj i mons. Petar Rajič, apostolski nuncij u Kuvajtu. Uz vojne ordinarije iz Hrvatske mons. Jurja Jezerinca i Austrije, misu su suslavili generalni vikar vojnoga ordinarijata u Slovačkoj, delegat vojnoga biskupa iz Njemačke, te vojni vikar iz Slovenije i više od 250 svećenika iz Bosne i Hercegovine, Hrvatske, Crne Gore i drugih zemalja. Među svećenicima suslaviteljima bio je i veći broj provincijalnih poglavara i poglavarica te profesori Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Sarajevu, bogoslovi Vrhbosanskog bogoslovnog sjemeništa u Sarajevu predvođeni svojim poglavarima, sjemeništarci, članovi obitelji novoga biskupa, i drugi vjernici.

Deseteročlanu delegaciju Srpske pravoslavne crkve predvodio je pravoslavni episkop Grigorije Durić, episkop zahumsko-hercegovački. Nazočni su bili i predstavnici Islamske zajednice na čelu s Ismailom ef. Smajlovićem, vojnim muftijom u BiH, i delegatom Nazifom ef. Garibom, mostarskim muftijom.

U ime Ministarstva obrane na misi i obredu

ređenja sudjelovala je Marina Pendeš, zamjenica ministra obrane, a nazočio je i Muhamed Smajić, tajnik Ministarstva. Iz Oružanih snaga Bosne i Hercegovine sudjelovalo je oko pedeset časnika i stotinu pedeset vojnika. Iz Ureda katoličkog vojnog dušobrižništva na misi je sudjelovao mons. Tomo Knežević, ravnatelj Ureda katoličkog dušobrižništva Ministarstva obrane BiH, i devet vojnih kapelana, a sudjelovali su i djelatnici Ureda. Na ređenju su bili i predstavnici različitih razina civilnih vlasti u Bosni i Hercegovini.

Nakon svečane procesije, pozdrav nazočnima uputio je mons. Perić podsjetivši da je u malo više od godinu dana ovo drugo biskupsko ređenje u mostarskoj katedrali Marije Crkve.

Nakon toga apostolski nuncij u BiH nadbiskup Alessandro D'Errico pročitao je na latinskom jeziku apostolsko pismo "Magni aestimamus" pape Benedikta XVI. o uspostavi Vojnog ordinarijata u Bosni i Hercegovini te pokazao Apostolsko pismo metropolitu Puljiću i svima prisutnima. U pismu papa Benedikt XVI., između ostalog, mons. Vukšiću piše povjeravajući mu službu pastira Vojnog ordinarijata: „Tako nam se ti, ljubljene sine, koji si u Mostarsko-duvanjskoj biskupiji pohvalno radio pokazujući darove duha i uma i vještinu postupaka, činiš posve dostojnim i prikladnim da vršiš ovu službu“.

Prvo čitanje iz Knjige proroka Izaije (2, 1-5) pročitao je brigadni general Ivica Jerkić, a drugo čitanje iz poslanice Efežanima (2, 13-22) general bojnik Anto Jeleč dok je Evandjelje otpjevao đakon vlč. Ivan Rako.

Nakon navještenog Evandjelja, dvojica prezbitera pratitelja mons. Ivan Vukšić i fra Rade Vukšić dopratili su mons. Vukšića do oltara. Nakon što je fra Rade priopćio kardinalu Puljiću da „Sveta Majka Crkva katolička ište da prezbitera Tomu zaredi za odgovornu službu biskupstva“, nuncij D'Errico je pročitao na latinskom jeziku Apostolski nalog te pokazao Bulu metropolitu Puljiću i svima nazočnima.

Poslije homilije uslijedio je čin biskupskog ređenja. Na početku je mons. Vukšić obećao sve do smrti vršiti službu što mu je od apostola povjerena, vjerno i ustrajno propovijedati Kristovo evanđelje, čuvati čistim i cjelovitim poklad vjere, graditi i trajno ostati u Kristovoj Crkvi i u jedinstvu sa zborom biskupa pod vlašću nasljednika blaženog Petra apostola, biti poslušan Svetom Ocu, brinuti za sveti Božji narod te biti ljubazan i milosrdan prema siromasima i tuđincima i prema svima koji oskudijevaju. Dok je ređenik Tomo ležao prostrt na tlu pred oltarom, biskupi, svećenici, redovnici, redovnice i sav puk pjevali su Litanije svih svetih, pod vodstvom đakona Ivana Marčića. Središnji čin ređenja bilo je polaganje ruku glavnog zaređitelja kardinala Puljića na glavu ređenika Tome što su potom učinili i suzaređitelji biskupi Perić i Komarica kao i svi nazočni biskupi. Tijekom molitve ređenja nad glavom ređenika držan je otvoreni evanđelistar. Potom je kardinal Puljić pomazao glavu ređenika Tome svetom krizmom te mu predao evanđelistar i na ruku stavio biskupski prsten, a na glavu solideo i mitru i predao mu pastirski štap kao znamenja biskupstva. Na kraju obreda ređenja biskup Vukšić je udijelio blagoslov okupljenima unutar i ispred katedrale, te izmijenio poljubac mira sa svim nazočnim biskupima.

Na kraju mise čestitku biskupu Vukšiću uputio je u ime članova Biskupske konferencije BiH njezin predsjednik biskup Komarica. Izrazio mu je želju za što plodniju suradnju s biskupima BiH te tijesnu suradnju s najbližim suradnicima, s predstavnicima Srpske Pravoslavne Crkve i Islamske zajednice u Oružanim snagama BiH kao i sa svim mjerodavnim strukturama vlasti u Bosni i Hercegovini.

Čestitku vojnom biskupu Vukšiću uputio je i ravnatelj Knežević. „Vojnom ordinarijatu u Bosni i Hercegovini ostavljamo uređeno katoličko dušobrižništvo sa svim potrebnim pretpostavkama to jest s uređenim središnjim uredom i osam vojnih kapelana na devet kapelanskih mjesta, a koje se uz Kancelariju pravoslavnog dušobrižništva i Ured vojnog muftije kao dijela jedinstvene Vjerske službe Ministarstva obrane BiH, temelji na istim zakonskim pravima i obvezama. Biskupima i svakoj pojedinoj biskupiji ostavljamo dušobrižničku skrb za redarstvenike svih ustrojbenih razina: državnoj, entitetskoj i županijskoj te za pritvorenike i zatvorenike na istim razinama, a za koje je do sada skrbio naš Ured katoličkog dušobrižništva Ministarstva obrane BiH“, kazao je ravnatelj Knežević. Kao konkretni znak dobrodošlice Hrvata-katolika pripadnika Oružanih snaga BiH biskupski štap mons. Vukšiću predao je brigadni kapelan Oružanih snaga BiH fra Marko Oršolić.

U svom obraćanju biskup Vukšić je zaželio da sve bude na Božju slavu, u službi dobra svih ljudi i na duhovnu korist vjernika. Izrazio je želju da euharistijsko slavlje i obred ređenja budu dokaz zajedničke vjernosti Katoličkoj crkvi i znak njezina jedinstva i trajne povezanosti sa Svetim Ocem kao i jedinstva pokrajinske Crkve u Bosni i Hercegovini te jedinstva s Crkvom među Hrvatima i s Crkvom u svim zemljama odakle su biskupi došli.

Tomo Vukšić rođen je 9. siječnja 1954. u Studencima kod Ljubuškog, od roditelja, sada već pokojnih, Ivana i Mare, r. Petković. Roditelji su imali još jednoga sina i dvije kćeri. Završivši osnovnu školu u Studencima (1961.-1965.) i Ljubuškom (1965.-1969.), pohađao je gimnaziju u Zagrebu (1969.-1973.) i položio ispit zrelosti. Filozofsko-teološki studij završio je u Sarajevu (1973.-1980.) s prekidom vojne obveze u Subotici i Zrenjaninu (1977.-1978.).

Zaređen je za svećenika Mostarsko-duvanjske biskupije u Studencima 29. lipnja 1980. Bio je župni vikar u katedrali u Mostaru (1980.-1982.). Zatim, kao stipendista Propaganda Fide, postigao je magisterij (teologija-patologija) na Papinskom orijentalnom institutu u Rimu (1984.) te iz kanonskoga prava na Papinskom sveučilištu Urbaniana (1986.). Od 1986. do 1988. vršio je službu tajnika Biskupije i biskupa Pavla Žanića. Poslije toga bio je pitomac Papinskog hrvatskog zavoda sv. Jeronima u Rimu (1988.-1991.), i ponovno student na Papinskom orijentalnom institutu, gdje je postigao doktorat (1991.) s naslovom: „Međusobni odnosi katolika i pravoslavaca u Bosni i Hercegovini od 1878. do 1903. Povijesno teološki prikaz“.

Vrativši se u domovinu, bio je pročelnik Teološkog instituta u Mostaru (1991.-1994.), predavač na Teološkom institutu u Dubrovniku (1992.-1997.), vicerektor Bogoslovije u Sarajevu (1993.-1998.), sudski vikar u Mostarsko-duvanjskoj biskupiji (1993.-2009.), ravnatelj Katoličke tiskovne agencije Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine (1998.-2005.), član Mješovitog povjerenstva za primjenu Temelnog ugovora između Svete Stolice i Bosne i Hercegovine, predavač na postdiplomskom studiju na KBF-u Zagrebu od 2005. U času imenovanja bio je generalni vikar Mostarsko-duvanjske biskupije (od 2009.) te profesor patologije i ekumenske teologije na Bogoslovnom fakultetu u Sarajevu i Teološkom institutu u Mostaru (od 1991.). Autor je brojnih publikacija iz teologije, kanonskoga prava, povijesti Crkve, suvremenih pitanja. Objavio je više knjiga. Bibliografija znanstvenih članaka i popularnih osvrti i napisao novoga biskupa, vojnog ordinarija, broji više od 750 naslova u raznim zbornicima, časopisima i novinama. ■

Propovijed glavnog zareditelja kardinala Vinka Puljića

Na današnji dan prije šest godina preminuo je sluga Božji Ivan Pavao II. koji će uskoro biti proglašen blaženim. Danas se događa biskupsko ređenje mons. Tome Vukšića, koji je u svoje geslo uzeo riječ današnjeg evanđelja koje smo upravo čuli: "Mir vam svoj dajem". Blage uspomene papa Ivan Pavao II. u Sarajevu 13. travnja 1997. godine je o tome ovako rekao: Mir koji Krist dariva svojim učenicima nije mir što pobjednici nameću pobijeđenima, jaki slabijima. Taj mir ne nalazi svoje opravdanje u sili oružja. On se, naprotiv, rađa iz ljubavi. Rađa se iz Božje ljubavi prema čovjeku i čovjekove ljubavi prema čovjeku".

U tom duhu u ovom misnom slavlju biskupskog ređenja mons. Vukšića, od srca pozdravljam apostolskog nuncija u BiH mons. Alessandra D'Errica, koji je u imenovanju prvog vojnog ordinarija u BiH uložio puno diplomatskoga umijeća, a još više ljubavi prema Crkvi u ovoj zemlji kao i miru u njoj. Pozdravljam domaćina ovog slavlja mons. dr. Ratka Perića, te čestitam ovoj mjesnoj Crkvi da i u ovoj godini doživljavamo u ovoj katedrali, majci svih hercegovačkih crkava još jedno biskupsko ređenje. Pozdravljam, također, predsjednika BK BiH mons. dr. Franju Komaricu, banjalučkog biskupa kao i njegovog pomoćnog biskupa mons. dr. Marka Semrena. Također pozdravljam pomoćnog vrhbosanskog biskupa mons. dr. Peru Sudara.

Pozdravljam sve nadbiskupe i biskupe Hrvatske biskupske konferencije, na čelu s predsjednikom BK mons. dr. Marinom Srakićem, đakovačko-osječkim nadbiskupom, koji svojom prisutnošću jamče bratsko zajedništvo u vjeri u hrvatskom biću. Ovdje želim posebno spomenuti velikog prijatelja naše Crkve u BiH apostolskog nuncija u RH mons. Maria Roberta Cassarija. Pozdravljam sve ostale goste nadbiskupe i biskupe sudionike ovog slavlja. Sve vas braćo misnici, te redovnici i redovnice.

Neka posebno bude spomenuto ustrojstvo vojnog dušobrižništva koje je do sada uspješno užlijebio i vodio mons. Tomo Knežević, zajedno sa svim vojnim kapelanima, koji se ovog trenutka stavljaju na raspolaganje i vodstvo novoimenovanom i uskoro zaređenom vojnom ordinariju. Želim pozdraviti sve vojne strukture: sve časnike i dočasnike, kao i predstavnike vojske i Ministarstva obrane BiH.

Želim ovdje pozdraviti obitelj našeg ređenika, svu rodbinu i župljane župe Studenci. Uz čestitku, izražavam svoju radost zajedno s vama doživjeti ovaj dan ređenja vašeg brata, rođaka i župljanina.

Bratski pozdrav i svim profesorima s kojima je današnji ređenik tolike godine dijelio „tego bu dana“ bilo to zgodno ili nezgodno. Upućujem pozdrave svim studentima i bogoslovima koji su došli svojom nazočnošću izraziti zahvalnost i molitvom podržati svojeg, nekoć odgojitelja i profesora, a danas poslanog vršiti novu službu.

Sve vas ovdje nazočne u katedrali, kao i pred katedralom iskreno pozdravljam i izražavam radost zajedništva u ovom slavlju. Iskreni pozdravi i onima koji nas prate preko elektroničkih medija, te tako zajedno s nama sudjeluju u ovom slavlju. Svim ljudima dobre volje iskren pozdrav, te radosna potpora u ostvarenju ovog gesla Isusovih riječi: usvojiti Kristov mir tako potreban ljudskim srcima i ljudskim dušama, našim obiteljima, hrvatskom narodu i svim narodima s kojima dijelimo ovu našu grud i ovo podneblje.

Dragi ređeniče, na poseban način pozdravljam Tebe i u ime nazočnih biskupa izričem ti dobrodošlicu u zbor nasljednika apostola. Zato smo svi ovdje nazočni da bismo ti izrazili bratsku kolegijalnost biskupskog reda i službe. To svjedoči i zajedništvo nazočnog prezbiterija, koji izražava radost da je između njih iznikao onaj kojega je sveti otac Benedikt XVI. imenovao novim biskupom te mu odmah podjeljuje službu vojnog ordinarija.

Prva je to i nova služba u našem episkopatu Biskupske konferencije BiH i u ovoj zemlji Bosni i Hercegovini. Tvoje geslo živo govori o službi i ulozi poslanja: u ime Kristovo i u Kristovom duhu biti graditelj mira, a to je vojna služba u ovoj zemlji. Vojno dušobrižništvo je posebna služba ne samo za časnike, dočasnike i vojnike kao i djelatnike Ministarstva obrane, nego i za sve njihove obitelji. I svi su oni uključeni u zajednicu graditelja mira.

Danas, ovim ređenjem, poput Izaije proroka uzlaziš na Goru Gospodnju primiti puninu Duha Svetoga, ulaziš u Dom Jakovljevi preuzeti trostruku biskupsku službu: vođenja, posvećivanja i naučavanja vjere i morala. To ćeš sve činiti pod geslom kojeg si izabrao. Sveti Pavao poručuje zajednici u Efezu: On je Mir naš, on koji neprijateljstvo razori u svome tijelu. Tog Duha primaš da po njemu i drugi u jednom Duhu imamo pristup Ocu.

Vršit ćeš svoje poslanje u ovoj zemlji kojoj nametnuše mir, ali ne pravedni nego ostadoše tolike nepravde ozakonjene. Posebno ozakoniše „etničko čišćenje“, pred kojim izrazom se zgražam, jer to pokazuje da je narod nešto prljavo te ga treba izbaciti kao nečist. Dajući potporu jačemu opteretiše mogućnost i pravo povratka. Također, ovosvjetski mir kojeg živimo, neprestano

živimo u strahu za svoj identitet i jednakopravnost na svim prostorima ove zemlje Bosne i Hercegovine na kojima se prostire jurisdikcija našeg biskupskog djelovanja, a sada i Tvoja kao vojnog ordinarija. U tu zemlju i ljude valja ugraditi Ljubav koja je sama graditeljica Mira. Krist – koji je naš Mir, obećao je poslati svoga Duha, danas ga polaganjem ruku daje i Tebi. On će dozivati u srca i pamet što nam je činiti kako bi ispunili volju Očevu.

Neka mi bude slobodno progovoriti riječima blagopokojnog pape Ivana Pavla II. koji je progovorio nama biskupima u Sarajevu 13. travnja 1997. i poručio: „Božja Providnost vas je izabrala da pasete narod Božji i postavila vas je za uzore stada (usp. 1 Pt 5, 2-3). Svojom službom, i u zajedništvu s Petrovim nasljednikom, ovjekovječujete djelo Krista, vječnog pastira duša, koji uči sve narode i darom sakramenata posvećuje one koji s vjerom primaju njegovu riječ.

Casna braćo, budite revni u očuvanju zajedništva s biskupima cijelog svijeta, počevši od biskupa s ovog područja, to navlastito s biskupima iz Hrvatske. Budite postojani u uzajamnoj ljubavi, u otvorenom i srdačnom dijalogu, međusobnoj pomoći. Neka ljubav koja vlada među vama bude primjer svećenicima koji vam pomažu, vjericima koji na vas gledaju kao na prosvijetljene vođe, i svim ljudima dobre volje koji nerijetko u vašim riječima i u vama kao biskupu traže poticaj za izgradnju društva koje će biti uistinu nadahnuće na vrijednostima mira, sloge i pravde...

Pozvani ste biti nositelji nove kulture koja, izvirući iz nepresušnog vrela Evandjelja, propovijeda poštivanje svih bez izuzetka, zaziva međusob-

no praštanje krivnji kao pretpostavku za preporod uljuđenog življenja, bori se oružjem ljubavi kako bi sve više do izražaja dolazila želja za suradnjom na promaknuću zajedničkog općeg dobra.

Nadalje nas papa poziva na dizanje proročkog glasa te ukazivanje na nasilja, raskrinkavanje nepravde, zlo nazivati pravim imenom i svim zakonitim sredstvima braniti povjerene nam zajednice.

Dragi rečeniče, današnjim danom ulaziš u ovo i ovakvo ozračje djelovanja i poslanja ove krajevine Crkve. Ipak će Tvoja služba biti „pionirska“, jer si u toj službi prvi kao vojni ordinarij. Mi biskupi BiH, radosni smo zbog pojačanja u zajedništvu. Stoga, u ime biskupa, želim zajamčiti našu bratsku suradnju, kao i očekivanja za otvorenost na suradnju, kako si to do sada uvijek pokazivao, na čemu ti iskreno zahvaljujem.

Ova državna struktura koja je još opterećena brojnim nejednakopravnostima, učit će što znači duhovna skrb njenih građana u vojnoj službi. Tvoje poslanje pomoći će i drugima uspostaviti jednako ustrojstvo duhovne skrbi za svoje vjernike. To će biti jedna snažna poruka i za sve strukture vlasti da se napokon prihvati ugrađivanje u javnost moralnih načela i duhovnih dobra za čovjeka. Nema pravog općeg dobra, a to bi morao biti istinski cilj svake politike, bez moralnog i duhovnog dobra svakog čovjeka. Iz svih ovih stvarnih i izvikanih kriza nema izlaza bez moralne i duhovne utemeljenosti društva. Zato se živo nadamo da je pred nama istinska obnova čovjeka i društva. Liječenje ratnih rana i moralne urušenosti je zadatak svih struktura, a na osobit način svih onih koji se izjašnjavaju kao vjernici, koji s Bogom računaju. ■

<p>Uprava Vojne biskupije Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj</p> <p>Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 (centrala) tel: +385 1 4670 659 (centrala) faks: +385 1 4670 662 www.vojni-ordinarijat.hr uprava@vojni-ordinarijat.hr vojni.ordinarijat@morh.hr</p> <p>Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij</p> <p>O. Jakov Mamić, generalni vikar tel: +385 1 3784 489</p> <p>Don Josip Stanić, biskupski vikar za pastoral tel: +385 1 4670 660</p> <p>Robert Stipetić, kancelar tel: +385 1 4670 660 robert.stipetic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Dragan Logarušić, ekonom tel: +385 1 4568 572 mob: +385 99 5793 911 dragan.logarusic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>S. M. Gordana Miškić, tajnica Vojnog ordinarijata tel: +385 1 3784 389 gordana.miskic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Marinko Nikolić, osobni tajnik vojnog ordinarija tel: +385 1 4568 587 marinko.nikolic@vojni-ordinarijat.hr</p>	<p>Odjel za potporu Vojnom ordinarijatu (MORH)</p> <p>Vojni ordinarijat u RH Odjel za potporu Vojnom ordinarijatu Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 faks: +385 1 4670 662</p> <p>Bojnik Petar Klarić, načelnik Odjela tel: +385 1 4670 657 petar.klaric@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Vladimir Krpan, osobni tajnik generalnog vikara tel: +385 1 4568 580 vladimir.krpan@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Ivanka Crnjac, viši stručni savjetnik za organizaciju tel: +385 1 4568 577</p> <p>Mladen Čobanović, stručni savjetnik - arhivar tel: +385 1 4568 570</p> <p>Marija Vukovojac, stručni savjetnik tel: +385 1 4670 660</p>	<p>Odjel za suradnju s Vojnim ordinarijatom (MUP)</p> <p>Policijska akademija Avenija Gojka Šuška 1 HR -10 000 Zagreb tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525) faks: +385 1 2391 496 (specijal 26 496)</p> <p>Josip Zagorščak, načelnik Odjela tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525) jzagorscak@mup.hr</p> <p>Mato Topić, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 527 (specijal 26 527) mob: 091 4554 649 (specijal 82 649) mtopic@mup.hr</p> <p>Mario Dokmanić, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 523 (specijal 26 523)</p> <p>Branko Šarkanj, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 528 (specijal 26 528) mob: (specijal 82 958) dsarkanj@mup.hr</p> <p>Darko Šantek, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 529 (specijal 26 529) mob: 091/4565 464 (specijal 82 644) dsantek@mup.hr</p> <p>Sanja Vrkljan Horvat, administrativna tajnica tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525)</p>
--	--	---

ZAŠTITNIK KAPELANIJE	POSTROJBA	KONTAKT UREDA	KAPELAN	POMOĆNIK KAPELANA
„Gospa Snježna“ 5. kolovoz	MORH I GSOSRH Stanićeva 4 Zagreb	tel: 01/456-8080 faks: 01/456-7986	o. Ante Vukoja anto.vukoja@morh.hr mob: 098/484-025 tel: 01/486-1345	npr Srećko Žmalec srecko.zmalec@morh.hr mob: 091/7635-866
„Bl. Alojzije Stepinac“ 10. veljače	Zapovjedništvo HKoV Karlovac	tel: 047/626-525 (536) faks: 047/626-456	vlč. Andrija Markač, dekan Karlovac mob: 098/213-393	stn Dražen Čulig drazen.culig@morh.hr mob: 091/8811-862
„Sv. Leopold Mandić“ 12. svibnja	Zapovjedništvo ZOD „FKF“ Osijek	tel: 031/236-623 faks: 031/236-841	o. Ante Mihaljević, dekan Osijek ante.mihaljevic@morh.hr mob: 098/269-599	sk Darko Boban mob: 091/799-1789 darko.boban@morh.hr
„Gospa Velikog hrvatskog krsnog zavjeta“ 11. rujna	2. motorizirana bojna „Pauci“ vojarna „Kralj Zvonimir“ Knin	tel: 022/617-841	voj Marko Buzuk marko.buzuk@morh.hr 091/533-8266	
„Sv. Martin Tourski“ 11. studenoga	BSD Delnice	tel: 051/652-806 faks: 051/652-940	p. Mirko Vukoja mob: 099/6226-236	stn Anton Zic anton.zic@morh.hr 098/917-0427
„Sv. Petar i Pavao“ 29. lipnja	Zapovjedništvo HRZ I ZPO Zagreb	tel: 01/6228-862 faks: 01/6228-484	o. Viktor Grbeša 098/9737-473	voj Lorenz Tomkić mob: 098/946-7773
„Sv. Nikola Biskup“ 6. prosinca	Zapovjedništvo HRM Split	tel: 021/354-913 faks: 021/354-323	don Branimir Projić branimir.projic@morh.hr mob: 098/510-737	ds Manda Sartori Mob: 099/5965-957
„Sv. Antun Padovanski“ 13. lipnja	Pomorska baza Split Split	tel: 021/354-160 (650) faks: 021/354-650	o. Jozo Mravak mob: 091/579-4868	sk Darijo Rajčić mob: 098/744-330
„Sv. Petar i Pavao, apostoli“ 29. lipnja	Dom Glavnog stožera Zagreb	tel: 01/6631-299 faks: 01/6631-397	o. Ivan Magdić mob: 091/8870-374	prč Damir Sedlar mob: 091/943-0134
„Sv. Ilija Prorok“ 20. srpnja	VOB Ogulin	tel: 047/627-483 faks: 047/627-483	fra. Marijan Jelušić mob: 098/245-294	Nenad Veriga mob: 098/906-0816 mob: 091/908-3417
„Kraljica svete Krunice“ i „Sv. Ivan Kapistran“ 7. listopada	Logistička pukovnija Petrinja	tel: 044/562-350 (345) faks: 044/562-346	don Milenko Majić mmajic@morh.hr mob: 098/924-1483	Mario Barišić tel: 044/562-345
„Uzvišenje svetog Križa“ 14. rujna	GOMB Vinkovci	tel: 032/348-460 faks: 032/348-460	vlč. Alojz Kovacek alojz.kovacek@morh.hr mob: 091/251-0821	npr Adam Dakić adam.dacic@morh.hr mob: 091/725-8290
„Sv. Franjo Asiški“ 4. listopada	Gardijska motorizirana brigada Knin	tel: 022/617-810 faks: 022/617-722		sžn Borislav Lapenda mob: 091/172-8512
„Sv. Anđeli čuvari“ 2. listopada	1. motorizirana bojna „Vukovi“ voj. „Eugen Kvaternik“ Gospić			
„Bl. Ivan Merz“ 10. svibnja	Inženjerska pukovnija Karlovac	tel: 047/626-781 faks: 047/626-622	p. Vladislav Mandura vladislav.mandura@morh.hr mob: 091/586-3400	ds Daniel Radinović 098/186-3426 tel: 047/626-621
„Sv. Bartolomej i sv. Petar Apostol“ 24. kolovoza	SBO poligon „Eugen Kvaternik“ Slunj	Tel: 047/626-824 faks: 047/626-846		stn Jurica Hecimović jurica.hecimovic@gs.t-com.hr mob: 098/980-7134
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	Počasnno-zaštitna bojna Zagreb	tel: 01/4566-344 (367) faks: 01/4566-368	o. Zdravko Barić mob: 091/576-2764	stn Dolores Rečić-Vragović drecic@morh.hr mob: 091/5570-112
	HVU „Petar Zrinski“ Zagreb	tel: 01/3786-004 (272) faks: 01/3784-657	p. Zoran Vujčić 098/337-162	prč Marijan Puljiž mob: 098/903-9305

„Sv. Gabrijel Arkandeo“ 29. rujna	93. zrakoplovna baza Zadar	tel: 023/358-209 (239) faks: 023/358-209	o. Ivo Topalović, dekan Split mob: 098/423-533	npr Vinka Rogić vinka.rogic@morh.hr mob: 098/532-045
„Sv. Ivan Krstitelj“ 24. lipnja	SzOIDL Požega	tel/faks: 034/245-117	vlč. Željko Volarić mob: 098/340-798	stn Antun Mandić amandic@morh.hr mob: 091/786-1333
„Sv. Obitelji“ 28. prosinca	ZZP Velika Buna	tel/faks: 01/2025-802	vlč. Slavko Rajić slavko.rajic@morh.hr mob: 098/1632-359	prč Gordana Slukan mob: 091/530-7819
„Sv. Nikola Tavelić“ 14. studenog	Središnjica EI Zagreb	tel: 01/6631-422	vlč. Željko Savić mob: 098/197-5987	npr Ranko Vrban mob: 098/969-6794
„Sv. Sebastijan“ 20. siječnja	Pješacka pukovnija vojarna „Dračice“ Đakovo	tel: 031/839-166 faks: 031/839-329	p. Drago Majić mob: 098/186-6901	
„Majka Božja Kamenitih vrata“ 31. svibnja	MUP PU zagrebačka Petrijnska 20 10 000 Zagreb	tel: 01/4563 295 (293) faks: 01/4566 699	vlč. David Klarić dklariac@mup.hr 099/245-9276 (spec. 25 295)	Mišo Josipović mob: 099/229-2432 (spec. 25 293) mjosipovic@mup.hr
„Sv. Mihovil Arkandeo“, podružnica Split 29. rujna	MUP PU splitsko-dalmatinska 2. policijska postaja 21 000 Split	tel: 021/215-659 faks: 021/309-395	don Stjepan Lončar mob: 098/423-717	Luka Galić tel. 021/309 307 (specijal 41 987) mob: 098/9591 333
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	MUP Policijska akademija Av. G. Suška 1 10 000 Zagreb	tel: 01/2391-490 (526) faks: 01/2391-496	don Josip Stanić 098/311-274	Luka Norac Kevo tel. 01/2391 526 (specijal 26 526) mob: 098/918-7427
„Sv. Vid“ 15. lipnja	MUP PU primorsko-goranska 1. Policijska postaja 51 000 Rijeka	tel: 051/430-495 faks: 051/430-687	p. Minko Vukoja mob: 099/6226-236	Branko Mustapić mob. 091/731-7287
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	MUP Zagreb Sjedište i Ravnateljstvo Av. gr. Vukovara 33	tel: 01/6122-712 (715) faks: 01/6122-155	o. Stjepan Harijač, dekan mob: 098/473-185	Vinko Bakula tel: 01/3788 853 (specijal 88 853) mob: 098/208-304
„Sv. Mauro“ 21. studenoga	MUP PU istarska Trg Republike 1 52 100 Pula		don Ivan Borić 098/1935-705	
„Sv. Juraj“ 23. travnja	MUP PU varaždinska Ivana Milčeca 10 42 000 Varaždin	tel: 042/272-105	vlč. Ivica Horvat 098/763-822	
„Sv. Matej“ 21. rujna	MUP PU bjelovarsko-bilogorska Vlahe Paljetka bb 43 000 Bjelovar	fax: 043/886-955	vlč. Damir Vrabec 091/2376-470	
„Sv. Jeronim“ 30. rujna	MUP PU osječko-baranjska Trg Lavoslava Ružičke 1 31 000 Osijek	tel.: 031/237-553 faks: 031/237-267	p. Željko Rakošec 099/7065-885	
„Sv. Luka evanđelist“ 18. listopada	MUP PU šibensko-kninska Velimira Skorpika 5 22 000 Šibenik		don Darko Poljak 091/4446-432	
„Sveti Filip i Jakov, apostoli“ 3. svibnja	MUP PU zadarska Andrije Hebranga bb 23 000 Zadar			
„Sveti Marko Križevčanin“ 7. rujna	MUP PU kopriivničko-križevačka Trg Eugena Kumičića 18 48 000 Koprivnica		vlč. Ozren Bizek 098/551-421	